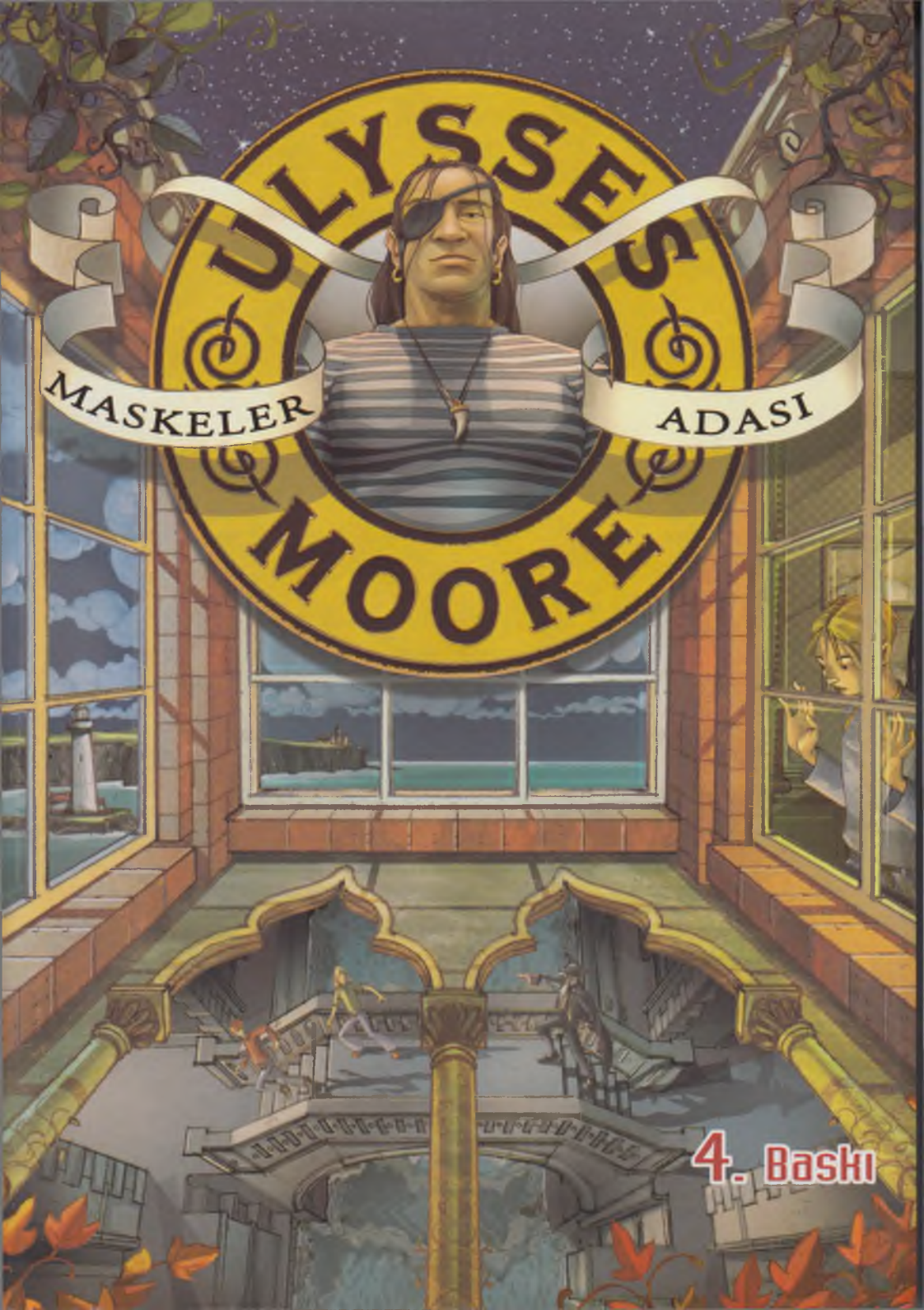
ULYSSES MOORE
MASKELER ADASI
4. Baskı

MASKELER ADASI

Rüyalarda biz hepimiz basit birer denizciyiz
Kumandanlar, çapalar ya da tekneler değiliz
Daha güzel limanlara giden yolu bilen
Gemilerin tayfalarıyız.

Ulysses Moore

19.00 TL

ISBN 978-975-991-317-5

Doğan Egmont

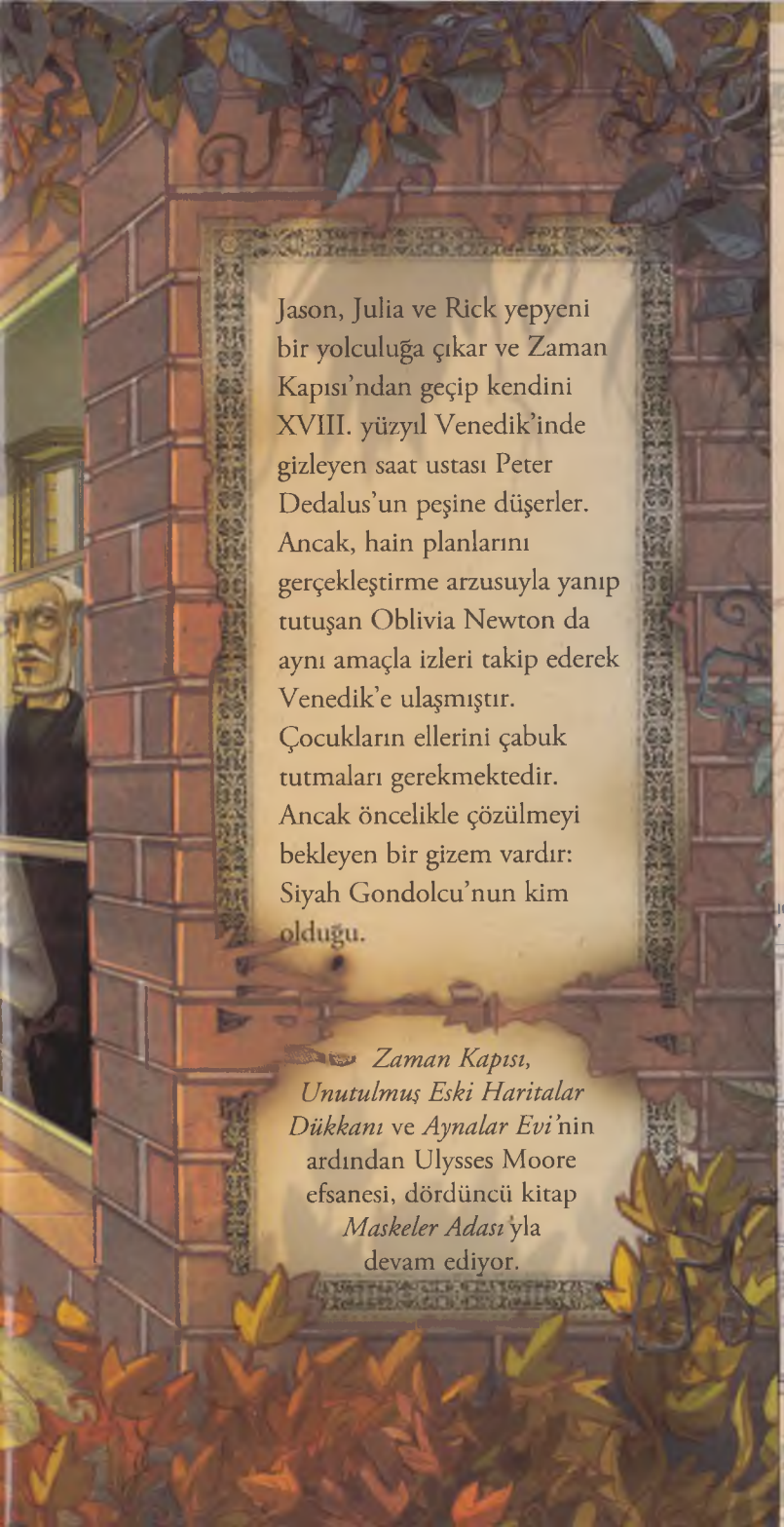

Jason, Julia ve Rick yepyeni bir yolculuğa çıkar ve Zaman Kapısı'ndan geçip kendini XVIII. yüzyıl Venedik'inde gizleyen saat ustası Peter Dedalus'un peşine düşerler. Ancak, hain planlarını gerçekleştirme arzusuyla yanıp tutuşan Oblivia Newton da aynı amaçla izleri takip ederek Venedik'e ulaşmıştır. Çocukların ellerini çabuk tutmaları gerekmektedir. Ancak öncelikle çözülmeyi bekleyen bir gizem vardır: Siyah Gondolcu'nun kim olduğu.

Zaman Kapısı, *Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı* ve *Aynalar Evi*'nin ardından Ulysses Moore efsanesi, dördüncü kitap *Maskeler Adası*'yla devam ediyor.

Questo Quaderno appartiene a

Ulysses Moore

~ Villa Argo ~

Talmore Cove Cornwall

Quarto Quaderno

G.W.R.
FAIRFORD
Witney, Bampton,
and L.L. Lechlade.

y 3rd August and Tuesday 4th August
ROM BOLTON ABBEY AND ILKLEY

Questo Quaderno appartiene a

Ulysses Moore

~ Villa Argo ~

Talmore Cove Cornwall

Quarto Quaderno

Ulysses Moore
Maskeler Adası

Orijinal adı: *L'Isola delle Maschere*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Orijinal kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2006 Edizioni Piemme S.p.A
via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (Al) Italia

2007 Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
4. Baskı, İstanbul 2010 Tel: (0212) 373 77 77
www.doganegmont.com.tr

Çeviren: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Deniz K. Pala
Grafik uygulama: Havva Alp

Basıldığı Yer: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
Haramidere 34524 Beylikdüzü-İstanbul
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-975-991-317-5
Sertifika No: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın
herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak
kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantyca S.p.A

Ulysses Moore

Maskeler Adası

Doğan Egmont

Okuyucuya küçük bir not

Uzun uğraşların ardından, Pierdomenico sonunda Ulysses Moore'un dördüncü defterinin çevirisini de elimize ulaştırmayı başardı. Kitabın ilerleyen sayfalarında okuduklarınıza inanamayacaksınız...

Bu esrarengiz öykünün yarattığı heyecana rağmen, arkadaşımız için biraz endişeli olduğumuzu itiraf etmeliyiz. Ondan aldığımız son haberlerden çıkardığımız kadarıyla Kilmore Koyu'nu bulması an meselesi. Ancak bir süredir bize hiç haber yollamıyor ve cep telefonu da sürekli kapalı. Umarız bir an önce bize ulaşır.

Doğan Egmont Yayıncılık

Kilmore Koyu diye bir yer var!!

Kimden: **Pierdomenico Baccalario**
Konu: **Kilmore Koyu diye bir yer var!!**
Tarih: **3 Şubat 2006 16:24:01**
Kime: **Doğan Egmont Yayıncılık**
▶ **Ek, 327Kb**

Dostlarım,
Artık endişeye kapılmaya başladım. Dördüncü defterin çevirisini gönderebilmek için neredeyse her yolu denedim. Ama her seferinde e-postam geri dönüyor. Bu seferki elinize ulaşırsa lütfen hemen beni haberdar edin.

Üzerinde çalıştığım yeni defter ağzınızı açık bırakacak sürprizlerle dolu... ama okuyunca görürsünüz, oturup size bunları anlatmaya vaktim yok.
Çünkü hayalet kasaba Kilmore Koyu'nu bulmak için acele etmem gerek. Önceki gün orayı aramak için iki kişi yola koyulduk: İmza sahibi bendeniz ve şimdiye kadar duyduklarından meraklanıp bana eşlik etmek için ısrar eden Zennor'daki pansiyonun sahibi.

Elimizdeki tek ipucu gizemli bir adamın (Ulysses Moore olabilir mi?) barda masama bıraktığı Kilmore Koyu'na ait turistik bir rehber. Rehberi kontrol ettim, yayınevi on beş yıl önce kapanmış ve piyasada başka bir kopyası bulunmuyor. Hatta Notting Hill'in antika kitap satan en tedarikli kitabevlerinde bile yok.
Ama önemli değil, çünkü neredeyse orayı bulmak üzereyim... Aylardır bana eziyet eden hayalet kasabaya sonunda adımımı atacağıma inanıyorum!

Arabayla rehberde "Kilmore Koyu çevresi" olarak belirtilen yere ulaştık ve yol sapağına gelinceye kadar sahil yolunda ilerledik. Yol "girmek yasaktır" levhalarıyla kapatılmıştı. Ama ben kesinlikle emindim: Birileri Kilmore Koyu'na ulaşılmasını istemiyordu! Böylece arabadan indim, engelleri kaldırdım ve sahil yolu boyunca ilerlemeye devam ettik.

Hiç yapmamalıydık! İlk dönemecin ardından asfaltın delik deşik olduğunu gördük, devasa çukurlar yolu yol olmaktan çıkarmıştı. Pansiyonun sahibi durumdan rahatsız olmaya başlamıştı. Sonra bana yolun ortasında duran koca vinci işaret etti...
O sırada bir beyefendi bize doğru yaklaşıp ellerini sallayarak levhaları görüp görmediğimizi sordu. Üzerinde tertemiz bir işçi tulumu vardı ve lavanta kolonyası kokuyordu. Onun barda yanıma gelen adam olup olmadığını anlamaya çalıştım... ama yüzü sarı baretinin altından seçilmiyordu.
Sonra vinçte oturan başka bir adama elini salladığını gördüm ve geri dönme zamanımızın geldiğini anladım.

Pansiyona vardığımızda bozuk yolla ilgili kafama doluşan düşüncelere dalmadan hemen önce, dördüncü defterin taslağını size bir kez daha yollamaya çalışıyorum.

Son bir not: Pansiyonun sahibi vincin kumanda koltuğunda oturan adamın tek gözünde siyah bant olduğunu fark etmiş. Buna ne diyorsunuz bakalım?

Çok yakında görüşmek umuduyla...
Pierdomenico

- ULYSSES MOORE -
MASKELER ADASI
dördüncü defter

Bölüm (1)
-TAVANARASINDAKİ ŞÖVALYELER-

Kilmore Koyu'nun feneri aniden boğuk bir gürültüyle yandı. Hemen ardından, beyaz ışıktan bir külah kendi etrafında dönerek yavaşça kıyıyı ve denizi taramaya başladı. Uzaklardan, karanlık ufuklardan geliyor ve gece göğünün göze çarpan tüm ışıklarını kaplıyordu. Kasaba evlerinin çatılarından geçiyor, tepelere kadar uzanarak yoluna çıkan vahşi tavşanları ve baykuşları rahatsız ediyordu.

Argo Villası'nın bahçesindeki yaşlı ağaçları geçip denize bakan ahşap kepenklerin arasından eve sızdı.

Tavanarasında üç kişi vardı. Üzerlerine etiketler yapıştırılmış, yırtık pırtık bavulların üzerinde oturuyorlardı.

"Bu Leonard..." dedi bahçıvan Nestor.

Kardeşinin lafını ağzından alan Julia, "Fener," diye ekledi.

Jason fenerin ışığını ilk defa görüyordu, çünkü önceki akşamı Mısır'daki Punt Toprakları'nda geçirmişti. Tavanarasının üçgen penceresine yaklaştı ve dışarı, geceye baktı.

Işık ikinci kez yandığında "Vay!" diye fısıldadı. Gölgesi tavanarasının en uzak köşesinde üst üste yığılmış, üzerleri beyaz çarşaflarla kaplı mobilyalara ve unutulmuş tablolara kadar uzamıştı. "Her gece yanıyor mu?"

"Yalnızca Leonard yakmayı hatırladığında," diye cevap verdi Nestor öksürerek.

Julia gülümsedi. Leonard son iki gecedir feneri yakmayı hatırlıyordu. Önceki gece fırtına patlar ve Manfred Argo Villası'nın kapılarını zorlarken, bu meraklı göz onlara arkadaşlık etmişti.

Jason, bavullardan birinin önünde dizlerinin üstüne çök-

tü. Kız kardeşinin yardımıyla kilitleri açtı ve elini kapağın üzerine koydu. Bir etiket yapıştırılmıştı. Üzerinde evin eski sahibi Ulysses Moore'un el yazısı göze çarpıyordu: "*VENEDİK'i hatırlıyor musun?*"

Jason, sesi titreyerek "Bulduk," dedi ve bavulu açtı. Aynı anda etrafa bir toz bulutu yayıldı.

Fenerin ışığı tavanarasını süzerek geçiyordu.

"Muhteşem..." dedi Julia, güveleri uzak tutmak için bavulun içine atılmış bir avuç defnenin altında duran yumuşacık kırmızı bir kumaşı okşarken.

"Bana kalırsa bu bir manto," diye bir tahmin yürüttü Jason. Elini uzatıp nazikçe giysiyi çıkardı. Kırmızı üstüne kırmızıyla işlenmiş çiçek desenleri, sanki dikişleri arasına gümüş iplikler karışmış gibi havada tuhaf yansımalar yaratıyordu. Hayli eskimişti ve dikiş yerlerinde sökükler oluşmuştu.

Bavulun üç tane cebi vardı. Her birinin üzeri bir madalyonla işaretlenmişti ve içlerinde beyaz hamurdan maskeler duruyordu.

"Venedik maskeleri!" diye bağırdı Julia, bir tanesini büyük bir özenle eline alarak. Maskeyi parmakları arasında çevirdi: Göz yuvarlakları boştu, sivri bir burnu vardı, tek gözünden iki altın gözyaşı damlası akıyordu ve alnına siyah bir saç bandı geçirilmişti. Sadece üç tane maske vardı. Onların yanında gece kadar karanlık kumaş parçaları duruyordu: Parlak yaka iğneleriyle boyundan bağlanan iki pelerin.

Çocuklar, Nestor'un meraklı bakışları altında sessizce maskeleri ve pelerinleri tavanarasının zeminine dizdiler.

Bavulun ceplerinde, üzerine U.M. ve P.M. harfleri işlen-

miş mendiller, bir çift ipek eldiven, upuzun bir yün atkı, Afgan tazısı şeklinde bir yaka iğnesi, tiyatrocuların taktığı türden bir göz maskesi, pirinçten tutacağı olan eskimiş bir baston ve XVIII. yüzyıldan kalma silikleşmiş bir Venedik haritası vardı. O kadar kırılgan hale gelmişti ki, Jason açmaya çalışırken neredeyse un ufak olacaktı. Son olarak bir komedi oyunu için biletler ve üzerinde *Teatro Sant'Angelo* yazan oldukça sararmış zarfların içinde davetiyeler buldular.

Çocuklar, buldukları nesneleri, neye yaradıklarını hayal etmeye çalışarak elden ele dolaştırdılar. Bu arada Nestor, eski ev sahibi ve eşinin kendisine anlattığı hikayelerden öğrendiği kadarıyla karnavallar ve eski Venedik'teki yaşam hakkında bildiklerini onlara anlatıyordu. Üzerleri beyaz çarşaflarla örtülü mobilyalarla dolu bu tozlu tavanarasında, Jason ve Julia kendilerini kanallar şehrinin büyülü gizemlerinin içinde, balo salonlarında, maskelerin, müziğin ve alkış seslerinin ortasında hayal etmeye başladılar.

Sonra bitmek bilmeyen esneyişlerin ardından uyku, hayallere baskın gelmeye başladı. Nestor öksürerek, "Yatma vaktiniz geldi çocuklar. Yarın okul var," dedi ve anlattığı hikayelere son verdi.

Jason maskelerden birini eline alarak yüzüne götürdü. Sonra hızla dönüp tüyler ürperten bir hareketle kız kardeşinin üzerine atladı.

"Aaah!" diye çığlığı bastı Julia. "Kes şunu! Hiç de komik değil!"

Bölüm (2)
- KÜL KONT -

Şehrin kanallarından uğursuz bir sis perdesi yükseliyor, binaların arasından süzülerek bir yoğunlaşıp bir inceliyordu. Battaniyelerini burunlarına kadar çekmiş gondolcular, teknelerinin siyah kabukları içinde uykuya dalmışlardı. Tecrübeleri onlara gürültülere kulak asmamayı öğretmişti.

Geceleyin Venedik'te sadece maskeler vardı.

Maskeli bir kişi, azınlıkların yaşadığı eski bir mahallenin kanalları boyunca ihtiyatlı adımlarla ilerliyordu. Mor renkli, solgun, hayaleti andıran bir maske takmıştı. Giydiği yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden öyle koca adımlar atıyordu ki, uzun bacaklı bir kuşu andırıyordu. Yol tabelaları küften çürümüş ve okunmaz hale gelmişti. Ama anlamak için çaba harcayacak kadar vakti yoktu. Yetişmesi gereken bir randevu vardı.

Tabelalardaki tuhaf kelimelere bakarak yolunu bulmaya çalışıyordu: "Geçit," "yol" demekti, tıpkı "çukur", "dar sokak", "payanda" veya "hendek" gibi. Meydanlara "kamp" deniyordu ve köprülerin gerçeklerle ilgisi olmayan hayali isimleri vardı. Şehir kendine özgü taşlardan yapılmıştı. Gizemli bir nedenden ötürü delik deşik olmuş taşlar, üzerinde yüründüğünde uğursuzluk getirdiğine inanılan kaldırım taşları, mucizevi oldukları için yanından geçilirken dokunulan sütunlar. Ve "Haydut Kamburu" adı verilen, sokak dönemeçlerinde yol kesicilerin saklandıkları karanlık köşe taşları.

Ama bu maskelinin karanlık köşelerden korktuğu da yoktu: Çok acelesi var gibi görünüyordu.

Geçtiği belki bininci köprünün ardından sağa döndü ve

sonunda durdu. Yıkık dökük binaların arasındaki dar bir geçidin önündeydi. Rutubet içinde yamuk duran binaların çıkıntılı burçları başının üzerine doğru eğilmişti. Pencereleri karanlıktı.

Sonunda Ölüler Geçidi'ne ulaşmıştı.

"Geç kaldınız..." diye fısıldadı, karanlık gölgelerin içinden bir ses.

Ses, gri bir maskenin ardına saklanmış bir adama aitti. Maskesinin uzun bir karga gagası vardı ve üzerine giydiği duman rengi pelerinle birlikte uğursuz bir kuşu andırıyordu.

"Elimden geldiğince hızlı yürüdüm... ama şu ayakkabılar yok mu!" diye bağırdı mor maskeli.

Küçük bir kapıya çıkan basamaklara çöktü ve ayakkabılarını çıkardı. Sonra ayakkabılarıyla aynı mor renkte bir çorapla kaplı kibrit çöpü gibi incecik bacaklarını öne uzattı. Başını arkaya dayadığında, kadın olduğunu açık eden boynu ortaya çıkmıştı. "Biraz soluklanmaya ihtiyacım var..."

Kadının maskesini çıkarmak üzere olduğunu anlayan adam, "Sakın çıkarmayın!" diye emretti. "Kim olduğunuzu bilmemem her ikimiz için de daha iyi olur. Siz de benim kim olduğumu öğrenmeyeceksiniz. İyi olduğunuza emin misiniz?"

"Yorgunum..."

"Çok zayıfsınız. Yoksa hasta mısınız?"

Mor maskeli kadın önce yavaş yavaş nefes aldı sonra, "Bunu bana soran ilk kişi değilsiniz... Hasta değilim. Sade-

ce çok yoruldum."

"Öyleyse olacaksınız... Size bir doktora görünmenizi tavsiye ederim. Üzerinize bir ölünün görüntüsü çökmüş."

"Çok naziksiniz." Mor maskeli kadın ayağa kalktı. "Neyse... ben de size kendi işinize bakmanızı önermek durumundayım. Yanılmıyorsam buraya bir iş görüşmesi için gelmiştik."

"Evet: Onlu Konsey'in bilgilerine ulaşacak birini arıyordunuz. İşte buradayım: Bulmak istediğiniz nedir?"

"Ne değil, kim. Bir adamı arıyorum, sihir yaptığından şüphelenilen birini."

Kuş gagalı maskesi olan adam merdivene yaklaştı ve ayağını rutubetli, soğuk basamağa koydu. En yakın kanaldan yükselen sis ayın ışıklarıyla oynuyordu. "Onlu Konsey'in sihir sanatları konusundaki emirlerinin neler olduğunu iyi biliyor olmalısınız. Venedik'te bazı kitapların yanı sıra riskli numaralar ve her tür sihirbazlık gösterisi, üçkağıtçılık, hokkabazlık, falcılık yasaklanmıştır."

"İşte ben de bu yüzden sizi buldum."

"Konseyin arşivlerine göz atmak mı istiyorsunuz?"

"Onlu Konsey'in şehirdeki en gizli ve en geniş muhafız heyetiyle ilişki içinde olduğunu biliyorum."

"İyi bilgilendirilmişsiniz hanımefendi. Ve ben de bu heyetin bir üyesi olmaktan gurur duyuyorum. Ancak öteki muhafızların kimliklerini bilmiyorum. Buluştuğumuzda dahi şu anda yüzümde gördüğünüz maskelerimizi takılı tutuyoruz. Şimdi söyleyin: Kimi arıyorsunuz?"

"Adı Peter Dedalus," diye tısladı mor maskeli kadın.

Gizli muhafız uzun uzun düşündükten sonra cevap verdi: "Korkarım bu ismi ilk defa duyuyorum. Ne işle meşgul oluyor?"

"Makineler yapıyor, şeytani mekanizmalar ve saatler."

"Saatler mi dediniz?"

"Saatler, evet. Büyük ve küçük, her şekilde ve her türde."

"Bana bu adamın sihirli ve korkutucu hallerinin neler olduğunu buyurur musunuz?"

Mor maskeli, pelerininin altından içi parayla dolu bir kese çıkardı. "O adamı bulanın zengin olacağını bilmenizin yeterli olacağını düşünüyorum. Çok zengin. Muhafızlık maaşıyla sahip olunabilecek her şeyin çok daha fazlası..."

Adam bir-iki adım geriledi. Ama fazla değil. Çünkü bu teklif karşısında hem çok şaşırmış, hem de kendini hakarete uğramış gibi hissediyordu.

"Buna rüşvet denir. Ve rüşvet Onlu Konsey'in defetmeye çalıştığı kötülüklerden biridir."

"Daha sonra defedersiniz. Peter Dedalus'u bana bulursanız bu kese sizin olacak."

Teklifinin altını çizmek için madeni paralardan birkaçını eline döktü.

Bunu uzun bir sessizlik izledi.

Muhafız, "Yarın akşam altıda buluşalım," diyerek konuşmayı sona erdirdi. "San Marco Meydanı'ndaki kafede. Aradığınız adam hakkında bulduklarımı size söyleyeceğim."

"Güzel. Sizi nasıl tanıyacağım?"

"Üzerimde aynı kıyafet olacak."

"Bir isminiz var mı?"

"Bana Kül Kont diyebilirsiniz."

"Etkileyici. Öyleyse yarın akşam altıda görüşmek üzere. Orada olacağım. Bana güzel haberler getirmenizi umut ediyorum, Kül Kont."

Muhafız, Ölüler Geçidi'nden geçerek uzaklaşmaya başlamıştı ki, düşünceli bir ifadeyle durdu ve dönüp sordu: "Peki sizin adınız nedir?"

"Bana Newton diyebilirsiniz," diye cevap verdi mor maskeli kadın. "Şu İngiliz bilim adamının soyadı gibi."

Bölüm (3)
- TENEFFÜS ZİLİ -

Her ne kadar parmakları tebeşir tozu içinde kalan Bayan Stella, "Çocuklar, sakin olun..." diye kekelemeyi başardıysa da, ele avuca sığmayan bir öğrenci güruhu çoktan kendini merdivenlerden aşağı bırakmıştı bile. Yaygaracı çocuklar ancak müdürün odasının önünden geçerken yavaşladılar. Odanın sarı buzlu camla kaplı bir kapısı vardı. Bu camın arkasındaysa, öğrencilerin türlü şeytanlıkların döndüğünü hayal ettikleri bir oda. Kapının önünden sağ salim geçtiler mi, meydana açılan devasa kemere ulaşırlardı.

Her zamanki gibi, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre içinde okulda tek bir öğrenci bile kalmamıştı.

Ama...

Çocuklardan biri çıkışa varır varmaz aniden durdu, geri döndü ve az önce indiği basamakları ikişer ikişer tırmanıp sınıfa girdi. Sırasında unuttuğu sırt çantasını kaptığı gibi bir an önce dışarı çıkabilmek için fırladı.

Tam müdürün sarı camlı kapısının önünden geçiyordu ki, gök gürültüsünü çağrıştıran tok ve gür bir ses duyarak kaskatı kesildi.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı müdür. Odasından henüz çıkmıştı. "Sen de kimsin?"

"Adım Jason Covenant," diye cevap verdi oğlan ve kayıtsızca topukları üzerinde adama doğru döndü.

Kendini upuzun bir adamın karşısında bulmuştu. Uzun ve çok zayıftı. Parlak ayakkabılar giymiş kara bir leyleği andırıyordu. Ancak kasvetli görünüşü gömleğinin boynuna taktığı papyon yüzünden gölgelenmişti. Jason gülerken ya-

kalanmamak için alt dudağını ısırdı.

Müdür, "Covenant mı?" diye sordu. "Bu okulun öğrencileri arasında Covenant diye biri olduğunu hatırlamıyorum."

"Özür dilerim Bay ..." Müdürün adını hatırlamıyordu. "Kız kardeşimle birlikte kasabaya birkaç gün önce geldik ve..."

Müdür parmağını şaklattı. "Hah, tabii! Londralılar! Argo Villası'nda yaşayan ikizcikler."

Jason "ikizcik" kelimesini adamın tuhaflığına verdi ve bu tatsız karşılaşmadan bir an evvel kurtulabilmeyi diledi.

Ama görünüşe göre müdür onunla aynı fikirde değildi. "Kilmore Koyu gibi küçücük bir kasabada kendini nasıl hissediyorsun bakalım?"

"Çok iyi, efendim."

"Peki öyle... acayip bir evde?" Ağzını öyle bir çarpıtarak güldü ki, dudakları bıçağa benzedi.

"Acayip mi? Neden öyle dediniz?"

Müdür cevap vermedi. Aralarında konuşulmaması gereken bir sır varmışçasına elini Jason'ın omzuna koydu ve çıkışa kadar oğlana eşlik etti. Okulun önündeki küçük meydan, Jason'ı bekleyen Julia ve Rick'in haricinde çoktan boşalmıştı. Daracık sokakların ve taş evlerin aralarından, giderek uzaklaşan kahkaha sesleri geliyordu.

"Şuradaki de kız kardeşin olmalı," dedi müdür.

Jason alaycı bir gülümsemeyle, "Ah, hayır," diye cevap verdi. "O Rick. Rick Banner. Kasabada oturuyor."

Müdürün hayretten ağzı açık kalarak susmasını, ondan kurtulmak için fırsat bilen Jason hemen atladı, "Artık gidebilir miyim? Merhaba!" Ve cevap gelmesini beklemeden

ötekilerin yanına koştu.

"Ne istiyordu?"

"Bilmiyorum. Soru sormak istiyordu herhalde. Ne yazık ki adını hatırlayamadım..."

Rick önlerinden yürüyordu. "Bay Marriet. Ursus Marriet. Ama ona Ursus demeyin, çünkü o zaman bir canavara benziyor."

Julia, "Ursus mu?" diye homurdandı. "Bu kasabada doğru düzgün bir adı olan kimse yok mu?"

Rick hiç düşünmeden, "Annemin doğru düzgün bir adı var," diye cevap verdi

"Ne?"

"Anne."

Jason, "Argo Villası'nın acayip bir ev olduğunu söyledi," diye konuşmasına devam etti.

"Ne açıdan acayipmiş?"

"Açıklamadı. Ama konuşurken gözleri parlıyordu... Anlarsınız ya, sanki bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu."

Rick, "Mümkündür. Ama işimize yarayacak bir şey olduğunu zannetmiyorum... elimizdeki bütün öteki bilgiler gibi," diye izah etti. "Gene de... artık kendimize bir çeki düzen versek iyi olacak. Yapmamız gereken o kadar çok iş var ki!"

Jason, "Hıh! Çocuk oyuncağı," diyerek dalga geçti. "Altı üstü zamanda yolculuk yapıp Venedik'e gidecek ve Peter Dedalus'u Oblivia Newton'dan önce bulup ondan kasabanın bütün kapılarını kontrol etmenin sırrını öğreneceğiz."

Julia işaret parmağını sallayarak araya girdi ve "Evet,

hem de anne babamız eve dönmeden önce," diye hatırlattı.

İki bisikletin bağlı olduğu bir sokak lambasının yanına geldiler. Bisikletlerden biri eski ve kaba, öteki ise pırıl pırıl ve pembeydi.

"Burada ayrılalım," diye önerdi Rick ve kasabanın içlerine uzanarak istasyona çıkan yolu işaret etti. "Ben eve uğrayıp bisikletimi alacağım. Sizinle Argo Villası'nda buluşurum."

Julia, "Harika. Ben de Calypso'ya gidip ondan dün gördüğüm Kilmore Koyu rehberini isteyeceğim," diye ekledi. "Belki şu eski püskü kitapta dikkate değer bir şeyler bulurum... Keşke arasında bulduğum kağıt gibi onu da cebime sokuşturabilseydim! Ama Calypso beni etrafı didiklerken gördü ve... hazırlıksız yakalandım."

"Bu arada ben de..." diye başladı Jason. Sonra tiksinerek pembe bisikletine baktı ve ekledi: "Müdür beni şu meymenetsiz şeye binerken görmeden önce kendimi çabucak eve atayım."

Rick, "Öyleyse yakında görüşürüz," diyerek el salladı ve sırt çantasını omuzlarına astı.

Bölüm (4)
- KAPALI KAPILAR İLE AÇIK KAPILAR -

Calypso'nun Adası yazan tabela, limandan vuran esintiyle tembel tembel sallanıyordu. Julia kitabevine girmeye çalıştı, ama kapı kilitliydi.

"Hay aksi!" diye bağırdı. Dükkanın hala açık olabileceğini ve Kilmore Koyu'nu anlatan *Meraklı Gezgin* adlı küçük rehberi bir kere daha göz atabileceğini umuyordu. Önceki gün rehberin sayfalarının arasında tuhaf notların karalandığı bir kağıt bulmuştu. Yazarı her kimse, kağıda, kasabadaki tren raylarının bir anda kesildiğini ve meydanda hiçbir zaman var olmamış bir kralın heykelinin durduğunu not almıştı... Üstelik, Nestor bu yazanların doğru olabileceğini düşünüyordu.

Julia içeriyi görebilmek için yüzünü kitabevinin vitrinine dayadı. Ancak birden dehşete düşerek geriye sıçradı: Camın öteki tarafında kendisine bakan biri vardı! Ama sonra hayal görmüş olduğuna karar vererek "Korkak tavuk," diye söylendi.

Kendi kendini sakinleştirdikten sonra "Bayan Calypso?" diye seslendi.

Cevap gelmeyince dükkandan uzaklaştı ve güneşin altında durdu. Masmavi gökyüzü yuvarlak bulut kümeleriyle kaplıydı. Kilisenin çanı ağır ağır çalıyor, bu sesten ürken kuşlar kanatlarını hızlı hızlı çırparak havalanıyorlardı.

Julia aniden "Tabii ya!" diyerek aceleyle saatini kontrol etti. Kitabevine girmenin bir yolu vardı.

Meydanı geçerek karşı taraftaki postaneye girdi. Tam düşündüğü gibi kitapçıyı, ikinci görevi olan postacılık rolü-

ne bürünmüş vaziyette buldu. Taahhütlü posta veznesinin arkasında oturuyordu ve kafasına yeşil bir kasket takmıştı.

"İyi günler Bayan Calypso!"

Kadın, pullarla kaplı mektuplardan başını kaldırdı ve "Küçük Covenant! Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

"Aslında sizi kitabevinde bulmayı umut ediyordum..."

Kadın, arkasında yakılmayı bekleyen bir odun yığını gibi duran kaba kumaştan çuvalları işaret etti. "Benim de hoşuma gitmiyor ama... pazartesileri bu taraftayım."

Elindeki zarfın üzerinde yazan adrese uzun uzun baktı. Sonra bulunabileceğine kanaat getirip arkasındaki çuvallardan birine attı. "Adresleri lazerle okuyan modern makinelerden geçecek bütün mektupları kontrol etmek gerek. Yoksa bu makineler o kadar işe yaramaz ki, bir avuç harfi öylece atıveriyorlar... Ah, teknoloji işte! Birkaç yıl önce küçük bir kağıda, 'Kilmore Koyu Okulu Müdürü'ne' yazabilirdin ve mektubun istenilen adrese giderdi. Çünkü onu okumak postacının göreviydi. Şimdiyse zarfa adresi doğru düzgün yazmazsan, hatta sırf posta kodunu eklemeyi unutursan, mektup asla sahibine ulaşmayabiliyor..."

Julia araya girerek, "Kilmore Koyu'nun posta kodu ne?" diye sordu.

Calypso kasketinin altından Julia'ya baktı. "Neden soruyorsun? Kilmore Koyu'na daha yeni geldin ve burada postaları seçip ayıran benim. Posta kodu sadece Kilmore Koyu'nda birisine mektup yazmak isteyenlere gerekir... Dışarıdakilere. Ve eğer yanılmıyorsam," diye devam etti aniden kayıtsızlaşan bir ses tonuyla, "kilisenin çanı çalıyor ve bu da

demek oluyor ki benim postacılık görevimin sabah vardiyası sona erdi."

Kitabevi sahibi sandalyesinden kalktı, veznenin ardında gözden kayboldu ve kısa süre sonra küçük, tahta bir kapıyı açarak tekrar ortaya çıktı. "Kitaba ihtiyacın olduğunu söylediğini mi duydum? Son verdiğimi bitirdin mi?"

Uğultulu Tepeler'i bitirememenin verdiği suçluluk duygusuyla Julia, "Ah... ehem..." diyerek sözü ağzında geveledi. "Aslında kitabı bitirmedim, ama..."

Bayan Calypso, kulakları sağır eden bir gümbürtüyle postanenin kepenklerini indirdi ve kitabevine doğru yürümeye başladı.

"Öyleyse nasıl yardımcı olabilirim?"

"Son gelişimizi hatırlıyor musunuz? Bir telefon açmamız gerekiyordu."

"Nasıl hatırlamam, daha dün gelmiştiniz. Hafızam hala yerinde, merak etme. Evet, sonra?"

Calypso parıldayan bir anahtar çıkardı ve kitabevinin kilidine sokup çevirdi.

"Sonra... telefon ederken çok ilgimi çeken bir kitap gördüm gibi geldi."

Kadın kitabevinin hala kapalı olan kapısının önünde oyalanarak, "Sana mı öyle geldi, yoksa gördün mü?" diye üsteledi.

"Gördüm."

Tam o anda içeriden *güm* diye bir ses duyuldu. Sanki kitap raflarından biri yere devrilmişti.

Calypso sesi duyduysa dahi hiç renk vermiyordu. "Han-

gi kitap olduğunu öğrenebilir miyim? Böylece kitabı bulmak için burada gecelemezsin."

"Aşağı yukarı şöyle bir şeydi..."

Kitapçı kıkırdadı. "Zaten bir kitabın ilk dikkat çeken yönü ağırlığıdır. Adı veya yazarının kim olduğuna dair bilgiler ikinci gelir."

"*Meraklı Gezgin*," diye mırıldandı Julia. "Kilmore Koyu'nun eski bir turistik rehberi."

İşte o anda Bayan Calypso'nun gözlerinin önünde bir sinek uçuyor olsaydı, kadının bakışları altında yanıp kül olabilirdi. Ama bu sadece bir saniye sürdü, hemen ardından kitapçı her zamanki tatlı ifadesini takındı. "Yeşil kadifeden kabı olan bir cep kitabı mıydı?"

"Evet, işte o!"

"Ah, çok yazık! Belki yirmi yıldır elimde duruyordu, ama dün siz çıkar çıkmaz onu başkasına sattım!"

"Sattınız mı?"

"Evet, buralarda enteresan şeylerin olup olmadığını merak eden bir adam geldi. 'Buralarda ne olduğundan size ne,' diye sordum ona, 'iyi bir kitap alıp limanda yürüyüşe çıkın daha iyi.' Ama adam illa rehber almak istedi. Siyah beyaz fotoğrafların olduğu, eski ve çok da iyi olmayan bir rehberdi, ama adamın işine yarıyordu. Hal böyleyken, ben de sattım gitti."

"Nasıl biriydi?"

"Yakışıklı bir adam olduğunu söylemem gerek," diye cevap verdi Bayan Calypso ve kitabevinin kapısını az buçuk araladı. "Uzun ve zarifti, hali vakti yerinde birine benziyor-

du," diye de ekledi.

Kapı aralığından dükkanın karanlığına bakan Julia'nın içini, tüylerini diken diken eden bir his kapladı.

Birinin yirmi senenin üstüne rafta o rehberi bulması basit bir tesadüf sayılabilirdi. Ama hemen ardından bir başkasının gelip satın alması tuhaftı. Rehberi satın alan zarif adam kim olabilirdi? Ve neden şimdi gelmişti?

Julia, Zaman Kapısı'nın anahtarlarının cebinde olup olmadıklarını kontrol etti. Sanki aniden anahtarlar ağırlaşmış gibi gelmişti. Birkaç adım uzaklaştı.

"Yayınevi kapanmadıysa başka bir kopyasını bulmayı deneyebilirim..."

Ama kızcağız sadece oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordu.

Bisikletine ulaştı ve "Hayır... hayır gerek yok Bayan Calypso! Kendinizi yormayın. Sadece ben... ben merak etmiştim."

Ve eve doğru pedallara asıldı.

Rick Banner da evine girmek üzereydi. Tam selam vermek için elini kaldırmıştı ki, bir anlığına durdu. Aklına bir şey gelmişti. Koşarak dışarı çıktı ve basamakları dörder dörder inmeye başladı.

Yola ulaştı, mutfak penceresine doğru dönerek annesine baktı. Endişe içinde el kol hareketleri yapan kadının ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

Rick kolunun üstündeki çirkin lekenin görünmemesine dikkat ederek elini uzattı. Aklına Manfred'den intikam almak

için mahvettiği motosiklet geldi. Sonra saatinin kaç olduğuna baktı ve bisikletiyle kasabanın kilisesine doğru yol almaya başladı.

Aziz Jacobs Kilisesi uzun ve dar bir binaydı. Çatısı yamuktu. Rick bisikletini yere bıraktı ve içeri girip girmemek konusunda bir süre kararsızca durup bekledi: Kilisenin olağandışı sessizliği, ona düşünmek istemediği şeyleri derisine batan sipsivri binlerce küçük iğne gibi hatırlatıyordu. Fakat sonra babasının cenaze töreninin hatırasını aklından çıkardı ve kapıyı açtı.

"Ah, teşekkür ederim," diye bağırdı onu gören kasabanın papazı Peder Phoenix. Elinde ucuna temizlik bezi sarılmış upuzun bir sopa tutuyordu. "Bana yardım etmek için mi geldin, Banner?" Peder Phoenix her zamanki gibi şen şakrak bir sesle lafı dolandırmadan konuya girmişti. "Rica etsem şu dışarı çıkarır mısın?"

Neredeyse küçük bir sandal büyüklüğünde olan kovanın içi sabunlu suyla doluydu.

Papaz, Rick'in kovayı dışarı sürüklemesine yardım ederken bir yandan da ona önceki günlerde yağan yağmurun kilisenin ön cephesinde bıraktığı çamur izlerini temizlemek istediğini anlatıyordu.

"Öte yandan burayı temizlemek aylarımı alacak..." diye ekledi papaz. Sopayı suya batırdı ve kilisenin cephesini silmeye başladı.

Rick durup hayran hayran adamı izledi. Peder Phoenix elindekiyle yetinmeyi bilen ve asla şikayet etmeyen insanlardan biriydi. Her zaman güleryüzlüydü. Gerektiğinde sert

çıkışları olurdu, ama her zaman herkese söylenecek bir lafı, öğüt vermek için de zamanı vardı. Ve genellikle öğütleri hedefi on ikiden vururdu.

Ayakuçlarında yükselmiş daha yukarılara ulaşmaya çalışırken, "Bana her şeyi anlat Banner," diye laf attı. "Merak etme, sadece sen ve ben varız. Ötekiler yemek yiyorlar."

Rick etrafına bakındı, sonra adama yaklaşarak kulağına fısıldadı: "Bay Moore'la ilgili."

Peder Phoenix gölgesi kıvrılarak meydana vuran sopayı aşağı indirdi. "Bay Moore mu? Senin Bay Moore'la ne işin olabilir ki?"

Rick ona yeni arkadaşlarını ve Argo Villası'nın satıldığını anlattı. Olanlardan doğal olarak zaten haberi olan papaz, Rick'in yeni arkadaşlarıyla ilgili hikayeyi gülümseyerek dinledi. Kasabaya yeni insanların gelmesi onu memnun etmişti.

Ama sonra Rick öyle bir soru sordu ki, Peder Phoenix az daha gülmekten yerlere yatacaktı: "Cenazesi mi dedin?"

"Evet," diye cevap verdi Rick. Kendini geri dönüşü olmayan bir duruma soktuğunu biliyordu. Öte yandan, Moore Ailesi'nin hiçbir üyesinin Kilmore Koyu mezarlığına gömülmediğini tekrar tekrar düşünmekten gece gözüne uyku girmemişti. Ve Jason'ın günlerdir ağzından düşürmediği, eski ev sahibinin ölmediğine ve Argo Villası'nda birisinin saklandığına dair fikirler aklında dönüp duruyordu...

Rick aklındaki tüm şüpheleri kendisini pür dikkat dinleyen Peder Phoenix'e açıkladı.

Rick sözünü bitirdiğinde, "Ben cenazede bulunamadım,"

diye konuştu. "Nestor, Minaxo ve Bayan Calypso hariç cenazede kasabadan kimse yoktu."

"Peki ama neden Kilmore Koyu mezarlığına gömülmedi?"

"Ne aile büyükleri ne de karısı oraya gömüldüğü için olabilir," diye cevap verdi papaz.

Rick donakalmıştı: Şimdi hatırlıyordu. Portreleri Argo Villası'nın merdiveni boyunca dizili ve isimleri kütüphanenin tavanındaki resimde yazılı olan ailenin gelmiş geçmiş bütün büyüklerinin mezarları da ortada yoktu.

"Aslında bunun çok basit bir izahı var, genç delikanlı: Moore'lar kasaba mezarlığına gömülmüyorlardı, çünkü onların tepede kendilerine ait bir mozoleleri vardı."

"Mozole mi? O ne?"

"Girişi Kaplumbağa Parkı'nda bulunan eski bir aile mezarlığı. İşte, o aileden kimsenin kasaba mezarlığına gömülmemesinin nedenini öğrenmiş oldun."

"Öyleyse gömüldüler... ama ayrı bir yere?"

"Sakıncası yoksa artık bu konuda konuşmayalım."

Rick'in aklında hala soru işaretleri vardı. "Peki, öldüklerinde kaç yaşındaydılar? Ve tam olarak ne zaman hayatlarını kaybettiler?"

Peder Phoenix, "Benim gibi yaşlı bir papaza sayıları ve tarihleri sormamalısın oğlum," diye şakalaştı. "Doğru kişi ben değilim."

"Öyleyse doğru kişi kim?"

Papaz bir süre durup düşündü, sonra devam etti: "Fred Ayaktauyur."

Rick, Fred Ayaktauyur'u az evvel görmüştü. Bu takma ismin, bütün gününü gazeteye göz gezdirip düş kurarak geçirdiği için konduğunu duymuştu. Ama onunla hiç konuşmamıştı, nerede çalıştığını da bilmiyordu. Kafasındaki soruları Peder Phoenix'e yönelttiğinde ise şu cevabı aldı: "Meydanın öteki tarafındaki binayı görüyor musun?"

Önünde çiçekli bir bahçesi olan alçak bir taş yapıyı işaret ediyordu.

"Evet," diye cevap verdi Rick.

"İyi. Sol cephesinde küçük bir kapısı var. Kapının ardında benim kağıt çöplüğü diye adlandırdığım yere geleceksin. Aslında burası kasabadaki doğumlar, ölümler ve yaşayanlarla ilgili kayıtların tutulduğu bir ofis. Daha açık konuşmak gerekirse, şehirde doğan ve ölenlerin, evlenenlerin ve artık evli kalmak istemeyenlerin isimleri tarihleriyle burada kaydediliyor. Eğer elini çabuk tutarsan Fred Ayaktauyur'u spor gazetesini okurken yakalayabilirsin."

"Tamam ama ona ne sormam gerekiyor?"

Peder Phoenix, "Belediyenin bütün sertifikalarını ve izinlerini o saklar," diye devam etti. "Ona, Moore Ailesi'nin kayıtlarına ihtiyacın olduğunu söyle. Eğer vermeye yanaşmazsa benim istediğimi söyle. O kağıtlarda aradığın soruların cevabını bulacağına eminim."

Rick başını salladı ve Peder Phoenix'e teşekkür ederek söylendiği gibi meydanın karşı tarafına geçti.

Küçük kapıyı açıp içeri girdi.

Papaz birkaç saniye kilisenin önünde hareket etmeden durdu. Sonra gülümsedi ve kilisenin ön cephesini bıraktığı

yerden temizlemeye devam etti.

Yaklaşan afili bir metalik gri pikabın içindeki şoför "Hey dostum! Yardıma ihtiyaç var mı?" diye seslendi. Yolun aşağısından bir toz bulutu yükseliyordu.

Toz bulutunun içinde tuhaf bir araba vardı. İki kişilik, kaputu ve ön camı olmayan, devasa tekerlekli ve motoru oturma kısmının hemen arkasında duran bir araçtı. Arkasında atları taşımak için kullanılan römorklardan çekiyordu. Ama römorkun üzerinde at yerine, çok güzel, bir o kadar da kocaman bir motosiklet duruyordu. Pırıl pırıl parlayan, siyah, sportif bir motosikletti.

Ancak, bu komik arabanın motorundan ürkütücü bir duman bulutu yükseliyordu.

"Küçük bir problem var galiba, ha?"

Tuhaf aracın şoförü, dumanların içinden teselli edilmesi imkansız gibi görünen bir suratla bakarak, "Öyle," diye hayıflandı. Üzerinde kot tulum ve balıkçıların kullandığı lastik çizmelerden vardı. Ama balıkçıya benzemiyordu... Gangster tipli bir adamdı. Taktığı kırık güneş gözlüğü de koli bandıyla yapıştırılmıştı.

Pikabın şoförüyse tam tersine, bej rengi kadifeler içinde iyi giyimli, uzun boylu, zarif, İskoç avcı şapkası takmış bir beyefendiydi. "Bu yollarda araba sürmek büyük risk. Güzel motor, sizin mi?"

Gözlüğünü çıkaran gangster, "Hayır," diye cevap verdi. Canından bezmiş olduğu her halinden belliydi. Ya da daha da beteri: Tepesi atmıştı. Ve şu yabancının arkadaş canlısı ses tonu da çok tatsızdı.

"İşinize karışmak gibi olmasın ama... Sizin şu tuhaf arabanız bana arkadaki römorku çekmek için biraz yetersiz göründü."

Öteki homurdandı.

Sakin halini koruyan İskoç şapkalı adam konuşmaya devam ediyordu: "Arkanızdaki motor da hurdaya dönmüş."

"Biri lastiklerini delik deşik etmiş."

"Ah, ne yazık!"

Gangster kılıklı adam, bir an için karşısındaki bu yabancının zaten her şeyi bildiği gibi tuhaf bir duyguya kapıldı.

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Kasabaya gidip lastikleri değiştirteceğim."

"Kilmore Koyu'na mı? Ne tesadüf! Ben de oraya gidiyordum. Sizi çekmemi ister misiniz?"

Gangster suratlı adam bir süre düşündü. Yumruğu indirip şu fiyakalı pikabı alarak yoluna devam etme seçeneğini de şöyle bir düşündükten sonra cevap verdi: "Yokuşun sonuna kadar seninle gelebilirim. Oraya kadar ama, geri kalan yola tek başına devam edersin."

"Araçta sizi çekmem için bir kanca bulunur mu?"

"Olmalı."

"Tamam, o zaman. Ben bir ip alıp arabaya bağlayayım."

Gangster kılıklı adam ağzında bir "Teşekkür ederim," geveledi.

"Başından bayağı olay geçmiş anlaşılan," diye ısrar etti İskoç şapkalı adam. Sonra da aracına bindi.

"Tahmin bile edemezsin," diye cevap verdi Manfred. Ve tekrar kuş kadar hafif tuhaf aracına atladı.

Bölüm (5)
- GİZLİ ODA -

Jason, Argo Villası'nın çakıllı avlusunda yere oturdu, *Korkutucu Yaratıklar El Kitabı*'nı açtı ve "Gizli Oda" yazan başlığın altını okumaya başladı. Çok bilindik bir konuydu aslında: Hayaletlerin saklanmaya bayıldıkları eski evlerde hemen her zaman fazladan bir oda bulunur. Bu odanın kapısı gizlidir. Odanın varlığı ancak dışarıya çıkıp evin pencerelerini sayarak ortaya çıkarılabilir.

Sırtını cümbez ağacının gövdesine dayayan Jason, kareli bir defter sayfası çıkardı, kitabının üstüne koydu ve zemin katın pencerelerini kağıda çizerek saymaya başladı. Yedi. Sonra bir üst katı saydı. Sekiz. Üç tane de çatı penceresi vardı.

Nestor mutfak kapısından başını uzattı. Elinde kömür karası bir tencere tutuyordu. "Jasooon! Yemeğe gelecek misin, gelmeyecek misin?"

"Geldim!" diye bağırdı oğlan ve ayağa fırladı.

Ama olduğu yerden bir adım bile kıpırdamadı.

"Gizli bir odada saklanıyor olsan da seni bulacağım..." diye mırıldandı. Bunu der demez de evin öteki cephelerindeki pencereleri saymaya başladı.

Nestor, "Anneni aradın mı?" diye sordu. Sonra sorusuna cevap bile beklemeden mutfağa geri döndü.

Tencereyi üç kişi için hazırlanmış masanın ortasına bıraktı. Masada içi taze sıkılmış portakal suyuyla dolu bir sürahi, üç tane bardak ve üç tane de yemek tabağı duruyordu.

Bahçıvan, "Yemek soğursa soğusun, kendi bilecekleri iş..." diye homurdandı ve mermer lavaboya dayandı.

Çocuklar çıkacakları yolculuk için topladıkları malzemeleri masanın etrafına dizmişlerdi: üç Venedik pelerini, üç el feneri, bir sırt çantası, birkaç metrelik ip, bir fotoğraf makinesi, çok işlevli İsveç çakısı, bir pusula, Venedik'in on sekizinci yüzyıldaki halini gösteren bir kartpostal ve tabii ki yanlarından hiç ayırmadıkları, yolculukların kaydedildiği eski günlük.

Nestor deftere uzanmıştı ki, telefon çaldı.

"Tam zamanı," diye homurdandı. Sonra da garip ve egzotik eşyaların arasında kayıplara karışmış telefonun durduğu masaya doğru topallayarak ilerledi.

Arayan ikizlerin annesi Bayan Covenant'tı.

"Hayır, hanımefendi... Elbette okula gittiler! Şu anda sadece Jason evde. Bilmiyorum, çünkü Julia henüz dönmedi, belki alışveriş yapmak için kasabada kalmıştır. Hayır, Jason'ı veremiyorum, çünkü şimdi dışarıda evin pencerelerini saymakla meşgul. İşte böyle. Başını kaşıyacak vakti yokmuş gibi görünüyor. Evet, tabii. Elbette ona söylerim. Belki bu akşam evde olursunuz. Bu gece olmazsa yarın sabah kesin evdesiniz. Hay aksi, nakliyat şirketiyle yaşadığınız sorunlar çok can sıkıcı... Ama bunlar her zaman olan şeyler. Artık kimse işini gerektiği gibi yapmıyor... Doğru, bu büyük bir sorun. Ama siz canınızı sıkmayın. Biraz geciktiniz o kadar. Evet, biraz uzun sürdü."

Ve ahizeyi yerine bıraktı.

Tam o anda Jason'ın "Bekle bizi Venedik!" diyen sesi duyuldu. Aceleyle Nestor'un önünden geçti, mutfağın her iki duvarındaki pencereleri saydı ve merdivenlerden çıkıp

gözden kayboldu.

Bahçıvan, "Hey!" diye bağırdı. "Güveç hazır!"

"Hemen geliyorum!" diye bağırdı Jason üst kattan.

Birkaç dakika sonra Jason tabağını güveçte etle doldurmaya başlamıştı. "Gizli oda mizli oda yok," diye mırıldanıyordu. "Belki de... penceresi olan bir gizli oda yoktur. Bu var olmadığı anlamına gelmez..." *Korkutucu Yaratıklar El Kitabı*'nın ilgili başlığını açtı. "... Kapısına duvar örülmüş gizli odalar: Kapısına duvar örülmüş gizli bir odayı bulmak için öncelikle dışarıdan evin tüm alanı sonra da içindeki bütün odaların alanları ölçülmelidir. Basit bir çıkartma işlemiyle..."

Nestor, "Jason," diyerek oğlanın sözünü kesti. "Bu evde başka gizli oda yok."

"Başka mı?"

"Zaman Kapısı'nın oradakinden başka."

Çatalını bir mızrak gibi ete batırarak, "İşte aradığım buydu," diye ilan etti Jason. "Zaman Kapısı'nın ardındaki yuvarlak odanın dört tane çıkışı vardı. Biri Argo Villası'na açılıyordu. Öteki, *Metis*'in olduğu mağaraya iniyordu. Ya öteki ikisi?"

Nestor, "Eski ev sahibi bana öteki odalarla ilgili özel bir şeyden hiç bahsetmedi," diyerek kestirip attı.

"Sen hiç o kapılardan geçtin mi?"

"Hayır."

"Gördün mü! Kim bilir? Argo Villası'nın altında gizli odalar olabilir. Tıpkı Eski Romalıların ölülerini gömdükleri yeraltı mezarlıkları gibi. Ne deniyordu? Katakomp! Sonuçta bu-

rası eski bir Roma evi öyle değil mi?"

"Denize uzanan bu burunda eski bir gözcü kulesi varmış, evet."

"Öyleyse benim varsayımım doğru olmalı. Belki de Ulysses Moore'un gizemi bu dehlizlerde saklıdır. Hatta orada saklanıyor ve arada sırada Zaman Kapısı'ndan geçip bize bulmamız gereken ipuçlarını bırakıyor bile olabilir... Tabii ya! Neden daha önce düşünemedim ki?"

"Bu dediklerinin konuyla alakası olduğunu zannetmiyorum. Eski ev sahibi senin dediklerinin hiçbirini yapamaz. Biraz mantıklı olmalısın."

Jason dudağını ısırdı. Sonra ikna olmuşçasına, "Evet," dedi. "Ama..."

Nestor, "Ama ne?" diyerek onu azarladı. "Hala bana inanmıyor musun?"

Jason, bahçıvanın Ulysses Moore hakkında, onun arkadaşları hakkında, kapılar ve Kilmore Koyu'nun şövalyeleri hakkında onlara anlattığı her şeye inanıyordu. Ama aklına yatmayan bir şeyler vardı: İzlendikleri hissi ve... eski ev sahibinin bulmaları için bırakmaya devam ettiği ipuçları."

"Ya ölmediyse ve bir yerlerde hapsedilmişse?"

"Hapsedilmiş olamaz. Jason lütfen. Bugün sizin Peter Dedalus'u bulmanız gerek. Ve bu hiç de kolay olmayacak."

İyice bocalayan Jason, "Doğru," diyerek kabul etti. Ancak kendini aklındaki konuya geri dönmekten alamıyordu: "Ama gene de bu evin hayaletli olduğunu varsayabiliriz."

"Efendim?"

"Belki de bu evde bize yardım etmek isteyen bir hayalet

yaşıyordur. Ulysses Moore'un hayaleti ya da... elbette! Penelope'nin hayaleti bile olabilir..."

Nestor poflayarak, "Ağzından çıkanları not etmen gerektiğini düşünüyorum Jason," diye öneride bulundu. "Yoksa şu dahice fikirlerini bir daha asla hatırlayamayacaksın..."

Julia aniden mutfak kapısında belirdi ve "Yok oldu!" dedi. Telaşla bir bahçıvana bir de Jason'a bakıyordu. "Yok oldu. Yer yarıldı içine girdi sanki."

"Ne yok oldu?" diye sordu Nestor.

Julia sırt çantasını yere fırlattı ve "Kilmore Koyu'nun rehberi," diye bağırdı. Sonra da masaya oturdu.

Nestor, "Hey, hey!" diye bağırdı ve kıza bir havlu uzattı.

Julia ellerini yıkarken Calypso'nun kendisine söylediklerini bir bir anlattı.

Konuşması bittiğinde Jason, "Bu bir tesadüf olamaz," diye atladı. "Birisi Kilmore Koyu üzerindeki sırrı çözmemizi istemiyor."

"Peki, kim?"

"Oblivia Newton olmadığı kesin..." diye mırıldandı Nestor.

Çocuklar soru soran bakışlarını adama yönelttiler. Bunun üzerine Nestor, "Calypso sana, rehberi alan kişinin bir erkek olduğunu söylemiş. Ve tanıdık biri değilmiş."

"Doğru."

"Korkmuş gibi mi görünüyordu, yoksa meraklanmış mıydı?"

Julia kafasını salladı. "Hayır, hayır, çok sakindi. Asıl korkmuş olan bendim."

Dükkanın içine şöyle bir baktığında gözetlendiğine dair o tüylerini ürperten hissi ikisine anlatmaya çalıştı. "Sanki kitabevinin içinde birisi vardı."

"Sence kimdi?"

"Kitabevinde birisinin olduğunu söylemedim," diye vurguladı kız kardeşi. "Sanki birisi vardı, dedim."

"Hayalet gibi mi?"

Sabrı taşan Nestor, "Off! Büyü biraz!" diye bağırdı.

Fakat Jason çoktan aklına gelen son varsayımları anlatmaya başlamıştı bile: "Ayrıca o kadar da saçma değil: Dün akşam hayalet, bize arayışımıza Venedik'te devam etmemizi tavsiye etti ve bizi kule penceresini çarparak yukarı çağırdı..."

Julia her şeyi hatırlıyordu. Bir gürültü duymuş ve ne olduğunu anlamak için yukarı çıkmıştı. Çalışma masasının üzerinde bir gondol maketi ve siyah kaplı bir günlük duruyordu. Sonra çatıda birinin olup olmadığını kontrol etmek için koşarak gitmiş, ama kimseyi görememişti.

Sanki bir büyü yapılmış ve siyah günlük kule odasının tam ortasında belirivermişti. Venedik'le ilgili kara kaplı küçük bir bilgi hazinesiydi, on sekizinci yüzyıl Venedik'ine yapılmış bir yolculuğun ayrıntılarıyla doluydu. Ulysses Moore'un karınca duası gibi minicik ve okunması güç yazısıyla yazılmıştı.

"Sen ne düşünüyorsun, Jason?" diye sordu Julia.

Oğlan ona *Korkutucu Yaratıklar El Kitabı*'nı gösterdi. "Evde bir hayalet varsa, onu yakalamayı deneyebiliriz."

Kitabevinin en dibindeki rafların oluşturduğu gölgelerin arasından bir adam çıktı ve "Gürültüden hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

"Sıkma canını," diye cevap verdi Calypso. "Julia gitti."

Adam duvara yaslandı, dükkanın vitrininden dışarı, kasaba meydanına baktı ve içini çekti. "Sence nasıl görünüyordu? Sakin miydi?"

"Tam olarak değil. Galiba biraz ürkmüştü. Bu tür konularda sana katılmasam da ona, bana söylediklerini anlattım."

"Üzgünüm, ama kızı tedirgin etmemek için böyle devam etmeliyiz. Şimdi olmaz..." Adam cebinden *Meraklı Gezgin / Kilmore Koyu ve Çevresi - Mini Rehber* adlı bir kitap çıkardı.

Kitabevi sahibi, "Haklı olabilirsin," diyerek gülümsedi ve elindeki anahtarları kasaya bıraktı. "Ama bana kalırsa onu daha çok şüphelendirdik."

"Rehberin arkasında bir kağıt vardı."

"Julia dün kitabı bulduğunda alıp götürmüş olabilir."

"Kağıtta ne yazdığını biliyor musun?"

"Senin notların vardı. Senin veya... arkadaşlarından birinin."

"İsim kullanma lütfen."

Kadın sakin sakin güldü: "Peki neden? Yerin kulağı mı var sanıyorsun?"

"Olabilir."

"Paranoyak olmaya başladın..."

"Belki." Adam dışarı bakmak için döndü. "Gitmiş midir

dersin?"

Calypso başını salladı. Sonra dükkanın arka tarafına gitti ve "Son gördüğümde kayalıklardan yukarı var gücüyle pedal çeviriyordu," dedi. "Yiyecek bir şey ister misin?"

"Çok tehlikeli, o kayalıklar..." diye mırıldandı adam. Sonra rehberi tekrar cebine sıkıştırdı. "Hayır, istemem. Teşekkürler. Gitme zamanı geldi."

"Nereye?"

"Çok meraklısın Calypso... Her zaman da öyleydin."

"İster istemez öyle oluyor insan. Bana hiçbir zaman hiçbir şey söylemiyorsun ki! Kapalı bir kutu gibisin ve..."

Calypso yüzünü vitrine döndüğünde fark etti ki, dükkanda kendinden başka kimse yoktu.

Giriş kapısının üstündeki çan bile çalmamıştı.

Bölüm (6)
- İHTİYAR BAYKUŞ -

Belediye binasının küçük kapısı upuzun bir koridora açılıyordu. Hafif meyilli bu koridorun sonunda hayal meyal zayıf bir ışık seçilebiliyordu. Kapı, mekanik bir kol sayesinde oğlanın arkasından kendi kendine kapandı. Çirkin flüoresan lambaları, örümcek ağına düşmüş böcekler gibi tavanda vızıldamaktaydı. Koridorun sonunda altın çerçeveli büyük bir tablo asılıydı. Rick, tablodaki portreyi seçebilmek için gözlerini kıstı. Tablo, zamanın gölgeleriyle maskelenmişti. Tam o anda buruşturulan gazete kağıdı sesini ve "Yaklaş, lütfen," diyen birini duydu.

Oğlan devasa bir vantilatörün önünde keyif çatan adamın yanına yaklaştı. Dizlerinin üzerine bir spor gazetesi yaymıştı. Masanın üstüne yapıştırılmış beyaz not kağıtları dikkat çekiyordu. Duvarlara bazı eski tablolar ve küçük kutularla dolu bir kartotek asılmıştı. Lime lime olmuş birkaç küçük deri koltuk ve bir kapı ortamı tamamlıyordu. Kapının üzerinde şöyle yazıyordu:

KILMORE KOYU ARŞİVİ
İŞİ OLMAYAN GİREMEZ

Kapının kulbuna ikinci bir tabela daha asılmıştı. Burada da dikkat edilmesi gerektiği, çünkü odada çalışmakta olan makineler olduğu yazılıydı.

"Ne istemiştin?" diye sordu adam.

Üzerinde ancak ayak bileklerine kadar uzanan yünlü kumaştan gri bir pantolon ve kırmızı beyaz çizgili bir gömlek vardı. Kaptan Ahab'ı andıran favorileri vantilatörün üfürdü-

ğü havayla titriyordu.

Rick kendini tanıttı ve elini Fred Ayaktauyur'a uzattı.

"Size beni Peder Phoenix yolladı..."

Oğlan kafasına takılan soruları sormaya başladı. Bu arada Fred de suratında tuhaf bir gülümsemeyle favorilerini düzeltiyordu.

"Ah, tabii, seve seve yardım ederim. İlginç bir araştırma konusuna benziyor. Benim için şu kağıdı imzala, lütfen."

Masaya ulaşmak için Rick'in parmak uçlarında yükselmesi gerekti.

Fred Ayaktauyur imzalı kağıdı alırken, "Moore Ailesi hakkında tam olarak ne bilmek istiyorsun?" diye sordu ve kartoteğe yaklaştı.

Kutucukları elinden geçirerek birkaçını açıp kapattı. Bir avuç delikli dosya kağıdını ortaya döktü ve ışığa doğru tutarak hepsini teker teker kontrol etti.

"Ben... aslında bilmiyorum. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Harika. Biraz sabırlı oluver lütfen."

Fred Ayaktauyur arşiv kapısının ardında gözden kayboldu. Rick önce bir ıslık sesi işitti. Fakat ses, bir yazı makinesinin gürültüsüne sonra da bir yük asansörünün çarpan zincirlerinin sesine karıştı. Dakikalar ilerliyordu ve ıslık çalan Fred artık can çekişiyormuş gibi nefes nefese kalmıştı. Arada bir de sövüp sayıyordu.

İçeri göz atmamak için kendini zor tutan Rick, odanın ortasında bir tur attı, sonunda dayanamayıp arşiv odasının kapısını açarak başını içeri uzattı.

Gördüğü şey karşısında ağzı açık kalmıştı: Metal bir ma-

kine odanın içini tamamen kaplıyordu. Makinenin orasından burasından manivelalar, düğmeler, tüpler ve sürgüler çıkıyordu.

Fred Ayaktauyur kartotekten çıkarıp aldığı delikli arşiv dosyalarını makinenin içine atıyordu.

Memur, "Ah, tabii ya!" diye bağırdı bir zaman sonra ve tekrar ıslık çalmaya başladı. Bir makaradan mürekkebi henüz kurumamış bazı parlak kağıtlar çıkmaya başlamıştı.

Fred Ayaktauyur kapıya doğru yöneldiğinde Rick koşarak oradan uzaklaştı.

Adam "İşte geldim!" diye bağırdı ve mürekkebinin kuruması için kağıtları vantilatöre tuttu. "Şu hengameyi görüyor musun? Sadece beş dakikada İhtiyar Baykuş arşivin yarısını dışarı tükürdü."

Delikli dosya kağıtlarını kartoteğe taktı ve yaptığı işin nasıl göründüğünü sorar gibi bakarak sonuçları Rick'e uzattı.

"Sonra da bana Ayaktauyur diyorlar..."

Rick elindekilere aceleyle göz gezdirdi: Bunlar Moore Ailesi'nin üyelerinin uzun bir listesiydi. Nefesini tutarak kendisini ilgilendiren iki ismi aradı.

Kilmore Koyu Belediyesi
Doğum ve Ölüm Arşivi, İkamet Arşivi
Ve Diğer Arşivler

1) Ulysses Moore, Edinburgh'da (İngiltere) doğdu. 63 yaşında. Muhtemelen vefat etmiş olan Penelope Sauri ile evlendi (Kaza eseri Salton Uçurumu'ndan düştü).

2) Penelope Sauri Moore Venedik'te (İtalya) doğdu. 57 yaşında. Muhtemelen vefat etmiş olan Ulysses Moore ile evlendi (Kaza eseri Salton Uçurumu'ndan düştü).

Ailevi durum: Ölüm nedeniyle resmi işlemleri durdurulmuştur.

Varisleri veya altıncı dereceye kadar akrabaları: Yok

Vasiyeti yerine getirecek kişi: Nestor Mac Douglas

Fred Ayaktauyur, Rick'in omzunun üzerinden kağıda göz attı. "Şu uçuruma dikkat etmek gerekiyor, öyle değil mi?" diye belirtti.

Sonra da, neden 'Ölüm nedeniyle resmi işlemleri durdurulmuştur' yazdığını açıklamaya koyuldu: "Bir kural gereği" diye söze başladı. "Ölen kimsenin cesedi bulunamadığında resmi olarak ölü ilan edilmeden önce, ortadan kaybolduğu günden itibaren tam on yıl geçmesi gerekiyor."

"Cesetleri bulunamadı mı?"

"Deniz alıp götürmüş olmalı."

"Öyleyse, teknik açıdan... ölü değiller."

"Bizim arşivin biraz kılı kırk yaran türden olduğunu söyleyebilirim ama... Salton Uçurumu affetmeyen bir kayalıktır. Akıntılar açıklara sürüklemiş olmalı... ve muhtemelen balıklar onları yemiştir. Gerçekten kötü bir vaka."

Rick önce babasını düşündü, sonra güçlü akıntıları ve en

son olarak da aynı uçurumdan düşüp hayatta kalan Manfred'i.

"Belki deniz de arada bir yanılıyordur."

"Ah, tabii. Deniz, bizim İhtiyar Baykuş değil ki! Otuz yıldır buradayım ama bu makinenin bir kez olsun yanlış yaptığını görmedim, 'd' harfini yanlış basması haricinde. Ama bence bu da onun imzası."

"Nasıl yani?"

"Dedalus'un gitmeden önce yarattığı son makinelerden biriydi. Birkaç yıl önce ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan saatçiyi hatırlıyorsun değil mi?"

Rick bir an için nefes alamadı. "Kilmore Koyu'nun arşivlerinde Peter'in yaptığı bir makine mi var?"

"Elbette: İhtiyar Baykuş! Arşiv belgelerini seçer ve ayırır. Sonra gerekli olan dosyaları tek bir kağıt bile harcamadan bulur. Bilgisayarlara ve şeytani elektrik icatlarına karşı gerçek bir matbaa ve mekanizma cevheri! İhtiyar Baykuş tüm o dahiyane mekanizması ve yaylarıyla elektrik olmadığında bile tıkır tıkır çalışır."

Rick elinde tuttuğu kağıtlara büyük bir saygıyla bakarak, "İkinci bir araştırma daha yapabilir miyim?" diye sordu.

Uzaklardaki Aziz Jacobs Kilisesi'nden gelen çan sesleri ofiste yankılanıyordu.

"Mmm... aslında şu andan itibaren kapandık. Ama... hızlı bir araştırma olması şartıyla yardımcı olabilirim. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Peter Dedalus," diye cevap verdi Rick gülümseyerek.

Bölüm (7)
- GEÇİTTEKİ İZLER -

Julia telaşla kardeşine baktı ve "Ama şimdi bunun sırası mı?" diye sordu. "Az sonra yola çıkacağız."

"Bitirmeme az kaldı," diye cevap verdi Jason hiç istifini bozmadan. "Sayfa 65'te yazılı olanları yerine getiriyorum."

Bir an için Julia gerçekten de *Korkutucu Yaratıklar El Kitabı*'nda, evin kapılarının yumurta akıyla sıvanması ve koridora un serpilmesi gerektiğinin yazıp yazmadığını kontrol etmeyi düşündü. Sonra kardeşini daha dolaysız bir yolla durdurabileceğini hatırladı: "Annem küplere binecek."

Jason hayır anlamında başını salladı. "Farkına bile varmayacak. Ayrıca biz ondan önce dönmüş olacağız: Tuzakları o gelmeden kaldırırız."

"Hayaletler için kurulan tuzaklar," diye düşündü Julia. İşte Jason'ın evde yarattığı bu curcunanın nedeni buydu.

"Peki Nestor? O bu duruma ne diyecek?"

"Sıkma canını. O iş halloldu."

Jason banyo kapısının önünü süpürmeyi bıraktı, sonra kız kardeşine yaklaştı ve saçından bir tel kopardı.

"Ay! Ne yapıyorsun?"

Jason, "Uzun bir tel gerekiyordu," diye açıkladı. Sonra Julia'nın saç telini yumurta akıyla sıvanmış kapının pervazına yapıştırdı. Ardından da yaptığı işten memnun bir halde, "Mükemmel!" dedi. "Mükemmel bir hayalet kapanı!"

"Jason... bana kalırsa..."

"Kıpırdama! Yoksa ayak izlerini asla alamayız!"

Kız kardeşine yer döşemesinin üstündeki un tabakasını gösterdi. *Korkutucu Yaratıklar El Kitabı*'na göre bu yöntem,

hayaletin "ayak izlerini" almanın en kolay yoluydu.

Julia un tabakasının üzerinden atladı ve "Of, tamam! Canın ne istiyorsa onu yap!" diye homurdandı. "Ama elini çabuk tut: Rick birazdan gelir, işimiz var."

"Tamam, ama bana birkaç saç teli daha bırakır mısın?"

Rick birkaç dakika sonra Argo Villası'na ulaşmıştı. Babasının hediye ettiği bisikletinden atladı ve Julia'nın yanına gitti. Kız suratını asmış, denize inen basamaklardan aşağı bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Julia döndü. Rick'in düşünceleriyle ilgilenmesi hoşuna gidiyordu.

"Jason üst katta, hayaletler için tuzaklar kuruyor," dedi bambaşka bir ses tonuyla. "Sonunda eski ev sahibinin ölü olduğuna inandı, ama şimdi de sıra evde onun veya karısının hayaletinin gezindiği fikrine geldi."

"Hmmm... ilginç bir fikir," diye cevap verdi Rick.

Julia ve Rick sessizce verandaya giden yolda yürüdüler ve balık ağlarını toplamakta olan balıkçı kadın heykelinin önünden geçtiler. Ardına kadar açılmış pencerelerden evin içine ılık bir hava dolmuştu. Tarihte birkaç yüzyıl geri gitmek zorunda olmasalar, kumsala inmek ve denize girmek için harika bir gün olabilirdi.

"Acaba Venedik'te nasıl bir ortamda bulacağız kendimizi..." diye mırıldandı Rick.

"Acaba oraya varmayı başarabilecek miyiz..." diye ekledi Julia.

"Bu da ilginç bir soru!"

Mutfağa girdiklerinde Julia, Rick'e bavulda bulduklarını gösterdi. Ve bir tabağa güveçten kalanları doldurdu. "Biraz soğudu ama..."

"Önemli değil, bana uyar. Merhaba Nestor!"

"Rick."

"Daha biraz evvel soyadının Mac Douglas olduğunu öğrendim!"

"Harika." İhtiyar bahçıvan lavaboya yaklaştı ve zümrüt yeşili bir ibrik aldı. Sonra tek bir kelime daha etmeden çıktı.

"Bu da ne demek? Alınmış olamaz, değil mi?"

Julia umursamaz bir halde omuzlarını salladı. "Galiba sen Jason'ın üst katta neler karıştırdığını hala tam olarak anlamadın: Hayalet yakalamak için kapılara saç teli yapıştırıyor, aynaların üstüne kurşunkalem ucu tozu serpiyor ve..."

"Kurşunkalem ucu mu?"

"Jason'ın elindeki rehbere göre, bir hayalet üzerine kurşunkalem ucu tozu serpilmiş bir aynaya bakarsa yansıması aynada kalıyormuş. Bu yüzden evdeki bütün kurşunkalemleri, doğradı ve iç kısımlarının tozlarını kapıya ve Ulysses Moore'un çalışma odasındaki aynanın üzerine serpti."

"Ulysses Moore demişken, kasabada oldukça ilginç şeyler öğrendim..." Rick, Fred Ayaktauyur'dan aldığı kağıtları Julia'ya gösterdi. Sonra da her şeyi açıkladı: "Belki merdivenin yanındaki duvarda asılı olan tabloları karşılaştırmak isteyebiliriz diye önce Moore'ların atalarıyla ilgili bir araştırma yaptım. Sonra Fred Ayaktauyur'dan bir araştırma daha yapmasını istedim: Peter Dedalus üstüne."

"Peki, ne oldu?"

"Biz de kendimize bunu sorduk."

Peter Dedalus hakkındaki kağıtta şunlar yazıyordu:

Ne yazık ki bu makine aradığınız kişi hakkında bilgi vermek konusunda yetkili kılınmamıştır. İrtibata geçmek isterseniz, doğru anahtarı kullanın ve "DEDA" yazın. Şüpheli bir harekete mahal vermemek için size doğru anahtarın aşağıda olmadığını hatırlatmayı görev biliriz.

"Fred'le birlikte DEDALUS yerine DEDA yazmayı da denedik ama..." diye açıkladı Rick, "makineden dışarı başka kağıt çıkmadı."

Jason'ı da olan bitenden haberdar etmek için üst kata çıktılar. Rick ikizleri mozole, yani Moore Ailesi'nin gömüldüğü tepedeki anıtkabir konusunda da bilgilendirdi. "Şu mozolenin gerçekten var olup olmadığını görmek için oraya gitmeye ne dersiniz? Ama..."

Julia, "Venedik yolculuğu daha acil," diyerek oğlanın cümlesini onun yerine tamamladı. Sonra da kardeşine tehditkar bir bakış fırlattı: "Ve daha fazla oyalanmayacağız."

Üçü birlikte merdivenleri indiler ve Nestor'a veda ettiler. Mutfak masasının üzerine hazırladıkları eşyaları toplayıp son kez bir şey unutup unutmadıklarını kontrol ettiler.

Julia pantolonunun cebinden Zaman Kapısı'nın dört anahtarını çıkardı. "Kilmore Koyu'nun Şövalyeleri adına... yolculuk vakti gelmiştir!"

Trak. Trak. Trak. Trak.

Anahtarların dördü de kömürleşmiş derin tırmık izleriyle kaplı kapının kilitlerinde teker teker döndü.

Eşiğin öte yanı oldukça soğuktu.

Jason ilk adımı attı. Geçen seferki mumların yerine bu kez el fenerlerini almışlardı. Yuvarlak odaya açılan geçidi aydınlattılar.

Sırtında çantası ve belinde ipiyle Jason'ın ardından odaya giren Rick, "Buraya hiç ışık girdiği olmaz mı?" diye sordu.

İçeri en son Julia girmişti. Tek bir kelime bile etmedi. Ama kapıda durmuş onlara gülümseyen Nestor'a el sallamak için arkasını döndü.

"Dikkatli olacağınıza söz verin," dedi ihtiyar bahçıvan.

"Söz," diye cevap verdi Julia.

"Ve eğer Peter'i bulamazsanız, boş verin ve hemen geri dönün."

"Anlaşıldı."

Jason odanın ortasında durdu. Etrafında dört tane koridor uzanıyordu. Bir tanesi Argo Villası'na açılan, az önce girdikleri koridordu. Biri aşağı götürüyordu. Öteki ikisi ise anahtarla beraber buldukları parşömende yazan uyaklı şiire göre ölüme açılmaktaydılar.

Jason, sırtından aşağı soğuk bir titreme geçerek, "*Dördün ikisi götürür ölümün peşine ve dördün biri aşağı indirir...*" diye tekrar etti.

El fenerlerinin ışıkları karanlıkta parıldayarak devasa taş geçitlerin üzerine oyulmuş hayvan şekillerini ortaya çıkardı:

balıklar, sfenks kelebekleri, boğalar ve Argo Villası'na açılan kapının üzerinde de albatroslar.

Nestor, üç arkadaşın ardından son kez bağırdı: "Çocuklar, müzik! Peter Dedalus'un bir müzik tutkunu olduğunu aklınızdan çıkarmayın! Belki işinize yarar... Çocuklar? Beni duydunuz mu?"

Ama Rick, Jason ve Julia ona cevap veremezlerdi. Güçlü bir rüzgar Argo Villası'nın merdivenlerinden aşağı indi, Nestor'u tuttu ve bir kenara fırlattı. Bahçıvan düşmemek için kapının koluna tutundu.

Ve Zaman Kapısı tok bir ses çıkararak kapandı.

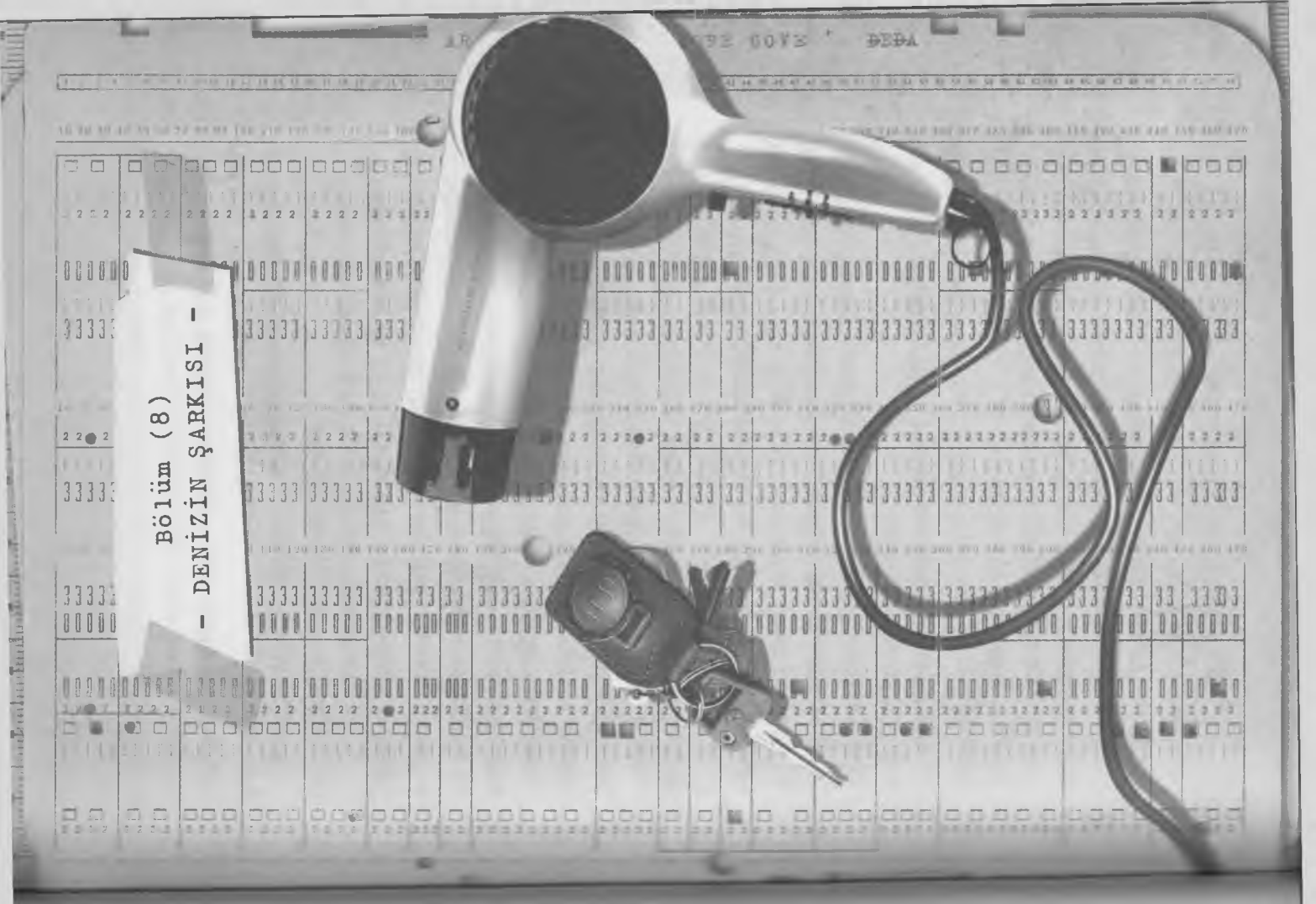
Bölüm (8)
- DENİZİN ŞARKISI -

Jason aniden durdu. "Ne dedin?" diye sordu kız kardeşine.

"Ben bir şey demedim."

"Ben de."

Oğlan omuzlarını silkti ve yürümeye devam etti.

Julia, Jason ve Rick, mağaraya ikinci inişlerini sessizlik içinde tamamlanmak üzerelerdi. Her biri, iki gün önce bu basamaklarda yanlarına aldıkları mumlar onları sönmekle ve ilelebet karanlıkta bırakmakla tehdit ederken neler yaşadıklarını hatırlıyordu. Nemli basamakları kayarcasına inmişler, geçidi tıkayan taşların altından sürünerek geçmişler ve Jason'ın yer-alevlerini saçtığı çukurun üzerinden atlamışlardı. Böylece kaydıraklı odaya ulaşmışlardı.

Geçen sefer başlarına geleni hatırlayan Rick, "Getirdik mi?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdi Julia. Ellerinin arasında eskiyip neredeyse lime lime olan *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü tutuyordu. Sonra kaydırağın ağzına yaklaştı ve önceki sefer yaptığı gibi kendini aşağı bıraktı. Jason ve Rick de onu izlediler.

Göz açıp kapayıncaya kadar kendilerini yeraltındaki mağarada bulmuşlardı.

Gündüz vakti olmasından ve binlerce ateşböceğinin taşların arasına saklanmış olmalarından dolayı mağara burada bulundukları ilk seferden farklı bir görüntüye bürünmüştü. Ellerindeki fenerler kumsalda ışıltılı daireler çiziyor ve mağaranın tüm çehresini değiştiriyordu. Taş duvarlar yükseldikçe

daralıyor ve bir kase gibi başlarının üzerinde kapanıyordu. Jason el fenerinin ışığını zikzaklar çizerek duvar boyunca gezdirdi.

Arkalarında bir kayanın yuvarlandığını duydular. Sonra her yer tekrar sessizliğe gömüldü.

"Hala hatırladığım kadar güzel..." diye mırıldandı Julia, kalbi küt küt atarken.

Metis, ayna gibi kıpırtısız denizin çocukların durduğu kıyısına geri dönmüş ve tahta iskeleye sessizce demir atmıştı. Zarif gemi suyun üzerinde tatlı tatlı yalpa vuruyordu.

Çocuklar iskeleye yaklaştılar. Ana direkten, Rick'in güverteden dışarı fırlamamak için tüm gücüyle asıldığı ipler sarkıyordu. Kürekler, Jason ve Julia'nın bıraktığı gibi duruyorlardı.

Julia elini geminin adının yazılı olduğu eski Yunanca harflerin üzerinde gezdirdi. Sonra arkadaşlarına baktı ve "Ne bekliyoruz?" diye sordu. "Güverteye çıkalım mı?"

Sırt çantalarını içeri fırlatarak güverteye çıktılar. Önceki sefer yaptıkları gibi hemen gemideki tek kamaraya koşup eski kıyafetlerini buldular.

Rick kıyafetlere dokunmak için eğildi. Kurumuşlardı. Onları içerideki iki bavuldan birine koymaya karar verdiler. Sırt çantalarını burada bırakacaklardı.

Kamaradaki masanın üzerinde kapalı bir defter duruyordu.

Siyah deri kaplı defteri farklı bir bakışla süzen Rick, "Geminin son kaptanına ait seyir defteri..." diye mırıldandı.

Jason, "Sondan bir önceki kaptanına, demek istiyorsun," diyerek güldü.

Sırt çantasından bir kalem çıkardı ve defterin ilk boş sayfasına adını yazdı. *Ben, Jason Covenant. Kız kardeşim Julia ve arkadaşım Rick Banner ile bir kere daha* Metis*'in dümenine geçiyorum. Denize açılma vakti geldi. Yolculuğa çıkma zamanıdır.*

Çocuklar demir almaya yarayan vincin başına geçtiler ve yavaşça döndürerek çapayı sudan çıkardılar.

Metis iskeleden ayrıldı ve zaman denizinin üzerinde hareketsiz kaldı. Sanki istikametin söylenmesini bekliyordu.

Durgun denizin karşı kıyısındaki yosunlar ve deniz kabuklarıyla kaplı alçak bir merdivenin tepesinde taş pervazlı bir kapı göze çarpıyordu.

"Şimdi ne yapacağız Jason?" diye sordu kız kardeşi. "Küreklere geçmemiz gerekiyor mu?"

Geminin genç kaptanı, "Anladığım kadarıyla gerek yok..." diye mırıldandı. Pantolonunun cebinden Ulysses Moore'un günlüğünü çıkardı, gelişigüzel bir sayfa açtı ve okudu: "*... diğer bütün binalar gibi çamura saplanmış meşe ağacından direklerin üzerine inşa edilmişti. Direkleri suyun akıntılarından ve asalaklardan koruyan, bu çamurdu. Pazarın kurulduğu meydanda uğur getirdiğine inanılan bir tümsek vardı. Buradan bakıldığında Büyük Kanal'dan geçen gondollar görülebilirdi. Genç hanımefendiler sımsıkı bağlanmış korselerinin içinde gezintiye çıkmışlardı...*" Sonra uzun uzun nefes aldı, günlüğü cebine sokuşturdu ve eli-

ni dümene koydu.

"Venedik," dedi. "XVIII. yüzyıl."

Ve gözlerini kapadı.

Kısa süre sonra gözlerini açtı ya da öyle yaptığını düşündü. Geminin etrafında bir rüzgar dönmeye başlamış, *Metis* burnunu karşı kıyıya çevirmişti.

Rüzgar gücünü artırmaya başladığında Julia, "Jason!" diye çığlık attı.

Çocukların el fenerlerinden çıkan ışık kırpışmaya başlamıştı. Sonra hepsi bir anda yanıp aynı anda tamamen sönüverdi. Rüzgar giderek daha da güçleniyor, güverteye su damlaları serpiyordu. Tam o anda yanlarında getirdikleri fotoğraf makinesi patlayıp binlerce parçaya ayrıldı.

Kız kardeşi bir kez daha "Jason!" diye bağırdı ve Rick'in kolları arasına saklandı.

Oğlan hayran hayran, mağaranın gözleri önünde bir ressamın tuvalindeki renkler gibi birbirine karışmasını izliyordu: Işık huzmeleri akıyor, denizin suyu bulanıklaşıyordu. Rüzgar kaya gibi sertti.

Metis'in pruvası şaha kalktı, sonra denizi ikiye bölercesine aşağı indi.

"İleri!" diye bağırdı Rick, sonra da Jason'a bakmak için arkasını döndü.

Ama Jason'ın gözleri sadece denizi görüyordu... Ve gördüğü sadece mağaranın içindeki deniz değildi, karanlık fırtına bulutlarının toplandığı sonsuz bir denizdi. Güneşin aynı anda hem doğup hem battığı, renklerin sürekli değişime uğ-

radığı bir denizdi. Dibindeki gizemleri çözmeye çalışan binlerce yaratığı barındıran bir denizdi. Başlangıç deniziydi. Şarkı söyleyen denizdi.

O şarkının bir parçası olduğunun farkına vardığında, Jason, dümene daha sıkı sarıldı. Şarkı suda çözülüyor ve sesi duydukları anda tanıyan sudaki tüm canlılara dağılıyordu. Bir çağrıydı. Denizin çağrısıydı.

Sonra başka gemiler de gördü, ya da gördüğüne inandı. Uzaklarda seyreden gümüş ışıklı gemiler. Ve gözlerini açtı. Karşı kıyıya varmışlardı.

Pazartesi öğleden sonraları Kilmore Koyu'nun kuaföründe hep bir hengame yaşanırdı. Gwendaline Mainoff'un her iki dükkanının tabelaları da rüzgarla sallanırken, kasabadan birkaç hanımefendi kuaförün rahat koltuklarına kurulmuş dedikodu yapıyordu.

"Duydunuz mu?" diye bağırdı Bayan Biggles. Kendini kuaförün ellerine bırakmıştı. "Diyorlar ki, kasabaya yeni biri gelmiş!"

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi Gwendaline. Genç kız, kadının dedikodu yapmak istediğini fark etti ve saç kurutma makinesinin gücünü biraz azalttı. "Londra'dan gelen aileden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, hayır! Onlar önceki hafta geldiler. Bugün de bana dediklerine göre bir adam gelmiş."

"Nasıl bugün?" diye bir ses cırladı. Güzellik salonunun saçlarında bigudiler olan ikinci müşterisi, kafasındaki sıcak hava üfleyen mizanpli makinesinin gürültüsünden sesinin

ne kadar yüksek çıktığını anlamamıştı. Kendisi kasaba doktorunun pimpirikli karısı Bayan Bowen'di. "Kimmiş o?"

Bayan Biggles gözlerini devirerek, "Hıh!" diye söylendi. "Mısır'daki sağır sultan bile duydu!"

"Doğruyu söylemek gerekirse ben bir şeyler duydum..." dedi Gwendaline, aynanın karşısında oturan Bayan Biggles'ın boynundaki saçları düzeltirken. "Şu yeni gelen... Rüzgarlı Han'da kalan kişi olabilir mi?"

Edna Bowen, astronota benzemesine neden olan mizanpli makinesinin bir kenarını havaya kaldırıp yeniden cırtlak bir sesle, "O eski püskü, dökülen binada mı?" diye sordu. "Adamcağıza yazık öyleyse. Neye uğradığını şaşıracak."

"Bana yakışıklı biri olduğu söylendi. Uzun boylu ve zarifmiş. İskoç şapkası takıyormuş."

Gwendaline, "Genç olduğunu da umalım!" diyerek her iki kadını da kahkahalara boğdu.

Ama bu konu şakalaşarak sulandırılamayacak kadar ilginçti: Üç kadın olayla ilgili bildikleri her şeyi paylaştılar. Boşlukları biraz iyi niyet biraz da hayal güçleriyle dolduruyorlardı. İçine gömülüp kaldıkları sohbetin on beşinci dakikasında gizemli yabancının kasabaya Amerikan ciplerini andıran büyük bir pikabın içinde geldiğine hem fikir olmuşlardı.

"Gerçekten mi?!" diye bağırdı Bayan Bowen. Bir Amerikan arabasının neye benzediğini bile bilmeyen Bayan Biggles'la alay etme fırsatını kaçırmazdı. "Buna inanmam işte: Kasabada daha önce tek bir Amerikan cipi bile görmedim.

Ya sen Gwendaline?"

Kuaför, iki gece önce de Bayan Biggles'ın kapısının önüne park etmiş kocaman siyah bir spor araba görmüştü.

Cleopatra Biggies çekingen bir ifadeyle gülümsedi. "Ah, evet, mümkündür! Bayan Newton'un aracı olmalı. Geçenlerde bana uğramıştı..."

"Öyle mi? Peki Bayan Newton'un sana uğramasının nedeni ne olabilir?"

"İnanır mısınız, ben de hatırlamıyorum..." diye dürüstçe cevap verdi Bayan Biggles. "Saat çok geç olmuştu ve... Çok yağmur yağıyordu. Hem Marcus Aurelius da öyle huysuzlanmıştı ki. Şimşekler zavallıcığın tüylerini diken diken ediyor!"

Üç kadın cırcırböceği gibi kafa kafaya verip dedikodularına devam ettiler, ta ki kuaföre üçüncü bir müşteri girene dek... Gelen, Kilmore Koyu Okulu'nun öğretmeni Bayan Stella'ydı.

"Ne sabahtı ama! Şu çocuklar yok mu... Bana ayıracak zamanın var mı, Gwen?" diye sordu.

Gwendaline saatine bir göz attı ve içini çekti. Yeni gelen yabancıyla ilgili yapılacak bolca dedikodu varken bugün bitmez gibi görünüyordu.

"Elbette Bayan Stella. Buyurun şuraya oturun."

"Harika."

Ötekilerin sormasına fırsat vermeden, "Stella söyle bakalım: Kilmore Koyu'na yeni gelen beyefendi hakkında bir şeyler duydun mu?" diye aceleyle sordu Bayan Bowen.

Öğretmen hemen yanındaki koltuğa oturmuştu.

"Hayır, o kim?"

Bayan Biggles hemencecik sazı eline aldı: "Diyorlar ki tren gibi git git bitmez, upuzun bir arabası varmış!"

Bölüm (9)
- YOLCULAR AVLUDA -

Rick, Jason ve Julia *Metis*'ten indiler ve üzerine üç tane kaplumbağa şekli oyulmuş kapıya çıkan basamakları tırmandılar.

Kapıyı iterek açtıklarında kendilerini sessiz bir avluda bulmuşlardı. Ortasında altıgen bir kuyu olan bu avlu, bir evin içine yapılmış olmalıydı. Çünkü üst katında kemerli bir balkonu vardı ve oraya tırabzanı olmayan taş basamaklı bir merdivenle çıkılıyordu.

"Sizce Venedik'e gelmiş olabilir miyiz?" diye sordu Julia.

"Bana kalırsa... evet," diye mırıldandı Rick.

Sırtları Zaman Kapısı'na dönük duran çocuklar bir süre sessiz kaldılar ve avluda kendilerinden başka kimsenin olup olmadığını kontrol ettiler. Ama etrafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Arkalarındaki Zaman Kapısı, üzerinde yarısı kırılmış bir madalyonun fark edildiği taş bir kemerin ardında gözden kaybolmuştu. Bir mutfak ya da kiler kapısını andırıyordu. Rick kapıyı itmeyi denedi ve rahatça açıldığını gördü.

"Dönmek istiyorsanız dönebiliriz..." diye açıkladı.

Ama geri dönmek yerine avlunun ortasındaki kuyuya doğru birkaç adım daha attılar. Üzerini kapatan metal kapağı kaldırıp şöyle bir baktılar. Sonra içinde bulundukları bu yeni ortama alıştıkça dışarıdan gelen seslere de kulak kabartmaya başladılar: Uzaklardan gelen insan sesleri ve karaya vuran denizin ritmik gürültüsü.

Basamakları tırmanmaya ve üst kattaki balkona çıkmaya

karar verdiler. Oraya vardıklarında önlerinde uzanan manzarayı seyre dalmaktan kendilerini alamamışlardı: Açık denize dek giden çatılar önlerine serilmişti.

Ev uzun zamandır terk edilmişe benziyordu.

Ancak Julia'nın balkonun ucuna yürüyerek dışarı bakmasıyla hayretle çığlığı basması bir oldu. Karşısında büyük bir kanal uzanıyordu. Pırıl pırıl parlayan ahşap tekneler rengarenk yelkenlerini açmış kanalda seyrediyorlardı. Dizi dizi kürekler bir alçalıyor bir yükseliyor, suya dalıp çıkıyordu. Ve gondolcular siyah teknelerini bildikleri kanal yollarında ahenkle çekiyorlardı. Kanalın öteki tarafındaki yemyeşil bir alanda, gökyüzüne doğru uzanan çan kuleleri ve kubbeler fark ediliyordu.

Balkonun altında uzanan beyaz taştan banklara insanlar doluşmuştu. Evden biraz uzakta, iki şaklaban düdük çalarak bir köpeği dans ettiriyorlardı.

"Şu tantanaya bakın!" diye bağırdı Rick.

"Fotoğraf makinemizi yolculuk süresince kullanamayacak olmamız ne yazık," diye belirtti Julia.

Jason kendi kendiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. Metis'i tam istediği yere yanaştırmayı başarmıştı.

"Geriye sadece Venedik'in hangi bölgesinde olduğumuzu anlamak kaldı..." dedi Rick.

Çocuklar pelerinlerini giyip avluya indiler. Büyük kapıyı içeriden kilitleyen kapı demirlerini kaldırıp dışarı çıktılar.

Parıldayan güneşe rağmen hava taze ve serindi. Gökyüzü her yönde küçük bulutlarla kaplıydı.

Arkalarını döndüler: Dışarıdan bakıldığında ev o kadar da terk edilmiş gibi görünmüyordu.

Kapının üzerinde pejmürde bir İngiliz bayrağı asılıydı.

Jason, Ulysses Moore'un günlüğünü açtı ve "*Kaşif Caboto'ların evi...*" diye okudu. "*Giovanni ve oğlu Sebastiano, İngiltere Kralı'nın izniyle Çin'e uzanan bir yol bulma umuduyla keşfe çıktılar...*"

Julia ve Rick aynı anda, "Bu, bayrağı açıklıyor," dediler.

"*Baba oğul Yeni Dünya'yı ve Kanada'yı keşfettiler. Labrador Yarımadası'na doğru çıkılan bir sefer sırasında Giovanni, ardında hiçbir iz bırakmadan kayıplara karıştı. Kim bilir nereye kaybolmuştu...*"

"İşte muhteşem anlatımıyla Ulysses Moore."

"Ama ardından işler Sebastiano için de o kadar iyi gitmedi. Ailenin üzerinde bir lanet olmalıydı."

"Bu da evin neden terk edildiğini açıklıyor."

Caboto'ların evinin önünden geçen çocuklar o anda fark etmişlerdi ki, bir zamanlar insanların seyahat etmesinin nedenlerinden biri de en uzak yerleri yakına getirmenin bir yolunu bulmaktı.

Kanalın kıyısındaki yol oldukça kalabalıktı. Sırtlarında içleri balık, meyve ve zencefil dolu küfeler taşıyan insanlar gelip geçiyordu. Tavuk ve ötücü kuş pazarları vardı. Maskeli erkekler ve kadınlar, baston gibi dimdik yürüyor, bembeyaz

ipekler içinde göz kamaştırıyorlardı.

Jason, Venedik haritasını çıkardı ve şu anda şehrin hangi bölgesinde bulunduklarını anlamak için taş bankın üzerine yaydı. Caboto'ların evinin şatoya uzanan kanalın üzerinde ve Venedik gemilerinin yapıldığı büyük tersanenin bulunduğu tophaneye çok yakın olduğunu gördüler. Bu da demek oluyordu ki, şehrin ana meydanı San Marco, sağlarındaydı. Az önce gördükleri kubbeler ve çan kuleleri buradaydı. Ve sollarında Venedik'in girişi, deniz kapısı vardı.

"Bu şehrin bir kalbi varsa... o tarafta olmalı," diye karar verdi Jason.

"Bir saatçiyi arayabileceğimiz en doğru yer orası mı?"

Julia, "Birilerine soralım," diye önerdi. "Yanımızdan gelip geçenlere ya da köpek oynatan şu şaklabanlara."

"Peki, onlara Peter Dedalus nerede yaşıyor, diye mi soracağız?"

"Bir yerden başlamamız gerek," dedi Julia. "Şehirde saatçi olup olmadığını sorarak başlayabiliriz."

Saatini sırt çantasından çıkaran Rick, "Hey!" diye bağırdı. "Çalışıyor!"

"Nasıl olur? Benimki geçen sefer olduğu gibi gene durdu," diye belirtti Julia.

"Görünüşe göre Peter Dedalus'un saatleri zamanda yolculuk etmeye göre tasarlanmış!" diye açıkladı Rick. Hayranlıkla üzerinde baykuş resmi olan saatin akrep ve yelkovanını inceliyordu.

Jason alay eder gibi, "Evet... neden olmasın!" dedi. "Sana da zamanda yolculuk yapacağını bilerek satmış olmasın!"

Tam o anda arkalarından "Ah, *mucho bello*!*" diye bir ses gelince, üçü birden havaya sıçradı. "Fevkalade, *mucho bello*!"

Bağıran kişi, köpek oynatan iki şaklabandan biriydi. Uzun boylu ve neredeyse beyaza çalan masmavi gözlü genç bir çocuktu. Uzun saçlarını rengarenk bir fularla toplamıştı. Yırtık pırtık, yamalı ve kirli kıyafetleri üzerinden sarkıyordu.

"*Mucho* değerli ve *mucho bello* bir nesne," diye tekrarladı. Otuz iki dişini göstere göstere gülümsüyordu.

Rick saatini gizlemek için sırt çantasına atarken, Julia da oğlana döndü: "Size bir şey sorabilir miyiz?"

Şaklaban bir adım geri attı ve yerlere kadar eğildi. "Pek tabii ki küçük *señorita*!** Don Diego Valenti emrinizde!"

"Harika. Biz... Hmm... bir saatçiyi arıyoruz."

"*Que*?***"

"Saatçi. Bilirsin işte, saat yapan kişi," diye lafa karıştı Jason. "Biraz evvel gördüğün fevkalade *mucho bello* gibi bir şey. Saat. Dakika. Tik-tak."

"Ah, tik-tak! Tabii ya!" diye bağırdı şaklaban. "Saatler, *el tempos***** makineleri. Evet *amigo******. Venedik dolup taşar *el tempos* makineleriyle."

"Onları nerede bulabiliriz?"

Dilenci, "İzleyin beni!" diye seslendi ve dans eden köpeğin yanındaki arkadaşının yanına döndü. "Dieguita!" diye

** çok güzel! ** hanım *** Ne? **** zaman ***** arkadaş*

çağırarak anlaşılması imkansız bir dilde bir şeyler geveledi.

Dieguita iri kıyım bir kızdı. Kirden ve üzerindeki toz bezini andıran paçavralardan dolayı hatları seçilmiyordu. Üstelik korkunç kokuyordu.

Kız düdüğü üflemeyi bırakınca küçük köpek sevinçle havladı. Sık, kahverengi tüyleri olan bir sokak köpeğiydi. Dilenciler boynuna küçük çıngıraklar bağlamış, başına da kırmızı bir eşarp takmışlardı. Tüm bu süs püs, hayvanı çileden çıkarıyor olmalıydı.

"Beni dinle Dieguita! *Amigolar* arıyorlar *el tempos* satan bir dükkan. Anladın?"

Dieguita anlamakla kalmamış, arkadaşının kendisini yalnız bırakacağını düşünerek alınmıştı da. İkisi arasında bir har gür başladı. Ama sonunda çocuklara kanal boyunca San Marco Meydanı'na uzanan yolu gösterebilmişlerdi.

"Dümdüz gidin," diye açıkladı Dieguita. "Sonra geçeceksiniz iki tane sütunun yanından. Ama sakın geçmeyin sütunların arasından, bu *muchos* kötü şans getirir. Sonra varacaksınız San Marco Meydanı'na. Başınızı kaldırıp bakın kulelere. Orada var bir *el tempos* makinesi. Büyük ve yepyeni. Eminim hoşunuza gideceğinden!"

Don Diego Valiente kızın sözünü kesti: "Ama Dieguita, *mio amor**, onlar arıyorlar dükkanları!"

Bu laf yeni bir kavganın alevlenmesine neden olmuştu.

"Ne olacak? Dükkanlara baktıklarında da görecekler bü-

* *aşkım*

yük *el tempos* makineleri!"

Ve oğlan her zamanki gibi bağırarak, "Onlar aramıyorlar büyük *el tempos* makineleri!" diye cevap verdi.

İkisi yeniden aralarında tartışmaya başladılar. Sonra Don Diego tekrar fikrini açıkladı: "San Marco Meydanı'na geldiğinizde sorun etraftakilere Rialto Köprüsü'nü ve saatçiler yolunu. Orada bulabilirsiniz istediğiniz kadar *el tempos* makinesi."

"Harikulade!" dedi Julia. Sokak köpeği yanına sokulmuş, o da kulaklarının arkasını kaşımaya başlamıştı. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz."

"Diogo *por favor*!* Hemen gel buraya!"

Çocuklar birkaç adım uzaklaştılar.

Julia, "Gördün mü?" diye sordu kardeşine nispet yaparcasına. "Artık nereye gitmemiz gerektiğini biliyoruz."

"Tam da benim istediğim yere."

"Olabildiğince çabuk ellerinizi yıkayın," diye önerdi Rick. "O köpek en azından üç yüz farklı hastalık taşıyordur."

Binlerce gemi yelken açmış denizin içeri sokulduğu kollardan geçiyor ve bir yılan gibi şehrin içlerine ilerleyen Büyük Kanal boyunca yüzüyorlardı. Tana Nehri'nin yukarılarında Jason, Julia ve Rick açılıp kapanan hareketli bir köprüye çıktılar ve altlarından kayarcasına geçip her biri farklı

* *lütfen*

bir kanala sapan gondolları hayran hayran seyre daldılar. Güneş, sütunların ve rölyeflerin üzerinde gümüş gibi bembeyaz parıldıyor ve şehre rüya gibi bir hava katıyordu.

Etrafına bakan Rick, "Acaba bizim zamanımızda burası hala böyle mi görünüyordur?" diye merak etti.

Düşüncelere dalan Rick ve Julia, köprünün öteki tarafından indiler. Ancak Jason olduğu yerden kıpırdamamıştı.

"Jason? Gelmiyor musun?"

Jason aniden, "Kayboldular," diye bağırdı telaşla. "Şaklabanlar kayboldu!"

Julia köprünün tepesine geri döndü. "Ne olacak? Başka bir yere gitmişlerdir."

"Evin kapısını kapatmış mıydım?" diye sordu Jason. "Son ben çıktım. Kapıyı kapatmıştım, değil mi?" diye tekrarladı.

"Hay bin dalgakıran!"

Rick'in gözleri büyüdü. "Hayır, emin değilim, ama... Demek istediğin..."

Üçü beraber tek bir söz daha etmeden Caboto Evi'ne koştular. İngiliz bayrağının asılı olduğu kapıya vardılar ve avluya girdiler.

Jason, "İnanmıyorum..." diye inledi umutsuzca. Tam o anda avluda oynayan sokak köpeği Diogo üzerine atlayıverdi. "Bana hala burada olduklarını söyleyin..." diye mırıldandı. "Yukarıda olduklarını..."

Julia dans eden köpeği okşamak için eğildi. "Sahiplerin nereye kayboldu, ha? Neredeler?"

Hızla avluyu kolaçan eden Rick biraz sonra, "Burada yoklar!" diye bağırdı.

Aynı anda köpek kendini kızın kollarından kurtardı ve Zaman Kapısı'nı gizleyen kemere doğru atıldı.

"Hayır. Hayır. Bana oraya gittiklerini söylemeyin..." diye mırıldandı Jason.

"Kilmore Koyu'na gitmişler!"

Bölüm (10)
- AYRILIKLAR -

Nestor yorgun hissediyordu. Çok da endişeliydi. Merdivenleri çıkarak kulenin toz ve izlerle kaplı kapısının önünde durdu. Aynadan bir gölge yansıdı.

Bahçıvan kapıyı kaparken, "Çocuklar gitti, değil mi?" diye mırıldandı. Onlar daha çok küçük, ama... kafaları çalışıyor ve Peter'i bulacaklarından eminim. Ne de olsa hiçbirimizin giremediği dükkanın kapısını açmayı onlar başardılar... Oblivia arka kapıyı kırıp girmeden önce tabii. Ama gene de onlardan başka kimse yok. Herkes öldü, kayboldu ya da burayı terk edip gitti."

Nestor öksürdü.

Hemen ardından, "Belki de yanılıyorumdur... belki de Peter'i aramanın bir anlamı yoktur," diye patladı, kafasını üzüntüyle sallayarak. "Oblivia'ya açıklamak istemediği sır ne olabilir? Hala şu İlk Anahtar hikayesi mi? Bu bir efsaneden başka bir şey değil. Öyle değilse, aslanlı anahtarı bile yanına almadan buralardan kaçıp gitmesinin sebebi ne olabilir?"

İhtiyar bahçıvan aslanlı anahtarın postaneden küçük bir kutu içinde teslim edildiği günü hatırladı.

Düşünceli düşünceli kafasını kaşıdı. "Onlara söylemiş olmam gereken bir şey daha vardı aslında... Eski Ev..."

Tam o anda alt katta ani bir gürültü koptu. Sanki bir kapı çarpmıştı.

Merdivenlerin altından tanımadığı bir ses, "*Que pasa**

* *Ne oluyor?*

Dieguita?" diye bağırıyordu.

Nestor'un tüyleri diken diken oldu. Bir hava akımı ayak bileklerine dolandı. Kuleli odanın penceresi nedensiz yere açılıvermişti.

"Diego? Hayal mi görüyoruz?" dedi bir kadın sesi.

Dehşete düşen Nestor kendini savunmak için bir şeyler aradı. Köşede bir kabın içinde duran bastonunu eline aldı ve ağır aksak basamakları inmeye başladı.

(...)

"Harekete geçmeden önce düşünelim..." dedi Rick öteki ikisine. "Bağırmak hiçbir işimize yaramaz."

"KİMSE BAĞIRMIYOR!" diye bağırdı Jason. Büyük adımlar atarak avluda bir ileri bir geri yürüyordu.

"Ne yapmamızı öneriyorsun, Rick?" diye sordu Julia. Köpeğin boynuna asılmış küçük çıngırakları teker teker çıkarıyordu.

"Venedik'e üç kişi geldik. Onlar Kilmore Koyu'na iki kişi döndüler. Doğru mu?"

"Doğru."

"Bu da demek oluyor ki Zaman Kapısı bu taraftan sadece bir kişinin dönmesini bekliyor..."

Julia kafasını salladı. "Tıpkı Mısır'dan ilk benim dönmem gibi. Kapı öteki taraftan siz de geri dönene dek kapalı kalmıştı."

"BİR YOLCU!" diye bağırdı Jason. "TEK BİR TANE! Ama ne yazık ki biz üç kişiyiz! Nasıl bu kadar sersem olabildik?"

Tüm bu bağırış çağırıştan ürken Diogo hırladı.

Rick ve Julia birbirlerine baktılar. "Öyleyse ne yapacağız?" diye alçak sesle sordu Julia.

"Tek bir yolu var. Aramızdan biri anahtarların dördünü de alıp geri dönmeli," diye cevap verdi kızıl saçlı oğlan. "Sonra o ikisini peşine takıp... bu tarafa geçirmeli. Ancak bu şekilde hepimiz Kilmore Koyu'na geri dönebiliriz."

"Tabii ya! Ben neden düşünemedim!" diye bağırdı Jason. "Argo Villası'na gideceğiz, onlarla konuşacağız, onları bir kaydıraktan kaymaya, *Metis*'e binmeye, bir zaman fırtınasına dalmaya ve dilencilik yaptıkları Venedik'in bu dönemine dönmeye ikna edeceğiz! Çok kolaymış!"

"Nestor'a yardım etmemiz gerek," dedi Rick.

"Rick'in hakkı var: Ayrılmalıyız," diye ekledi Julia. Dört anahtarı da cebinden çıkardı ve sordu: "Öteki tarafa kim geçecek?"

"Ben giderim," diye önerdi Jason. "Ne de olsa hepsi benim suçumdu ve işleri yoluna sokması gereken kişi benim."

Julia anahtarların dördünü kardeşine vermeden önce bir anlığına tereddüt etti. "Peki ya başaramazsan?"

Rick anahtarları almak için elini uzattı. "Ben gideceğim. Kilmore Koyu'nu en iyi ben tanıyorum ve hepinizden daha... iri ve güçlüyüm. Eğer... dövüşmek gerekirse..."

Julia hayır anlamında başını salladı. "Ben gitmeliyim," dedi. Buraya neden geldiğimizi unutmamamız gerek: Peter Dedalus'u bulmalıyız. Ve siz gizli şifreleri çözmek konusunda benden daha başarılısınız. Ayrıca benim bir keresinde Argo Villası'nı Nestor'la beraber koruduğumu saymıyorum bile..."

"Şansa bırakalım," diye önerdi Jason.

"Nasıl?"

"Anahtarları ortamıza koyalım... şöyle..."

Julia, kardeşinin ne demek istediğini anlamak için anahtarları yere bıraktı. Tam o anda Jason, kedi gibi çevik bir hareketle atlayıp dördünü birden yerden kaptı. Sonra Zaman Kapısı'na doğru bir adım attı. "İyi: Şans beni seçti."

"Jason!"

"Korkmayın. Onları bulur bulmaz geri getireceğim. Gün batarken tam bu noktada buluşalım."

"Jason hemen geri dön!"

"Saatin çalışıyor Rick. Unutma, günbatımında."

"Jason dur!" diye bağırdı Rick.

Ama Jason durmadı. Zaman Kapısı'nı açtı ve öteki tarafta gözden kayboldu.

Rick'in gözleri faltaşı gibi açılmış, avlunun ortasında öylece kalakalmıştı.

"Çıkış gerçekleşti, tebrikler! Gün batarken görüşürüz... Hah! Peki, şimdi ne yapacağız?"

Rick ve Julia tanımadıkları bir şehirde XVIII. yüzyılın ilk

öğleden sonrasını yaşadıkları bir Venedik gününde yapayalnız kalmışlardı. Uzun bir süre aralarında sıkılgan bir sessizlik devam etti.

Sessizliği bozan Julia oldu: "Şu Rialto'ya gidip Dedalus'u arayalım, sonra olabildiğince çabuk buraya geri dönelim. Umarım kardeşim öteki tarafta işleri yoluna koymayı başarır."

"Tamam," diye cevap verdi Rick.

Jason'ın ortadan kaybolması ve Julia'yla yalnız kalmak bir anda her şeyi zorlaştırmıştı.

Jason ve Julia. Onları sadece iki gündür tanıyordu. Julia sadece bir kızdı. Ve inanılmaz tatlıydı.

"Sana ne oldu?" diye sordu Julia.

Rick, "Ben... bilmiyorum, özür dilerim..." diye nedensiz yere kekeledi. "Haydi gidelim. Zamanımız azalıyor," diye ekledi sonra da.

Oğlanın kayıtsız hali Julia'nın hoşuna gitmemişti. Rick aniden iç karartıcı ve kasvetli bir insana dönüşmüştü... Son günlerde tanıdığı korumacı çocuktan eser yoktu.

"Sana yük olduğum için özür dilerim. Ama burada seninle yalnız kalmayı ben seçmedim!"

Rick, "Bana yük olmuyorsun," dedi çabucak. "Gerçekten. Yalnızca..." Güneşin ışıkları kırmızı saçlarını bir tutam aleve döndürmüştü. "Yalnızca alışık değilim. Demek istediğim, kızlara..."

Julia bir kahkaha patlattı. "Bu kadar telaşlanmanın tek

nedeni benim kız olmam mı?"

Utancından zar zor yutkunan Rick, "Bir kız olduğun için telaşlanmadım," diye cevap verdi. "Sen olduğun için telaşlandım."

Julia'nın nezaket kuralları hakkında pek deneyimi yoktu, ama ona bu cümle kızların kalbini hoplatmak için söylenen türden bir iltifat gibi gelmişti.

Ve nitekim kalbi de hopladı.

Caboto Evi'nden çıkan Rick'i takip etti. Bir köprüyü, sonra da bir diğerini aştılar ve çıngıraklardan kurtulmanın sevinciyle ayaklarına dolanan Diogo'yla San Marco Meydanı'na vardılar.

Julia, "Bütün randevularım arasında bu kesinlikle en ilginci," dedi.

Rick domates gibi kıpkırmızı olmuştu. Ama adımlarını yavaşlatmadı.

Bölüm (11)
- DAVETSİZ MİSAFİRLER -

Jason, Zaman Kapısı'ndan geçip Argo Villası'na ulaştığında taş kemerli küçük salonda kimsecikler yoktu. Çocuk gardırobun arkasına saklanarak etrafı kolaçan etti, sonra dilencilerden birinin verandadan gelen sesini işitti: "Hey ihtiyar, olduğun yerde kal *por favor*! Kımıldama, öfkelenmeye gerek yok! *Mucho* iyi. Söyler misin, bu evin adı ne ola acaba?"

Cevap olarak bir boğuk bir inilti duyuldu. Sonra Dieguita'nın çınlayan sesi yükseldi: "Toz bezini ağzından çıkarmazsan nasıl cevap verebilir ki?"

"Kes sesini Dieguita! Bezi ağzından çıkaracağım. Ama sen de bana söz vermelisin biraz evvelki gibi bağırmayacağına dair. İşte çıkardım. Sorum şu: Bu evin adı ne ola?"

Jason dehşetle, Nestor'un acıyla kıvranan sesini tanıdı: "Argo Villası, sefil..."

"Argo Villası Sefilliği," diye tekrar etti Don Diego Valente.

"Ne güzelmiş," dedi Dieguita. "Ne güzel bir ev."

Jason pelerininden sıyrıldı ve küçük adımlarla merdivenin başına doğru yürümeye başladı. Sanki bütün mobilyalar elektrik süpürgesiyle çekilmiş sonra da geri üfürülmüş gibi etrafa dağılmıştı. Ya da birileri delicesine bir kavgaya tutuşmuştu.

"Hiçbir şeye elinizi sürmemenizi tavsiye ederim!" diye öfkeyle bağırdı Nestor.

Merdivenlere ulaşır ulaşmaz Jason verandanın camlı kapısına burnunu dayadı. Ancak gördükleri karşısında kanı

donmuştu: dilenciler Nestor'u bir perdeyi ip gibi kullanarak şöminenin önündeki divana bağlamışlardı. Nestor dövülmüş ve yakası paçası dağılmıştı. Don Diego karşısında ayakta duruyordu. Fularını kaybetmişti, ama berbat İspanyol aksanı hala yerli yerindeydi.

"Bu senin kendi meskenin mi, *amigo*?"

"Hayır," diye cevap verdi bahçıvan.

Dieguita balıkçı kadın heykeline bakakalmıştı. "Peki, bu senin *señorita* mı?"

Nestor, "Hayır!" diye tekrar etti ve öfkeyle divanda debelendi.

"Büyükbaba, *por favor*!" diye uyardı Don Diego. "Sana kötü davranmak istemiyoruz. Sen de bize o sopayla saldırmasaydın! Söyle bakalım, bu ev senin değilse, neden buradasın?"

Nestor gururla, "Ben bahçıvanım," diye cevap verdi.

"Peki, senin patron nerede?"

"Gelmek üzere."

Don Diego, "*Bien*!* Öyleyse sorun olmaz birazcık daha burada kalıp beklememiz ..." dedi alaycı bir ifadeyle gülerek.

"Siz ikiniz hangi cehennemden çıktınız?"

"Biz sokak sanatçılarıyız," diye cevap verdi genç adam. "Ama bir evde kalmak sokakta kalmaktan *mucho mucho* daha iyi!"

"Şu anda Venedik'in ne tarafındayız?" diye sordu Dieguita, pencerelerden dışarı bakarken.

* *İyi*

Nestor, "Burası Venedik değil!" diye patladı. "Burası İngiltere!"

"İngiltere mi? Venedik'te bir yer mi orası?"

Nestor kafasını duvarlara vurmak ister gibi, "Vay başıma gelenler!" diye inledi.

"Bu *señor** anlaşılmaz şeyler söylüyor. Ve ben hala anlayabilmiş değilim buraya nasıl geldiğimizi. Ve neden az önce girdiğimiz kapı artık açılmıyor?"

Dilenciler Nestor'a başlarından geçenleri anlatmaya çalıştılar. Ama sonra boşverip şansın ilk kez kendilerine güldüğüne karar verdiler.

"Çok güzel bir ev ve çok değerli eşyalar..." dedi Don Diego. "Yaşlı bir adam için bu kadarı fazla!"

"Kafandan neler geçiyor, seni sefil?"

"Eve bir göz atmak istiyorum. Geliyor musun Dieguita?"

Jason basamakların gölgesine sığındı ve iki dilencinin önünden geçip gitmesini bekledi. Bir an için tam önünde durup heyecanlı heyecanlı konuştular, sonra üst kata yöneldiler. Merdiven boyunca asılı olan portreleri eleştirerek basamakları çıktılar ve konuşmaya bir an için bile ara vermeden kütüphaneye girdiler.

Jason gürültü yapmamaya özen göstererek ortaya çıktı.

Onu görür görmez Nestor'un gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Sen burada ne arıyorsun? Şu ikisi de nereden çıktı?.."

"Bir sorunumuz var," diye fısıldadı Jason.

"Bunu ben de fark ettim!" Bahçıvan kanepede kıvrandı. "Beni şu saçmalıktan kurtarıp kurtaramayacağına bir bak-

* *bey*

sana…"

Perde çok sıkı bağlanmıştı. "Bekle. Mutfağa gidip bir bıçak alacağım!"

Aynı anda Dieguita'nın sesi üst katta, "Aaah!" diye çınladı.

Kısa bir süre sonra da bir yaygara koptu. "Yerlere tereyağı mı sürmüşler?! Ama *por que*?..*"

İçinde bulundukları durumun tuhaflığına rağmen ihtiyar bahçıvan gülümsemeyi başardı: "Galiba seninkiler hayaletler için kurduğun tuzaklara yakalandılar."

"Hemen buradan gidelim," diye fısıldadı Jason.

Bahçıvan, "Hayır!" diye karşı çıktı. "Evi onların eline bırakamayız!"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Nestor, "Henüz bilmiyorum, belki şeye telefon edebilirim…" diye konuşmaya başladı. Ama sonra vazgeçti ve "Ya da boşver. Doğru deniz fenerine koş ve Leonard Minaxo'yu getir!" diye emretti.

Jason başını olur anlamında salladı.

"Ona bir bir neler olduğunu anlat," diye ekledi. "Ondan korkmana gerek yok, her şeyi anlat. O anlar. Çünkü o da bizim tarafımızda."

"O neyi anlar?"

Üst katta bir gümbürtü koptu.

"Jason, lütfen… koş. Hemen şimdi!"

Jason kapıya yöneldi ve açmadan hemen önce arkasını

* *neden*

dönüp son bir kez daha baktı. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Onların dikkatini dağıtmanın ve buralardan uzaklaştırmanın bir yolunu arayacağım. Kuyudaki güvercin planını deneyeceğiz... Leonard'a böyle söyle. O sana açıklayacaktır."

Jason kapıyı açtı ve tekrarladı: "Kuyudaki güvercin. Anladım."

"Acele et!" diye fısıldadı Nestor. Dilencilerin aşağı inmekte olduklarını işitmişti.

Jason yüreği ağzında koşarak evin çevresini dolaştı. Cebindeki Zaman Kapısı'nın dört anahtarının kendisine güç verdiğini hissediyordu.

Görülmemek için duvarın dibinden sürünerek geçti ve Rick'in avluda bıraktığı bisiklete doğru hamle yaptı.

Argo Villası'ndan bağırış çağırış sesleri duyuluyordu. Bahçedeki ağaçlar ise tam tersine taş kesilip sessizliğe gömülmüştü.

Burada neler olduğunu kimse bilmemeliydi.

Yakalanmadan bisikleti alması, binmesi ve bahçe kapısına dek sürmesi için çok az bir zamanı vardı... Kimse onu görmeden başarabilecek miydi?

Tam o anda Dieguita'nın gür çığlığını duydu.

Üç adımda bisikletin üzerine atladı ve ayağını boğa gibi yere sürtüp güç alarak pedallara yüklendi. Rick'in bisikleti bir kağnı kadar ağırdı. Ama neyse ki ilerliyordu. Ters giden hiçbir şey olmadan evin yoluna çıktı ve rahat rahat bahçe kapısına ulaştı. Üzerlerinde taş küreler olan beyaz mermer sütunları geçti ve kendini kayalığa inen yoldan aşağı bırak-

tı. Koyun karşı ucundaki deniz fenerini görebiliyordu. Denize doğru bakan mavi-beyaz bir gölge gibiydi.

Ve acele etmesi gerektiğini anladı.

Yabancı adam kendisini yokuşun tepesinde bırakınca, Manfred tuhaf aracı boşa aldı ve sadece virajları alırken frene basarak yokuş aşağı inmeye başladı. Yolun büyük bir kısmında araba yelkenli gibi bir sağa bir sola yatarak gidiyor, Manfred de kendisi dahil sövüp sayabileceği her şeye sövüp sayıyordu. Bir yandan da sürücü koltuğundan sarkarak arabanın dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Kasabaya vardığında rahatlamışçasına derin derin içini çekti ve arabanın burnunu kıyıdaki meyhaneye çevirdi.

Az sonra aracı park etmiş ve bir küfür daha basmıştı. Evvelki gün Aynalar Evi'nde motosikletinin lastiklerinin paramparça olduğunu gördüğü andan beri durmaksızın küfrediyordu. Yürüyerek tarlaları aşmış ve Oblivia Newton'un evine ulaşmış, ancak evin anahtarlarının yanında olmadığını son anda fark etmişti. Sadece garaj kapısının anahtarları vardı.

Ne yazık ki Newton'un garajındaki manzara içler acısıydı: Spor araba cumartesi gecesi uçurumdan aşağı yuvarlanmış, pazar günüyse motosikletin tekerlekleri parçalanmıştı. Geriye sadece şu tuhaf araç ve Oblivia'nın at yarışı hevesiyle satın aldığı, ama hevesini çabuk yitirdiği için bir kenara attığı at taşıma römorku kalıyordu.

Manfred garajda sabahlamış ve uyandığında uzun bir süre at taşıma römorkunu araca bağlamakla uğraşmış, sonra

da çıkmıştı. Oblivia Newton tarafından sıkı sıkı kapatılan bahçe kapısının anahtarları da yanında olmadığı için tarlaların arasındaki toprak yollardan geçmiş ve ancak öğlene doğru Aynalar Evi'ne varabilmişti.

Şansı vardı ki Oblivia henüz kapının öte tarafındaki yolculuğundan geri dönmemişti.

Tepegöz Hafriyat'ın korkutucu vinci hala yana yatık vaziyette duruyordu. Oblivia'nın lastikleri yere yapışmış spor motosikleti biraz ötedeydi. Manfred motosikleti at taşıma römorkuna yerleştirmiş ve tekerlekleri değiştirecek birini bulmak için Kilmore Koyu'na doğru hareket etmişti.

Üzeri kumlarla kaplı bir dizi tahta basamak, kasabanın meyhanesi Saltwalker'ın kapısına çıkıyordu. Meyhanenin girişi bir balinanın midesi kadar karanlıktı. Manfred gözlerden uzak bir masa seçti ve oturdu. Saatini kontrol etti. Biri biraz geçiyordu. Meyhanede sadece birkaç müşteri içki yudumluyordu. Odanın öbür tarafındaysa bir avuç çocuk bilgisayar oyununun başına kümelenmişti.

Manfred çocukların ne konuştuğunu duyabiliyordu. Bu sesler ona, kendisini zevkle uçurumdan aşağı yuvarlayan Argo Villası'ndaki sümüklüleri hatırlatıyordu.

"Nereden geliyorsun, yakışıklı?" diye sordu meyhane sahibi. Sonra ıslak bir havlu çıkardı ve yıllardır aynı masanın üzerinde duran lekeleri kazıyarak çıkarmaya çalışıyormuş gibi rol yaptı.

"Dışarıdan," diye cevap verdi Manfred ve koli bandıyla yapıştırdığı güneş gözlüğünü çıkardı.

"Koli bandına neden skoçbandı da diyorlar biliyor musun? Çünkü piyasaya ilk çıktığı 1929 yılında bandı paketledikleri kağıt, kilt denilen İskoç eteklerinin desenindenmiş. O günlerde skoçbandı diyorlarmış."

"Bugünlerdeyse gözlüklerinin kırık olduğu anlamına geliyor."

Meyhane sahibi sohbeti sürdürmek için daha fazla çaba harcamanın gereksiz olduğunu düşünmüş olmalıydı ki, "Size ne ikram edebilirim?" diye sordu.

"Izgarada pişmiş soslu et ve buzsuz elma suyu."

"Fevkalade bir seçim." Havluyu omzuna attı. "Elma suyu küçük boy bardakta mı, orta boy bardakta mı olsun?"

"Büyük boy."

Meyhane sahibi barın öbür tarafına geçti ve insanın ağzını sulandıran soslu yemek kokularının yayıldığı mutfak kapısının ardında gözden kayboldu.

Manfred tabağındaki ilk et dilimini bitirmişti ki kapıdan içeri bir adam girdi. Kırmızı beyaz çizgili bir gömlek, gri yün bir pantolon ve balina avcılarının kullandığı lastik çizmelerden giymişti. "Hanın önündeki külüstür kime ait?" diye bağırdı.

Manfred tepesinin atmak üzere olduğunu hissetti ve ağzı elma suyu ve etle doluyken, "Benim," diye geveledi.

Adam, "Ah, beni mazur görün," diyerek özür diledi. "Çocukların olabilir diye düşünmüştüm."

Manfred sakinleşmek için kendini zorladı ve "Bu kasabada, nerede bir araba tamircisi bulabilirim, söyler misin?" diye sordu.

"Sorun nedir?"

"Motosikletin tekerleklerini değiştirteceğim."

"Hangi motosiklet?" Adam bakmak için dışarı çıktı sonra geri döndü. "Vay be! Hem de ne motor! Eğer birkaç lokma bir şeyler yememe izin verirsen seni kuzenime götürebilirim. Aslında kunduracıdır, ama genelde arabalarla uğraşır."

"Tamam," dedi Manfred ve ağzındaki lokmayı yuttu.

Adam bir tabak yemek ısmarladı ve Manfred'in yanındaki masaya oturup elini uzattı: "Merhaba. Ben Fred Lezzetustası. Ama kasabada bana Fred Ayaktauyur derler."

Manfred ona elinin bir hareketiyle cevap verdi. "Manfred. Ama kasabada kimse bana bir şey diyemez."

Fred Ayaktauyur, "Hey, bu iyiydi işte!" diyerek güldü. "Nereden geliyorsun?"

"Espri anlayışımın doğuştan geldiği yerden," diye cevap verdi Manfred ve bir bardak elma suyu daha istedi. Büyük boy.

Bölüm (12)
- ESKİ EV -

Rick ve Julia kanal boyunca hızlı adımlarla yürüyorlardı. Gondolların ve teknelerin yanaştığı San Zaccaria denilen bir iskeleye gelmişlerdi. Diogo da arkalarından paytak paytak yürüyordu.

Çocuklar, meydanın girişindeki dikilitaşa benzeyen taş sütunlara hayran kalmışlardı. İki sütundan birinin tepesine, Venedik'in sembolü San Marco Aslanı'nın heykeli dikilmişti.

Meydanın her iki tarafında revaklı bir yol uzanıyordu ve etraf çok kalabalıktı. Göz alıcı kıyafetler içinde insanlar bir aşağı bir yukarı meydanda yürüyorlardı. Peruklar, bembeyaz çoraplar, rengarenk maskeler ve baş döndüren ayakkabılar içindeydiler.

Mermerden yapılmış kırmızı bir rokete benzeyen sipsivri bir çan kulesi, meydanın ortasından havalanmayı bekliyor gibiydi.

Rick ve Julia birbirlerine sıkı sıkı yapışıp kendilerini meydandaki insan selinin ortasına bıraktılar. Etrafa kızarmış balık kokusunun yanı sıra yanık baharat, pasta ve çörek kokuları yayılmıştı.

Julia, "Rialto denilen yer nerede acaba?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Rick. "Ama ben kiliseye doğru gideceğim."

San Marco Kilisesi hiçbir ölçü alınmadan inşa edilmiş gibi görünüyordu. Islak bir sualtı yaratığını andırıyordu: Ön cephesinde, etrafı bir sütun ormanıyla çevrelenmiş beş bü-

yük kemeri vardı. Daha küçük beyaz sütunlar ve sivri kubbeler birbirlerini izliyordu. Ve bir de altından atların çektiği bir savaş arabası vardı.

Kiliseye doğru yürümeye devam ettikçe Rick'in dikkatini bir şey çekti. Kilisenin hemen yanındaki binanın tepesinde çok büyük bir mekanik saat vardı. "İşte büyük *el tempos* makinesi," diye dalga geçti.

Devasaydı. Büyük bir çan kulesinin tepesindeki bronz bir heykelin üzerinde duruyordu. Beyaz ve mavi renklerde süslenmiş, altından bir kadranı vardı.

Julia, "Hay bin dalgakıran!" diye çığlığı bastı. "O kadar büyük ki neredeyse göremeyecektik. Sence Peter'in tasarımı olabilir mi?"

Saati dikkatle inceleyen Rick, "I-ıh, baykuşları yok..." diye cevap verdi.

Rick ve Julia saat kulesinin altından geçtiler ve Rialto'yu gösteren yol tabelalarını izlemeye başladılar: Saptıkları geniş yol bile kısa süre içinde yerini daracık sokaklardan oluşan bir labirente bırakmıştı. Kanallara açılan sokaklar insanlarla ve fare deliğini andıran küçücük dükkanlarla doluydu.

Başlarını yukarı kaldırdıklarında evler sanki birbirinin üzerine yıkılıyormuş gibi görünüyordu: Kemerlerden, surlardan, geçitlerden ve içlerinden taptaze çiçeklerin fışkırdığı, kilimlerin ve renkli aile armalarının asıldığı balkonlardan oluşan bir labirent önlerinde uzayıp gidiyordu.

Şehir halkının aktığı yönden ayrılmamaya özen gösteren

Rick ve Julia, sonunda küçük bir meydana ulaştılar.

Sonra farkına bile varmadan büyük, beyaz bir köprüye çıkan basamakları tırmanmaya başladılar. Yukarı vardıklarında kendilerini süslü revakları ve tüm heybetiyle kanalın üzerinde asılı duran şehrin en büyük köprüsünde buluverdiler.

Rialto'ya gelmişlerdi.

Köprünün ayaklarının altından gondollar ve sandallar hızla geçip gidiyordu. Altın renkli binaların gölgesi kanala vuruyordu. Öteki tarafta kocaman bir pazar kurulmuştu ve oradan sanki Rick ve Julia için konulmuş gibi görünen bir sokağa geçiliyordu: Saatçiler Yolu.

Rick ve Julia, bir dükkandan çıkıp diğer dükkana girerek her yerde Peter Dedalus'u aradılar. Ama hiçbir iz yoktu.

Süklüm püklüm bir vaziyette pazarın kurulduğu meydana geri döndüler. Taş ustaları, etrafa ışıklar saçarak taşları oyuyor, koyu tenli dev gibi adamlar sırtlarında içleri biberle dolu küfeler taşıyor, zengin tüccarlar da yeni dükkanlarının kapılarını açıyorlardı.

Ulysses Moore'un notlarında yazdığına göre şans getirdiği düşünülen bir kambur heykelinin yanına oturdular.

Peşleri sıra gelen köpeği okşayan Julia, "Yararı yok! Burası çok büyük!" diye bağırdı. Tüm cesaretini yitirmiş bir durumda kanallardan, sokaklardan, köprülerden, dükkanlardan ve renklerden oluşan bu labirente baktı. "Senin bir fikrin var mı?"

Rick, Ulysses Moore'un günlüğünü açmış, bir ipucu arıyordu. "Şu an için yok."

Ancak bir süre daha okuduktan sonra, "Eski ev sahibi buraya bir not düşmüş," dedi.

"Not mu? Ne yazıyor?"

"Venedik'te üç yer vardır, gizli ve sihirli olan: Birincisi Amor degli Amici Geçiti'nde; ikincisi Maravegie Köprüsü yakınlarında; üçüncüsü de Azınlık Mahallesi dolaylarındaki San Geremia Marrani Geçiti'ndedir. Venedikliler, yerleşik düzenden sıkıldıklarında bu üç gizli yere gider ve iç bahçelere girip derinliklerdeki kapılardan geçerek hiçbir zaman bozulmayan, son derece güzel katlara inerlermiş."

"Bu notun bizim kapılardan bahsettiğine bahse girerim!"

"Olabilir," diye onayladı Rick. "Ama biz bu üç yerin hiçbirinden gelmedik."

"Bu da en azından dört sihirli yer olduğu anlamına geliyor..."

Diogo havladı.

"Doğru!" Rick günlüğü Julia'ya uzattı ve harita üzerinde notta yazan yerleri aramaya başladı.

"Sorun şu ki... Tamam. Azınlık Mahallesi'ndeki San Geremia'yı buldum. Maravigie Köprüsü'nü de. Ancak birbirlerine o kadar da yakın sayılmazlar. Amor degli Amici, ise... Onu bulamıyorum."

Julia kör talihleriyle alay eder gibi, "Eminim işimize yarayacak olan da orasıdır," dedi ve Ulysses Moore'un günlüğü-

nün sonraki sayfalarını çevirmeye başladı. "Hey, Rick! Şuraya aldığı notu bir okusana, resmin altındakini!"

Fotoğrafta eski bir Venedik evi vardı. Bir kanalın kıyısında yükselen, pencereleri ve revaklarıyla gotik bir yapıydı. "Santa Marina'daki eski ev," diye okudu Rick. "Ne olacak?"

"Ne demek ne olacak? Penelope'nin Venedikli olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Rick tekrar fotoğrafa baktı. Evin önünde büyük bir ağaç yükseliyordu ve hemen arkasındaki giriş kapısına bir aile arması asılmıştı: "S" harfi oluşturacak şekilde kıvrılmış boynuzlu bir timsah.

"Sauri..." diye mırıldandı Rick. "Hay bin dalgakıran... Bu mümkün mü?"

"Santa Marina nerede?"

Rick haritaya baktı ve "Eğer bu bir kanal adıysa çok uzakta sayılmaz," diye cevap verdi. "Yeniden Rialto Köprüsü'nü geçmemiz gerekiyor. Kısa bir süre sonra da sola döneceğiz."

Ev, fotoğrafa sadık kalmışçasına hiç değişmemişti. Parlak sarı bir renkteydi. Fakat "S" şeklindeki boynuzlu timsah arması yerine kapıya "C" şeklinde çiçekli bir arma asılmıştı.

"Ne yapalım? Kapıyı çalsak mı?"

"Tamam da nasıl? On sekizinci yüzyılda kapı zili olduğunu hiç zannetmiyorum..."

"Ona benzer bir şey olmalı." Rick kapıya yaklaştı ve bronzdan kapı tokmağını gösterdi.

"Şimdi ne yapacağız?"

Rick ellerini iki yana açıp, "Doğaçlama yaparız, olmaz mı?" diye önerdi.

Ve tüm gücüyle tokmağı kapıya vurdu.

Çok kuvvetli bir ses duyuldu, karanlık ve gümbürtülü.

Julia, sakin olması için Diogo'ya eliyle işaret verdi. Ama köpek bacaklarının arasına saklanmış ve gözlerini korkuyla kapıya dikmişti.

Kapının açılması için Rick'in bir kez daha tokmağa asılması gerekti. Karşılarında çizgi gibi inen kahverengi kadifeler içinde, orta yaşlı bir adam duruyordu. Pür dikkat kesilmiş, toplu iğne başı gibi gözleri vardı. Kısa, beyaz bir peruk takıyordu ve bıyıkları incecik olduğu kadar uzundu da. Pantolonu ancak dizlerine kadar uzanıyordu. Onun da altına beyaz çoraplar ve tokalı siyah ayakkabılar giymişti. Koyu renk deriden uzun ceketinin altından tüylü bir yelek görünüyordu.

"Ne istemiştiniz?" diye sordu. Sonra küçücük gözlerini kırpıştırıp kapısını çalanların sadece birer çocuk olduğunu fark ettiğinde aceleyle ellerini salladı ve "Ah, hayır. Beni mazur görün ama maalesef size verecek hiçbir şeyim yok..." diye ekledi.

Ardından kapıyı kapamaya yeltendi, ama Rick onu durdurdu: "Kusurumuza bakmayın efendim, sizi rahatsız etmek istememiştik, ama... Birilerini tanıyıp tanımadığınızı soracaktık..."

"Beni affedin çocuklar, galiba yanlış kapıyı çaldınız," diyerek tekrar kapıyı kapamaya çalıştı.

Julia, "...Ulysses ve Penelope Moore'u!" diyerek Rick'in başladığı sözü bitirdi.

Kusursuz görünüşlü adamın kaşları bir anda hayretle havaya kalktı. "Ah, şu isim!" dedi içi ürpererek. "Nasıl... Sizin gibi iki çocuğun... Moore efendilerle ne gibi bir işi olabilir?"

Kapı tekrar sonuna kadar açıldı.

"Bu çok uzun bir hikaye, efendim," diye devam etti Julia. "Ve pek o kadar anlaşılır değil. Ama biz Ulysses Moore'un evinde yaşıyoruz ve... bu nedenle... size nasıl açıklayabileceğimi bilmediğim kadar karmaşık ve dolambaçlı yollardan onun sayesinde geçerek Venedik'e geldik..."

"Doğruyu söylemek gerekirse, açıklamak zorunda değilsiniz, hanımefendi... Ama dediklerinizin beni şaşırttığını söyleyebilirim... çünkü... aslında Ulysses Moore'un evinde yaşayan bizleriz. Aslında onun nazik ve latif eşinin evinde demem daha doğru olur. Peki siz tam olarak nereden geliyorsunuz?"

"Cornwall'dan, efendim," diye cevap verdi Rick. "İngiltere'den."

Ev sahibinin yüzüne sersemlemiş bir ifade yayıldı. "Şu işe bak! İşte ben buna haber derim!"

Tam bu sırada "Neler oluyor, Alberto?" diye soran bir ses duyuldu. Hemen ardından da genç bir kadın cevap beklemeden kapıda beliriverdi. Simsiyah lüleleri yüzüne doğru

akıyordu. Kırmızı yanakları pudrayla soluklaştırılmıştı ve gözleri neşeyle parlıyordu. "Selam!" diye bağırdı Rick ve Julia'yı görür görmez. "Siz kimsiniz?"

Diogo, Julia'nın ayaklarının arasından fırlayıp karşısına daha şimdi çıkan kadının kucağına atladı. "Sana da selam! Peki, sen kimsin? Hey, bücür..."

Adam soğuk bir ifadeyle önce kadınla oynayan tüyleri tiftik tiftik olmuş köpeğe baktı sonra da kendilerini tanıttı: "Eşim, Rossella Caller. Ben de Alberto. Galiba şu andan itibaren sohbetimize içerde devam etsek daha iyi olacak. Ancak sizden şu sevimli arkadaşınızı dışarıda bırakmanızı rica..."

Yüzünü gözünü yalayan köpeği göğsüne yapıştıran Rossella, "Ah tabii! Ah tabii!" diye bağırdı. "Sen de içeri geleceksin tabii! Elbette!"

Sauri-Caller Evi'nin içi heyecan vericiydi. Çocuklar zümrüt yeşili bir salondan geçtiler. Yan taraflarında heybetli bir merdiven üst kata çıkıyordu. Önlerindeyse parlak mobilyaların durduğu ve tabloların asılı olduğu kırmızı kadife kaplı dar ve yüksek bir koridor uzanıyordu. Sonra ortasında aynalı bir masanın durduğu yemek odasına alındılar. Oradan da ağaçların zarifçe gökyüzüne doğru uzandığı, sarmaşıklarla kaplı bir iç bahçeye girdiler. Ev sahibi onları krem rengi bir kameriyeye davet etti. Bu arada Diogo da çevreyi ayrıntılarıyla keşfe çıkmıştı.

Oturmadan önce Alberto Caller koltuğa yastıklar attı ve

bir örtüyle az önce okumakta olduğu anlaşılan kitapların üzerini kapattı. O bunları yaparken Rossella mutluluktan ışıltılar saçarak herkese limonata ikram ediyordu. Kadın da kocası gibi çok şıktı: Sırtında, açık renk kurdelelerle boyundan bağlanmış lacivert ipekten bir giysi vardı. Onun da üzerine tül bir şal atmıştı.

"Bu gördüğün çocuklar İngiltere'den geldiklerini ve Ulysses Moore'un evinde misafir olduklarını söylüyorlar," diye açıkladı Alberto.

"Gerçekten mi? Ne mutlu bir tesadüf! Burası da eskiden Penelope'nin ailesi Sauri'lerin eviydi. Ne zamandır onları göremiyoruz! Anlatsanıza çocuklar, Ulysses ve Penelope nasıl?"

Rick ve Julia birbirlerine baktılar. "Aslında... pek de iyi değiller. Onlar, nasıl denir... Bu dünyadan göçüp gittiler..."

Caller'lerin bakışları karardı. "Ah, çok üzüldük."

Julia, "Bizim için üzülmenize gerek yok!" diye çabucak cevap verdi. "Aslında onları tanıma fırsatımız olmadı."

"Peki, öyleyse onların evine nasıl girdiğinizi bana açıklar mısınız? Ve bizi neden ziyaret ettiğinizi?"

Rossella, "Alberto, çocuklara karşı biraz nazik ol," diye kocasını payladı.

"Biliyorum Rossella. Ben sadece buraya neden geldiklerini anlamaya çalışıyorum. Evimize çok az kişiyi davet ettiğimizi sen de çok iyi biliyorsun. Ve bunun için de geçerli

nedenlerimiz var."

"Ah, Alberto! Sen ve şu şüphelerin! Bu çocukların aklından kötülük geçmediğini anlayamıyor musun? Kardeş misiniz canlarım?"

"Ah, kardeş olan biz değiliz."

Rick bir anda domates gibi kıpkırmızı olmuştu. Julia ise gülümseyerek her şeyi yoluna koydu: "Kuzen. Biz kuzeniz."

"Sizleri Moore Ailesi mi büyüttü?"

Rossella sandalyesinde öne doğru eğildi ve çocuklara fısıldadı: "Ailelere pek meraklıdır."

"Moore'ların soyağacı onu uzun zaman oyalardı öyleyse," dedi Rick.

Alberto ağzını büktü. "O ailede çok anlam veremediğim bir şeyler var. Nasıl desem... nereye baksan bir şeyler çıkıyor."

"Kim demiş!" diye bağırdı Julia. "Gene de Bay Caller, içiniz rahat olsun, bizi Moore Ailesi büyütmedi. Ölümlerinin ardından anne ve babam onların İngiltere'deki evlerini satın aldılar. Ve oraya taşınır taşınmaz da bu günlüğün ışığında onlarla ilgili bir sürü şey keşfettik..."

Julia, Ulysses'in yolculukları sırasında tuttuğu günlüğü Caller çiftine gösterdi.

Deftere bakar bakmaz her ikisinin de gözleri heyecanla parıldamaya başlamıştı. "Bu eski defterleri biliyorum! Onları nereden alırdık, hatırlıyor musun?"

"Forno Geçidi'ne dönerken köşedeki Zafon'un dükka-

nından…"

"Öyleyse siz Ulysses Moore'la tanıştınız mı?" diye sordu Rick.

"Eh, evet," diye cevap verdi Alberto.

"Peki, nasıl bir insandı? Merak ettiğim şey… yani nasıl görünüyordu?"

"Uzun boylu, şık. Etkileyiciydi o kadar. Bir de…"

"Çok etkileyiciydi," diyerek kocasının lafını ağzından aldı Rossella. "Alçakgönüllü ve nazikti. Her zaman yardıma hazırdı. Ve yolda karşılaştığı her köpeği okşamak için dururdu," diye ekledi.

"Bu doğru işte! Onunla yürüyüşe çıkmak bir eziyet olurdu," dedi Alberto.

"Peki ya Penelope?"

"Penelope tatlılığın insan şekline girmiş haliydi. Zekiydi ve çok kibardı. Buralardan gitmeden önce, bu evde yaşadığı günlerde harikulade partiler düzenlerdi. Sauri'lerin evinden bir davetiye gelmesi demek Venedik'te başınıza gelebilecek en mükemmel ve moda olaydı. Ve Penelope, eh… aynı zamanda hem sade hem de anlaşılmazdı. Hem esaslı hem de baroktu."

"Güzelliği dillere destandı," diye ekledi Alberto.

Rossella, "Öyle mi?" diyerek alınmışçasına karşılık verdi.

"Sadece estetik bir değerlendirme yaptığımı sen de çok iyi biliyorsun."

Rossella tatlı tatlı gülümsedi. Sonra Julia'ya eğilip fısılda-

dı: "Erkekler nasıldır gördün mü? Bir erkeğin etkileyici olduğunu söylersek alınırlar. Ama bunu onlar yaptığında bu sadece 'estetik bir değerlendirme' olur."

Julia kahkahasını tutamadı. Ama kadının kendisine duyduğu güvenden ötürü şaşırmıştı da.

Alberto ise tüm ilgisini Rick'e yöneltmişti. Çocuğa, Sauri'lerin eski Venedik geleneklerine göre ailevi görevlerini nasıl yerine getirdiklerine dair ayrıntılı bir rapor sunuyordu.

"Siz erkeklerin ilgilendiği tür konularda konuşmaya devam edin," diyerek araya girdi Rossella. "Biz kadınlar biraz çekileceğiz." Sonra Julia'ya dönüp ekledi: "Benimle gel, sana bir şey göstereceğim."

Bölüm (13)
- SISKA MAZERETLER -

Güneş ışığı Venedik perdelerinden içeri usul usul, nazlı nazlı süzüldü ve Oblivia Newton'un yattığı altın ve gümüşlerle süslenmiş yatağa vurdu. Oblivia gözlerini ovuşturarak ve yorganın altında gerindi. Uykuyla uyanıklık arasında kalmıştı. Dalga seslerini ve sokaktan gelen bağırışları dinliyordu.

"Ah, ne cennet ama!" dedi kendini günün ilk ışıklarına teslim ederken.

Ayurveda derslerinde öğrendiği kuralları düşünerek bir süre uyanmayı bekledi. Sonra kalkıp çıplak ayaklarıyla yere bastı.

Sırt çantası bir köşeye atılmış duruyordu. Oblivia esnedi sonra bacağını uzatarak çantasına ulaşmayı denedi. Ama başaramadı. Gözü spor salonlarında yontulmuş uzun bacağına kaydı ve bir anda kafasına bir düşünce takıldı. Kendini her zaman incecik ve fevkalade görmüştü, ama Kül Kont ve karşılaştığı diğer kişiler kendisi gibi düşünmüyorlardı. Hepsi hasta olup olmadığını sormuşlardı. Hastalıklı bir insana benzemesi mümkün müydü?

Bu düşünceler yüzünden keyfi kaçmıştı. Ayağa kalktı. Kafasına takılan bu ufak mesele yüzünden bir anda uykusu açılmıştı. Çantasından bir şema çıkardı. Üzerine yapılması gereken günlük spor egzersizleri işaretlenmişti.

Mor ojeli uzun tırnaklı parmaklarıyla şemaya boyunu ve yaşını yazdıktan sonra kaç kilo olması gerektiğini hesapladı.

"Biliyordum, ben mükemmelim!" diye bağırdı.

Belinde bir gram yağ bile yoktu. Ağırlık çalışarak kol kası yapmıştı. Step yaparak bacaklarını kuvvetlendirmişti. Şu Venedikliler ne hastalığından bahsediyor olabilirlerdi?

"Cehenneme kadar yolları var!" diye mırıldandı ve şemayı tekrar sırt çantasına sokuşturdu.

Yüzüne soğuk su çarptıktan sonra pencereden dışarı bir göz attı. Saat kaç olabilirdi acaba? Öğlen olmuş muydu? Saat altıya kadar boştu ve istediği her şeyi yapabilirdi. Ama altıdan sonra Kül Kont sayesinde Peter'i yeniden bulmuş olması gerekiyordu.

Odasının kapısını açtığında, ona günaydın demek ve giyinmesine yardım etmek için bekleyen iki oda görevlisiyle yüz yüze geldi.

Oblivia korsesini sıkan kadına, "Doğruyu söyle: Sence ben sıska mıyım?" diye sordu.

Kadın kıkırdadı ve lafı, sonunu bir türlü getiremeden dolandırdıktan sonra, arkadaşının dürtmesiyle Oblivia'yı sıska da ne kelime, bir deri bir kemik bulduğunu itiraf etti. On beş kilo daha alırsa belki çok güzel bir kadın olabileceğini söyleyerek ne demek istediğini anlatmaya çalıştı.

Oblivia sersemlemişçesine kadına bakakalmıştı.

Ancak bu konu üzerine biraz daha düşündükten sonra memnun bir ifadeyle gülümsedi. Servetini gözler önüne seren beyaz elbiseler ve altın kaplı bir el çantasıyla merdivenleri inerken XXI. yüzyılın tüm çam yarmalarına şans verecek bir yer hayal etti: Fazladan kilolar mı? 1700'ler Venedik'inin

şişko yıldızları!

Zaman kapılarının sayısız yararlarından sadece biri bunu başarabilirdi. Onları kontrol etmeyi bir başarabilseydi. Mısır'dan getirdiği harita sayesinde bütün kapıların yerlerini öğrenmişti. Geriye sadece onları açmak kalıyordu. İşte bu yüzden de Peter'i bulmalıydı.

Kahvaltı salonuna indi. Öteki konuklar koyu bir sohbete dalmışlardı. Oblivia kendine sakin bir masa seçti ve sonradan kremalı Venedik kahvesine dönüşecek olan *nigra* içeceğinden bir kase ve iki bardak süt ısmarladı.

"Beyefendiler ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu servis yapmaya gelen garsona.

"Şehirdeki gizli muhafız örgütü hakkında konuşuyorlar. Görünüşe göre dün gece el altından yasak kitaplar basan iki tane yeraltı matbaasını ortaya çıkarmış ve kapılarını mühürlemişler."

"Ne tür kitaplar yasaklanıyor?"

Adam fısıldamak için eğildi: "Fransa'da ortaya çıkan ve adına Aydınlanma denen yeni bir akımla ilgili kitaplar olduğunu sanıyorum. Ama eminim bu da gelip geçici bir modadır..."

Bölüm (14)
- GENÇ KIZ ODASI -

Sauri Evi'nin bahçesinde otururlarken, Julia göz ucuyla Rick'e baktı. Alberto'nun anlattıklarını büyük bir heyecanla dinliyordu. Sonra kalkıp Rossella'nın peşinden tamamen mermerden yapılmış eski bir mutfağa girdi.

"Bir kere başladı mı bütün gün devam eder," diye açıkladı Rossella mutfağın öteki köşesinden. "Böyle davranmasının nedeni eski sofra hizmetçimiz Dante'yle yaşadığımız kötü bir tecrübe. Sakın alınma, ama Alberto o günden sonra eve birilerini almaktan pek çekinir oldu," diye ekledi. "Aslında o kadar da haksız sayılmaz, şehirde bir sürü dedikodu dönüyor."

Julia bu dedikodularla ilgili soru sormasının doğru kaçmayacağını düşündü ve merdivenlerden yukarı çıkan Rossella'nın peşine takıldı.

Bir kapının önünde durdular. Rossella'nın kapıyı açmakta oldukça zorlanmasından, odaya uzun zamandır kimsenin girmediği anlaşılıyordu.

Kadın kendi kendine konuşur gibi, "Beni biraz bekler misin..." diye mırıldandı ve bir pencere açmak için odanın içinde gözden kayboldu.

Pencerenin açılmasıyla odanın içi bir gün ışığı seline tutuldu ve Rossella'nın sesi çınladı: "İşte oldu. Gel de şuna bir bak!"

Bir yatak odasıydı. Yerler siyah beyaz karolarla döşenmişti. Yeşil renkli ahşap bir yatak duvara dayalıydı. Küçük bir de tuvalet masası vardı. Üzerinde küçük mücevher kutuları,

bir ayna, bir su sürahisi ve çiçeklerle süslenmiş bir leğen duruyordu.

"Burası Penelope'nin odasıydı..." diye açıkladı Rossella. "Alberto ve ben buraya taşındığımızda odaya hiç dokunmamaya ve son haliyle bırakmaya karar vermiştik."

Julia bir zamanlar Penelope'ye ait olan odanın içinde birkaç adım attı. İçeride uzun zamandır kapalı kalmışlığın verdiği ağır bir küf kokusu vardı. Onun dışında her şey çok hoştu. Sonra büyük bir tablonun önünde durdu: "Bu o mu?" diye sordu incecik bir sesle.

Rossella resme yaklaştı ve "Evet," diye cevap verdi. "Güzelmiş değil mi?"

"Güzeller güzeli..." diye mırıldandı Julia.

Tabloda açık renkli upuzun saçlarını lacivert bir kurdeleyle bağlamış bir kız resmedilmişti. Kız açık bir pencerenin kenarında ayakta duruyordu. Şu anda içinde bulundukları odadaydı.

Penelope'nin gözlerine dalan Julia, "Resmi siz mi yaptınız?" diye sordu.

"Yo, hayır. Ulysses Moore'un hediyesi: Adını hatırlamadığım Flaman bir ressam yapmış."

Julia gözlerini tablodan ayıramıyordu.

"Ona çok benziyorsun, biliyor musun?" dedi Rossella. "Bu yüzden tabloyu görmeni istedim."

İç bahçeden Alberto'nun sesi duyuldu ve odanın içinde oluşan hava bir anda dağılıverdi: "Siz ikiniz! Bizi terk mi et-

tiniz yoksa?"

"Galiba şu ihtiyar mızmızın yanına dönsek iyi olacak," diye güldü Rossella ve kepenkleri kapatmaya başladı.

İşte o anda Julia bu işte bir yanlışlık olduğunu fark etti.

İç bahçede Rick, üzgün üzgün sandalyesine gömülmüştü. Alberto, Rossella ve Julia geldiğinde ayağa kalktı ve anlattığı hikayeye devam etti: "İşte dediğim gibi, Sauri'lerin evinin tümünü satın almak için anlaştık ve işte bu yüzden siz de bizi burada buldunuz."

Rick, kısaca Julia'ya hikayenin başını aktardı: "Sauri Ailesi, Moore soyadını aldığı için Penelope'yi reddetmiş."

"Hay bin!.." diye içinden geçirdi Julia.

"Şehir, küçük Penny'nin bir yabancıya aşık olduğu dedikodularıyla çalkalanıyormuş. Hem de bir Kuzeyli'ye."

Alberto, "Tam dediğin gibi," diye söze karıştı. "Bir skandal yaşanmadı ama... ramak kalmıştı."

Julia, Rick'e baktı. Oğlan da anladığını ötekilere belli etmeden sakin sakin başını sallayarak onayladı.

Bay Caller bıyıklarını düzeltti ve en başta konuştukları konuya geri döndü: "Neden Venedik'e geldiğinizi hala açıklamadınız," dedi. "İngiltere'den buraya kadar uzun bir yolculuk olmalı..."

"Biz birini arıyorduk," diye açıkladı Rick. "Ulysses Moore'un bir arkadaşı olduğu için onu sizin de tanıyabileceğinizi düşündük. Adı... Peter Dedalus."

Saat ustasının adı sanki bir süre duman olup havada asılı kalmıştı. Ama zaman akıp gidiyordu ve Caller Ailesi'nden çıt çıkmıyordu.

Alberto sonunda, "Dedalus mu dediniz?" diye cevap verdi. Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bu adı ilk defa duyuyorum. Sen daha önce duydun mu Rossella?"

Kadın da başını salladı. "Ulysses'le nasıl bir arkadaşlığı varmış?"

"Ah, hımm, aslında..." Rick yardım beklercesine Julia'ya baktı. Ama kız tamamen konuşmadan kopmuş ve düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Julia?"

Kendisine seslenildiğini duyan Julia başını salladı ve "Aslına bakarsanız biz de bilmiyoruz," dedi.

Hemen ardından başını kaldırdı ve Penelope Moore'un odasının kapalı kepenklerine baktı.

"Hay bin!.." diye içinden geçirdi yeniden.

"Peter hünerli bir sanatkardır... uzmanlık alanı saatlerdir," diye açıkladı Rick. Sonra sırt çantasına uzanmak için eğildi. "İşte burada onun yaptığı bir kol saati var."

Alberto şüpheyle saati eline aldı. "Bir kol saati demek... Peki... kol saati nedir?" Saati ellerinin arasında evirip çevirdi. Küçük boyutuna hayran kalmıştı. "Kendimi bir saat sevdalısı olarak kabul ederim, ama daha önce bu kadar küçük olanına hiç rastlamamıştım."

Rick, "Bu çok özel bir parça..." diye açıkladı. "Şu bayku-

şu görüyor musunuz? Bu onun imzası gibi bir şeydir."

"Ah, elbette!" diye bağırdı o anda Rossella ve saati alıp kadranını ışığa tuttu. "Baykuş! Bizim de üzerinde baykuş resmi olan böyle bir şeyimiz var, öyle değil mi Alberto?"

"Ama sevgilim, o bir saat değil."

"Değil ama... Penelope'nindi..."

Rick'in aklına Nestor'un Zaman Kapısı'nı artlarından kapatmadan önce söyledikleri geldi. "Müzik! Peter Dedalus'un bir müzik tutkunu olduğunu aklınızdan çıkamayın!"

"Peter bir müzik tutkunudur," dedi.

Rossella, neşe saçarak, "İşte!" diye bağırdı. "Haklıymışım gördün mü? Seni yendim!"

Alberto alnını kırıştırdı. Bu arada iki çocuk soru işaretleriyle dolu bakışlarını kadına yöneltmişlerdi.

"Üst kattaki çekmecede bir müzik kutusu var!" diye bağırdı Bayan Rossella Caller. "Görmek ister misiniz, çocuklar?"

Rick, "Aslına bakarsanız çok işimize yarayabilir," diye cevap verdi.

Dördü birden masadan kalktılar.

Rick adımlarını yavaşlatıp Julia'nın yanına yaklaştı. "Julia, neyin var?" diye sordu. "Üst kattan döndüğünüzden beri tuhaf davranıyorsun."

Julia alçak sesle, "Kafanı çalıştır biraz! Hiçbir şey anlamadın mı?" diyerek çıkıştı.

"Neyi anlamadım mı?"

"Penelope hakkındaki gerçeği."

"Ne olmuş Penelope'ye?"

"1751 yılında yok olan bir ailenin son ferdi olduğunu..."

Julia cümleyi tamamlamadan havada asılı bıraktı. Rick'in neler olduğunu anlamak için biraz düşünmesi gerekiyordu.

Ama anladığı anda bayılacak gibi oldu. Çünkü eğer Penelope Sauri'nin ailesi 1751'de tarihten silindiyse, Penelope'nin XVIII. yüzyılda doğmuş olması gerektiğini kavramıştı.

Bu da, Ulysses Moore'un onunla evlenmek için zamanda yolculuk yaptığı anlamına geliyordu.

(...)

Dört mutlu kadın uygun adımlarla Kilmore Koyu'nun yollarında ilerliyordu.

"Ah, o kadar tatlı bir çocuktu ki!" diye anlatıyordu Bayan Biggles. Öteki kadınları evine davet etmişti. "Gerçekten dünyalar tatlısı bir kızdı. Kız kardeşim sürekli ondan bahsederdi... Zaten size de birazdan fotoğraflarını göstereceğim..."

Bayan Bowen arkadan geliyordu ve saçının bozulmasını önlemek için kendini rüzgardan korumaya çalışıyordu. Okul öğretmeni Bayan Stella, saçlarının arasına attırdığı gölgelerin fazla kaçıp kaçmadığını görmek için yanından geçtikleri her vitrinde ve aynada yansımasını kontrol ediyordu. Ve

Gwendaline tüm neşesiyle üç kadınla sohbet ediyordu.

Bayan Biggies, küçük taş evinin kapısını açarken, "Umarım hiçbirinizin kedilere alerjisi yoktur..." diyerek kıkırdadı. "Zavallı kız kardeşim benimle kalırken öksürür dururdu. Lütfen rahatınıza bakın!"

Bayan Bowen içgüdüsel olarak dizlerine kadar gelen eteğini eliyle hafifçe silkeledi ve alçak sesle, "Alerjimiz olmasa bile tüy içinde kalacağız," diye homurdandı.

Cleopatra Biggles'ın yirmi kedisinin hepsi birden üst kata çıkan merdivene dizilmişlerdi. Kadın çınlayan bir sesle onlara selam verdi ve misafirlerine döndü: "Kendi evinizdeymişsiniz gibi rahat davranın! Ben fotoğrafları alıp geliyorum."

Bayan Stella ve Gwendaline kapı ağzında kıkırdarken, Bayan Bowen evi hızlıca kolaçan etti: Tıpkı hayal ettiği gibiydi. Kanepenin ve bütün koltukların üzerinde kedi tüyleri vardı. Ne yapsa boş olacaktı. Kendini burada rahat hissedebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Hem de yerlere ince bir kum tabakası serpilmişti. Koridorun orta yerinde duran şu yığın da neyin nesiydi öyle!

Üst kattan ev sahibinin sesi yükseldi: "Marcus Aurelius, önümden çekilir misin?"

Çekmecelerin açılıp kapandığını duyan Gwendaline, "Umarım rahatsız etmiyoruzdur," diye fısıldadı.

Bayan Bowen omuzlarını silkti ve "Kendisi ısrar etti," dedi.

"Olsun, ben çok mutlu oldum," dedi Bayan Stella ve saatini kontrol etti. "Eski fotoğraflara bakmak size de çok ilginç gelmiyor mu?"

Aslında Bayan Biggles onları evine gelmeye, eski fotoğraflar göstereceğini söyleyerek değil, Bayan Newton'un gençlik fotoğraflarını göstereceğini söyleyerek ikna etmişti. Kasabada bir milyonerin varlığı hala gizemini korurken Bayan Biggles'ın akla hayale gelmez fantezileri üç kadının merakına tuz biber ekmişti ve bu daveti geri çevirememişlerdi.

Elinde dört tane tuğla gibi fotoğraf albümüyle basamakları inen Cleopatra Biggles, "İşte buradalar!" diye bağırdı.

Sırasıyla bütün kedilerin üzerinden atladı ve arkadaşlarına mutfağa geçmelerini teklif etti. Böylece albümleri masanın üzerinde önlerine açabilecekti.

Bir dakika sonra fokurdayan çaydanlığın eşliğinde dört kadın kendilerini siyah beyaz fotoğrafların gizemine bırakmışlardı.

Bayan Biggles, Kilmore Koyu'nun geçmiş günlerine dair çoğunun bildiği hatıraları anlatarak albümün yapraklarını çeviriyordu: "Burada feribotun hala çalıştığı zamanlardan tren istasyonundaki eski Kara Volkan'ı görüyorsunuz. Bu ton balıklarının bol olduğu yazdan kalma bir fotoğraf ve burada otuz sene önceki bir kış günü açıklarda can çekişen bir balinaya saldıran katil balinalar var... Bu benim kız kardeşim İtalya seyahati sırasında: Floransa, Roma, Venedik. İşte bakın burada gondola binmiş.

Sonra tekrar Kilmore Koyu fotoğrafları... ve işte 1974'te komün halinde yaşayan gençler kumsalda öğle yemeklerini yiyorlar. Kaplumbağa Parkı'ndaki düğünlerden biri ve Sant'Elmo Kilisesi'ne kadar uzanan dev tören ışıklandırmaları. Sendika seçimleri ve başkanın okulu ziyareti. Bayan Stella günün sonunda başkanın nefesinin berbat koktuğunu itiraf etmişti. Çocuklar bile korkmuşlar."

"O zamanlar kasabada daha fazla çocuk vardı!" diye bağırdı Bayan Bowen. Eşinin muayenehanesinin dizleri yaralı çocuklarla dolup taştığını hatırlıyordu.

Ve sonraki sayfa: Deniz feneri bekçisi Leonard, gençken ve iki gözü de yerinde duruyorken. Bir sonraki sayfada Peder Phoenix başına bir ıslak mendil koymuş güneşlenirken...

"Şu iskelenin ucunda sırtı görünen adam kim... Avcı şapkası takmış olan?" diye sordu genç kuaför.

Öteki kadınlar fotoğrafı elden ele dolaştırıp dikkatlice incelediler.

"O kim biliyor musunuz?" dedi sonunda Bayan Biggies, "Argo Villası'nın sahibi Bay Moore!"

Fotoğraf tekrar elden ele dolaştı. Cleopatra Biggies haklı olabilirdi. Ama emin olmak imkansızdı, çünkü adam tanınmayacak kadar uzaktaydı.

Tam o anda Bayan Biggles albümdeki renkli bir fotoğrafa parmağını bastı ve aceleyle ötekilere gösterdi: Fotoğraftaki Oblivia Newton'du. Beline kadar gelen bir tazıyı değerli taş-

lar sallanan tasmasından sıkıca tutuyordu.

"İşte burada!" diye bağırdı masadakilerin dikkatini kendi üzerine çekmek için. "Bizim gizemli milyonerimiz."

Fakat Gwendaline, Ulysses Moore'un arkadan göründüğü fotoğrafı elinden bırakmamıştı. "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu içtenlikle.

Ve sessiz sedasız fotoğrafı çantasına attı.

Bölüm (15)
- DENİZ FENERİ -

Jason şimşek hızıyla kasabayı geçti ve koyun öteki tarafına giden yolu çıkmaya başladı. Yol ayrımına geldiğinde ana yoldan ayrıldı ve deniz fenerine giden dar patikaya saptı. Fener kulesi ince ve uzundu. Dalgalar duvarlarını dövüyor, kayalıkların arasında girdaplar oluşturarak geri çekiliyordu. Fener, denize yaklaştıkça çayırların azalarak dörtgen parke taşlarına benzediği en uç kısımda yer alıyordu. Rüzgar her yönden esiyordu ve gökyüzündeki martılar kanatlarını çırpmadan süzülüyorlardı.

Jason buz gibi havanın vücuduna değmesini engellemek için fermuarını boğazına kadar çekti ve bütün düğmelerini kapadı. Ama yararı olmadı: Ceketi bir bayrak gibi şişip dalgalanıyor ve arada sırada denizden sıçrayan su damlaları kırbaç gibi üzerinde şaklıyordu.

Rüzgara karşı güreşerek fenere ulaştı. Yakından bakıldığında çok daha uzun bir bina olduğu anlaşılıyordu. Argo Villası'nın kulesinin neredeyse üç katı yüksekliğindeydi. Beyazdı ve tek bir penceresi bile yoktu. Zemin kattaki tek kapısı gülünç kaçacak kadar küçüktü.

Jason kapıyı açmaya bile yeltenmedi. Çünkü üzerinde koskocaman asma bir kilit asılıydı. Yukarıya baktı ve başının dönmesine aldırmadan gözleriyle fenerin hemen altındaki yuvarlak terası taradı. Sonra elini gözüne siper ederek etrafa bakındı.

İn cin top oynuyordu.

Deniz fenerinin etrafından dolaştı ve bekçinin kulübesine doğru yürümeye başladı. İki katlı, kepenklerinin bazıları kapalı duran sade bir yapıydı. Sonra biraz ötede üçüncü bir bi-

na daha olduğunu fark etti. Daha küçük ve alçaktı.

"Bay Minaxo!" diye bağırdı. "Bay Minaxo!"

Giriş kapısına yaklaştı ve tekrar seslendi.

Son olarak kapıyı tıklamayı da denedi ama cevap veren olmadı.

Kapının sağındaki kepenklerden biri açıktı. Jason pencereye yaklaşıp önünü kapayan demir kafesin ardına baktı: Bir masa gördü, üzerine bir bıçak saplanmıştı. Ayrıca bir lavabo ve eski bir soba vardı. Ama ortada Minaxo'nun gölgesinden bile eser yoktu.

Etrafında dönen rüzgarın çıkardığı ani bir gürültüyle korkuya kapılıp sıkı sıkı ceketine sarındı. Hemen sonra, sanki oraya rüzgarla gelmiş gibi bir anda ortaya çıkıveren heybetli bir gölgenin üzerine vurduğunu hissetti.

Gözlerini kısarak arkasını döndü ve güneşi sırtının arkasına hapseden, uzun saçlı bir adamla göz göze geldi. Elinde sivri ve metalik bir şey tutuyordu.

"Sen de kimsin?" diye kükredi adam.

Jason boğazının tıkandığını ve nefes alıp verişinin güçleştiğini hissetti.

Adamın elindeki bir zıpkındı. Rüzgar gömleğinin yırtıklarından içeri doluyor ve yelken bezi gibi şişiriyordu.

Jason, bir, iki, on adım geri gidip ardına bile bakmadan kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Ama onu buraya Nestor yollamamış mıydı?

"Leonard mısın?" diye sormayı başardı.

Adam bir an Jason'ın önünde ayaktaydı. Bir an sonra birkaç santimetre uzakta dizlerinin üzerine çökmüştü. Yü-

zünde sağ gözünü kapatan siyah bir bant vardı. Açıkta kalan gözü çok açık bir buz mavisiydi. Sipsivri bir burnu vardı. Omuzları genişti. Boynuna ucunda köpekdişi sallanan bir kolye asmıştı.

"Soruyu ilk ben sordum," dedi. Kayıtsızca önünde tuttuğu zıpkına dayanmıştı. Zıpkının sivri ucu, tereyağına batırılmış bir bıçak gibi toprağa girmişti.

"Benim adım Jason Covenant," diye cevap verdi. "Buraya Leonard Minaxo'yu bulmak için geldim."

"Jason Covenant..." Adamın saçları rüzgarla darmadağın olmuştu. "Leonard'ı neden arıyorsun?"

"Çünkü Nestor onun bizim tarafımızda olduğunu söyledi."

Adam sırtını dikleştirdi. "Açıkla."

Jason derin bir nefes aldı.

"Sen Leonard değilsen, açıklamam."

Deniz fenerinin bekçisi önce karşısında soğuktan ve korkudan titreyen bu oğlanı şöyle bir tarttı. Sonra elindeki ton balığı zıpkınına ve en yakındaki hayat belirtisiyle aralarındaki uzaklığa baktı.

"Babayiğit bir çocuksun," dedi. Sonra Jason'ın yanından geçti ve evin kapısını açtı. "Leonard benim. İçeri buyur."

Evin içi, sanki duvarları ve yerleri bir kere bile ateş yakılıp ısıtılmamış bir mağara kadar soğuktu. Leonard Minaxo oturması için Jason'a ağaç kütüğünden oyulmuş bir tabure çekti. Zıpkını masaya, bıçağın yanına bıraktı, gömleğini çıkardı ve musluğu açtı. Sonra da buz gibi suyla yüzünü yıkarken sordu: "Nestor seni neden buraya yolladı?"

Jason her şeyi çabucak sayıp dökmek istedi, ama sonra tedbirli olmaya karar verdi: "Arkadaş olduğunuzu söyledi."

"O kelimeyi kullandığını hiç zannetmiyorum." Leonard soğuk suyla ellerini ve güçlü kuvvetli kollarını yıkadı. "Bir zamanlar arkadaştık. Ama... dizelerde de söylendiği gibi: *O, sen yaşlandığında yeniler varlığını, soğuktan donan kanın duyar ısındığını.*"

"Anlamadım..."

"Shakespeare, oğlum. Diyor ki, arkadaşlarını hatırlarsın, çünkü gençlik günlerini unutamazsın. Hiç Shakespeare okudun mu? Hayır, sanmam... Neler okuyorsun?"

"*Kaptan Mesmero*," diye cevap verdi Jason. "Bir çizgi roman kahramanı," diye açıkladı.

"Dünyanın neden yuvarlak olduğunu anlayabiliyor musun bari?"

"Nestor'un başı belada," diye karşılık verdi Jason. Bu eleştiri gururuna dokunmuştu. "Sadece senin yardım edebileceğini söyledi."

"Nasıl bir bela?" Leonard Minaxo musluğu kapattı.

"Dedi ki, kuyudaki güvercin planını izleyecekmişsiniz."

Leonard başını yana yatırdı. "Gerçekten sana kuyudaki güvercinden mi bahsetti? Ne zaman?"

"On dakika önce. O ikisi onu sorguya çekmek için geri dönmeden hemen önce."

"Kim o ikisi?"

"Bilmiyorum, iki şaklaban... Yani... iki hırsız. Argo Villası'na girdiler ve Nestor'u kanepeye bağladılar."

Deniz feneri bekçisi küfretti, sonra hala ıslak olan gömle-

ğini üzerine geçirdi. "Güvercin planına nasıl geçmeyi düşünüyor bu adam?"

"Bilmiyorum. Ama onları evden uzak bir yere götürmeyi deneyeceğini söyledi."

"Öyleyse kaybedecek vaktimiz yok." Bekçi masadan zıpkını kaptı ve bıçağı Jason'a fırlattı. "Al. Bıçak kullanmayı biliyor musun?"

Jason bıçağı havada yakaladı. Reflekslerinin bu kadar hızlı olduğundan haberi yoktu. "Sanırım evet..."

Leonard bu durumdan memnun olmuşçasına gülümsedi. "Çocuk oyuncağı," dedi. "Ucunu bir yere doğrultur ve bastırırsan.... keser."

Jason rüzgarlı kıyıda insan azmanı bu adamın peşinden koşarken, "Kuyudaki güvercin planı nedir?" diye bağırdı.

Adam biraz ötedeki üçüncü binaya ilerlerken, "Kaplumbağa Parkı'ndaki kuyu," diye cevap verdi. "Öteki adıyla Kilmore Koyu Parkı."

Jason başını salladı. Kasabada ne bir park olduğundan haberi vardı ne de nerede olduğundan.

Leonard binanın kapısına yaklaştı ve kapının mandallarını kaldırmaya başladı. Jason içeriden gelen kokudan burasının bir ahır olduğunu anlamıştı.

"Bir zamanlar parktaki tepelerin altında yeraltı mağaraları varmış. İngilizlerin seferleri sırasında Romalılar bu mağaraları, isyankar Keltleri, Druidleri ve casusları sorguya çekmek için hapishane olarak kullanırlarmış."

Jason başını salladı. Ancak tek bir kelime bile anlamamıştı.

Leonard ahırın kapısını açtı ve içeri girdi. "Haydi güzelim! Dışarı çık!"

Jason hiç hareket etmeden kapının önünde bekledi. Denize nazır bu ahırda kapkara tüyleri ve bembeyaz yeleleri olan bir at kalıyordu. Leonard atın burnunu okşadı. Sonra Jason'a döndü ve sordu: "At binmeyi biliyor musun?"

"Hayır... Hiç binmedim."

"Harika. Her şeyin bir ilki vardır."

"Hiç gerek yok. Ben bisikletle geldim, hemen dışarıda duruyor."

"Ama benim bisikletim yok. Buraya gel!"

Jason ayakları geri geri giderek ahıra girdi. At dışarı çıkacağını anlamış, heyecanla kuyruğunu sallıyordu.

"Bu Ariadne," diye tanıştırdı Leonard. "Ariadne bu da... Jason Covenant."

Jason'ın atın burnunu okşamasını bekledi, sonra devasa elini oğlanınkinin üzerine koyup Ariadne'nin tüylerinin üzerinde gezdirdi. "Artık dostsunuz," diye açıkladı.

Sonra bir askıya asılmış duran eyeri işaret etti: "Eyeri tak, lütfen."

Jason, hayatında daha önce hiçbir ata eyer takmadığını açıklayarak karşı çıkmayı denedi ama fayda sağlamadı. "Uzanamıyorum ki! Eyer çok yukarıda!" diye inledi.

"Öyleyse zıpla." Bu deniz feneri bekçisinin son sözü oldu. Sonra ahırdan çıkıp gitti ve Jason'ı bir başına bıraktı.

"Kendi kendimi soymamı mı istiyorsunuz..." dedi Nestor, mutfağa giren şaklabanın peşi sıra ilerlerken. "Hırsız olan sizlersiniz."

Buzdolabının ışıklarına hayran kalan Don Diego Valente, nasıl çalıştığını anlamak için içini boşaltmıştı. Dieguita ise bu arada evin bütün süslerini gözden geçirmişti: Değerli görünen her şeyi söküp çıkarıyordu.

Nerede bulundukları sorusunu es geçen iki çapulcu Argo Villası'nın altını üstüne getirmek için kolları sıvamışlardı.

"Hırsız var! Hırsız var!" diye bağırdı Don Diego. Buzdolabının ışığını kesmek için eliyle elektrik lambalarının üzerini kapatmıştı. "Hırsız demek kolay! Ama sorarım sana: Kim hayatında yapmamıştır bir kez olsun hırsızlık?" Ve Nestor cevap vermeye kalmadan ekledi: "Hayatında hiç şarkı çalmadın mı bir *muchacha*'ya*? Veya çalmadın mı senden az vakti kalan birinin zamanını? Ya da... Ah, neydi üçüncüsü?"

Don Diego aynı etkiyi sağlayacak ezbere bildiği üçüncü örneği hatırlayabilmek için burnunu kırıştırdı. Adamın zorlandığını gören Nestor kıkırdadı: "Senin bir filozof olduğunu bilmiyordum... Her neyse kız arkadaşının bahçeden çiçek toplar gibi bu evin eşyalarını alması ve dışarı taşıması bana pek o kadar da harika bir fikir gibi görünmüyor."

Dilenci, "Tamam, buna derler hırsızlık," diye kabul etti. Sonra bahçeye çıkıp taş basamaklara çöktü. "Almak başkalarının eşyalarını. *Bien*. Ama o zaman Onlu Konsey de hırsız... çünkü alıyorlar tacirlerin parasını! Her halükarda hayat böyle. Sen gel bana bir cevap ver, ihtiyar. Bu deniz, hangi

* *genç kız*

deniz?"

"Atlantik Okyanusu."

Genç adamın gözleri bir anda ışıldadı. Ellerini ensesinde birleştirdi ve tuzlu deniz havasını derin derin içine çekti. "Sahiden! Ah, öyleyse yanılmadım! Bu kokuyu tanırım her nerede olursa olsun."

"Nereden geliyorsun? İspanyol musun?" diye sordu Nestor.

"Ben bir dünya vatandaşıyım. Annem Valencia'lıydı. Babam... Nasıl dersiniz? Bana gerçeği anlatamadan *muerto** oldu gitti. Böylece ben de onun gibi ölmeden öncebir gemiye atlayıp denize açıldım, on ya da on iki yaşındayken. Gittim Capo Verde denilen Atlantik adalarına. Ve Marsilya'ya, Cenova'ya... Sonra bir saldırı sonucu battı gemimiz. Yemin ettim bir daha bir gemiye ayak basmayacağıma dair. Sonra tanıştım Dieguita ile ve beraber geldik Venedik'e. Çalışmaya başladık baharatçılarla. *Despues****... verdik kendimize biraz çeki düzen."

Dieguita zafer kazanmış gibi kendini Argo Villası'ndan dışarı attı. Elinde kaidesi süslenmiş bir lamba taşıyordu. "*Mira mi amor****, baştan aşağı altın bunlar!"

Nestor bunun telefonun yanında duran lamba olduğunu öfkeyle fark etti. Her şeyi parçalara ayırmadan bu ikisini Argo Villası'ndan olabildiğince uzağa götürmeliydi.

"Sizi dinleyelim... Nereye gideceğinizi zannediyorsunuz?"

* *ölü* ** *Daha sonra* *** *Bak askım*

"Nasıl?"

"Sırtınızda bu kadar zımbırtıyla nereye kadar kaçabileceğinizi zannediyorsunuz? Yürüyerek kaçacaksanız şunu bilin ki patronum sizi kısa zamanda yakalar."

Ancak o zaman Don Diego topladıkları eşyaların ve Dieguita'nın dışarı taşıdığı süslü püslü ufak şeylerin ne kadar fazla olduğunu fark edebildi. "Ah, tabii. Bize bir at lazım. Ahır ne tarafta?"

"Argo Villası'nda ahır mahır yok!"

Don Diego pes etmiyordu. "Öyleyse nasıl taşındınız bu kasabaya?"

"Yayan ya da teknelerle."

"Bana bahsetme teknelerden! Yemin ettim!"

Nestor hiç bozuntuya vermeden, "Bu durumda en yakın ahırdan bir at bulmanız gerekecek..." diye bir öneride bulundu.

"Nerede en yakın ahır?"

"Asla söylemem."

"Bana öyle geliyor ki söyleyeceksin..."

Nestor bir süre lafı ağzında geveleyerek kaçamak bir cevap arıyormuş gibi göründü. Sonra da pes etmişçesine, "Biraz yürümemiz gerekecek," diye cevap verdi.

"Ah, evet. Bizim moruk çok kurnaz," diye gülümsedi Don Diego. "Biz ortalarda at ararken o da koşup çağıracak patronunu."

Nestor, "Benim için içerideki her şeyi alıp götürseniz bile hiç fark etmez, tabii eğer yapabilirseniz," dedi.

Don Diego, önce bahçıvanın dediklerini düşündü, sonra

da çakıllı yolun üzerine yığılmış karmakarışık eşyalara baktı. "Dieguita!" diye bağırdı.

Genç kız gümüş bir vazoyla kapıda belirdi. Hayran hayran elindekine bakıyordu. "Mira! Gümüşten! Hem de ayna gibi..."

"Dur! Dur!" diye bağırdı Don Diego. "Var küçük bir sorunumuz..."

Bölüm (16)
- ÇERÇEVENİN ARKASI -

Rossella ve Alberto Caller, iki çocuğu üzeri kabartmalarla süslenmiş bir komodinin önüne götürdüler. Komodinin üzerinde bazı eşyalar göze çarpıyordu: Çin'den gelmiş iki küçük Ming heykeli, bir Toledo hançeri ve İzmir'den alınmış bir mücevher kutusu.

Dikkatlice eşyaları inceleyen Julia, "Ben müzik kutusu göremiyorum," dedi.

"Elbette. Çünkü bu çok özel bir alet..." diye homurdanarak cevap verdi Alberto. Sonra bir sandalye çekti, mokasen ayakkabılarını çıkardı ve sandalyenin üzerine çıktı. Komodinin hemen üzerinde duvara asılı tabloyu yerinden çıkardı.

"Rick!" diye bağırdı Julia. Tablodaki evi ve bahçeyi tanıyıvermişti. "Ama bu Argo Villası değil mi?"

"Ne dediniz?" diye sordu Alberto.

"Burası bizim yaşadığımız ev!" diye açıkladı Julia. "Şurası bahçe, şurada kayalık var... ve bahçe kapısı da burada."

"Gerçekten mi?" dedi Rossella. "Onlara çerçeveyi göster Alberto."

Adam tabloyu çevirdi ve çocuklara kakmalı çerçeveye takılmış kurma kolunu gösterdi. Metalik bir silindirin üzerinde Peter'in imzası yerine geçen baykuş resmi vardı. Silindir, dişli bir çark kullanılarak kurma koluna bağlanmıştı ve üzeri küçücük metal noktalarla kaplıydı.

Alberto, "Şimdi size dinleteceğim..." diye mırıldanarak konuştu ve kurma kolunu çevirdi.

Silindirin üzerindeki noktalar açılmaya başladı ve içlerin-

den küçük metal çubuklar çıktı. Aynı anda kulağa çok hoş gelen nağmeler etrafa yayıldı.

Notalara kulak kabartan Rick, yıllar öncesine geri döndüğünü hissetmişti. Babasıyla beraber Peter Dedalus'un dükkanına bir saat satın almak için girdiği gün de aynı müzik çalıyordu. Hiç şüphesi yoktu: Bu melodi aklına kendi adı kadar derin kazınmıştı.

"Her şey yolunda mı oğlum?" diye sordu Rossella.

Rick daldığı hayallerden sıçrayarak kurtuldu ve müzik kutusunun durduğunu, Julia ve Caller'lerin de kendisine bakmakta olduklarını fark etti. "Nasıl? Ne...?"

Gözleri ıslanmıştı ve yanakları alev alev yanıyordu. Ne zaman babasını düşünse böyle olurdu.

"Rick... iyi misin?" diye soran Julia oğlanın elini eline aldı.

Kızıl saçlı oğlan müzik kutusunu işaret etti ve "Bu onun," diye cevapladı. "Peter'in. Daha önce görmüştüm."

Alberto Caller tabloyu yere bırakıp, "Büyük bir sır olduğu doğru," diye belirtti. "Nereden başlamamız gerektiğini bile bilemiyorum. Venedik gibi koca bir şehirde elde bu kadar az bilgiyle kayıp birini bulmak kolay değildir."

"Saatçiler yolundaki dükkanlara sordunuz mu?" diye sordu Rossella.

"Evet, ama oradakilerin hiçbiri bir şey bilmiyor."

Alberto, "Peter'in bir takma isim ya da o tür bir şey kul-

lanmadığından emin misiniz?" diye bir varsayımda bulundu.

"Aklı varsa başka bir isim kullanıyordur. Kendi haline bırakılmak istiyorsa eğer..."

"Bu adamın bulunmak istemediğini mi söylüyorsunuz?"

Julia, "Kaçmış olduğu da söylenebilir," diye cevap verdi.

"Bize, geçmişte yaptığı bir hatayı anlattığı ve burada herkesten uzakta yeni bir hayat kuracağını söylediği bir itirafname bıraktı."

"Öyleyse siz niye adamın bu isteğine saygı göstermiyorsunuz?"

"Çünkü Peter'in, Ulysses Moore'a ait bir gizemi de yanında buraya getirdiğine inanıyoruz. Ve biz... bu gizemi çözmek istiyoruz."

"Ama bu olağanüstü bir şey Alberto! Define avı gibi!"

Bay Caller düşünceli bir ifadeyle bıyıklarını düzeltti. "Her şeye rağmen elimizde ona ait bir şey var: Müzik kutusu."

Rick bir anlığına yine dalıp gitti. Sonra, "Bizde ona ait başka şeyler de var: Bir satranç kutusu ve... bir de kağıt," dedi. "Kağıtta onunla irtibata geçmek istiyorsak doğru anahtarı kullanıp DEDA yazmamız gerektiği yazıyordu."

Alberto, "Bu ne olabilir, bir tür şifre mi acaba?" diye homurdandı.

"Evet, ama baştan sona çözmesi imkansız bir şifre. Hatta bu şifreyi öğrenmek için bile onun başka bir icadının şifresini çözmemiz gerekmişti," diye açıkladı. "Kategorilere ayrıl-

mış dokümanları arşivlemek için kullanılan tuhaf bir makine. Adını aradığımda bu cümleyi çıkardı."

"Acayip. Gerçekten acayip. Venedik'te gizlenen, satranç ve müzik tutkunu, neredeyse anlamsız mesajlar bırakan bir değerli makineler mucidi. Bence bakabileceğimiz tek bir yer var..."

Rossella gururla, "Eşimin her soruna bir çözümü vardır!" dedi.

"Yeter ki siz araştırmanıza katılmamızı isteyin..." diye ekledi Bay Caller.

"Elbette, minnettar kalırız!" diye bağırdı Julia.

"İyi. Öyleyse... mantolarımızı alalım ve çıkmak için hazırlanalım! Ben şu tabloyu yanımızda taşımak için paketlemenin bir yolunu bulayım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Santa Maria della Pieta Hastanesi'ne," diye cevap verdi Alberto Caller.

Küçük bir topluluk halinde aceleyle evden dışarı çıktılar. Bay Caller üzerinde özenle çalışılmış devasa bir anahtarla çıkış kapısını kilitledi. Sonra anahtarı boynuna astı ve pelerininin altına gizledi. Sonra tabloyu karısına emanet edip bir beze sarılıp sarmalanmış başka bir şeyi eline aldı.

Kanal boyunca uzanan bir yoldan ilerlediler sonra Erbe Sokağı'na saptılar. Yol boyunca Alberto da onlara planını anlattı.

"Santa Maria della Pieta Hastanesi'nin yakınlarında şehrin en büyük müzik okullarından biri var," dedi. "Birkaç ay öncesine kadar orada büyük usta Antonio Vivaldi ders veriyordu."

"*Dört Mevsim*'i besteleyen mi?" diye sordu Julia.

Alberto Caller, "Ta kendisi!" diyerek başını salladı. "Eh, eğer bu müzik kutusu elimizdeki tek ipucuysa..." diye devam etti, "ilk olarak müzik kutusunda çalan müziğin ne olduğunu öğrenmemiz gerekecek. Bunu da şehirdeki en iyi okulun hocalarına sormayacağız da kime soracağız?"

Rossella, Julia'ya döndü. "Ve bunu da doğal olarak ancak biz ikimiz sorabiliriz," diye ekledi.

"Neden?"

"Çünkü burası bir kızlar okulu: Burada kız öğrenciler şarkı söylemeyi ve flüt çalmayı öğreniyorlar. Konser verdiklerinde de bir kafesin arkasında saklanıp kendilerini halkın gözlerinden uzak tutarlar."

Bunu duyan Rick, "Şu saklanma meselesi insanlarda saplantı haline gelmiş," demekten kendini alamadı. "Kafesler, sırlar, maskeler! Gün ışığı altında yapmaktan hoşlandığınız bir şey yok mu sizin?"

Alberto Caller hemen cevap veremedi. Onun yerine sanki kaçmasından korkuyormuş gibi evden beri koltuğunun altında taşıdığı paketi tekrar yerleştirdi. Ancak ondan sonra, "Aslında çok az şey..." dedi neredeyse kendi kendine mırıldanarak.

Julia, "En azından siz de öteki Venedikliler gibi yüzünüzde maskeyle dolaşmıyorsunuz," diye fikrini söyledi.

"Maskeler yalnızca yüzlerinin hatlarını saklar. Kalplerinin hatlarını saklamak daha büyük bir yetenek ister," dedi Alberto sayıklarcasına. "Her neyse... Bakın geldik: İçeri girin, sormanız gerekenleri sorun ve şu müzik kutusunun gizemini aydınlatacak bir şeyler öğrenin."

Rick ve Alberto dışarıda kaldılar. Onlar beklerken, çığırtkan bir çocuk meydandaki atlı adam heykelinin ayaklarının dibinde durmuş bağırıyordu: "*Kadınların Dedikoduları*! Goldoni'nin komedyası, bu akşam Sant'Angelo Tiyatrosu'nda! *Kadınların Dedikoduları*!"

Alberto Caller, "Sonunda iyi bir haber," diyerek gülümsedi. "Çok eğlenceli olmalı. Sen hiç tiyatroya gittin mi?"

Rick hayır anlamında başını salladı.

"İsterseniz gidebiliriz. Venedik'te ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

Ancak o zaman Rick zamanın ne kadar çabuk akıp gittiğinin farkına vardı. Neredeyse işlerine yarayabilecek hiçbir şey öğrenememişlerdi ve güneş ufukta aşağılara doğru iniyor, gökyüzünü altın renklerine boyuyordu. Peter'i öğleden sonra bulup akşama eve dönmüş olma planları tek kelimeyle safçaydı.

"Galiba sadece bugün," diye cevap verdi.

"Yazık. Bol bol alkışlardık."

Rick, Jason'la buluşmak için randevulaştıkları zamanı düşündü ve heyecandan karnına bir ağrı saplandı. Acaba şu anda Kilmore Koyu'nda neler oluyordu ve acaba bir daha eve dönmeyi başarabilecekler miydi... Gözlerini kapıya dikip Julia ve Rossella'nın dönmesini bekledi. Ancak müzik okulunun kapısında belirdiklerinde ikisinin de yüzünden düşen bin parçaydı.

Julia, Rick'in yanına gelip, "Tam bir sır," diye özetledi. "Hocaların hiçbiri bu müziği duymamış. Çağının ötesinde bir müzik tarzı olduğunu düşünüyorlar.

"Çağının ötesinde mi?" diye sordu Alberto. "Ne anlamda?"

"Bir anlamı yok... öylesine söyledim..."

Ama Rick oldukça iyi anlamıştı: Müzik kutusunda çalan müziğin XVIII. yüzyıldan sonra bestelenmiş olduğu anlamına geliyordu.

Alberto, "Demek ki çıkmaz bir yola girdik," diyerek içini çekti.

"Öyle sayılmaz," diye cevap verdi Rossella. Sonra elindeki kağıdı kocasına gösterdi. "Flüt hocası bize bu çerçeveyi yapmış ve müzik kutusuna takmış olabilecek bir çerçevecinin adresini çizdi."

"Öyleyse geriye sadece denemek kalıyor," dedi Alberto.

Geçitleri aştılar, labirenti andıran dar sokaklardan geçtiler ve ikinci kez San Marco Meydanı'na ulaştılar. Neredeyse üç

metre genişliğindeki çan etekleriyle soylu kadınlar yürüyüş yapmak için evlerinden çıkmaya başlamışlardı.

Alberto, çocukları meydana bakan, revakların altında bir kafeye götürdü.

"Buradan her geçişimizde," diye açıkladı, "buraya gelip en azından bir tane vanilyalı çikolata yeriz."

Kafenin tabelasında şöyle yazıyordu: *Alla Venezia Trionfante**. Ama Alberto Venediklilerin buraya sadece Kafe Florian dediklerini söyledi. Bunun nedeni bıyıklı garsonun servis yaptığı ve içine bir tutam bakır tozu atılan Floreano adlı sıcak, yumurtalı içecekti.

Mönü mükemmeldi: Çiçek kokularıyla aromalandırılmış içecekler, limonatalar, buzlu şerbetler, meyveli dondurmalar ve dikkate şayan tadıyla vanilyalı çikolatalar. Alberto dördü için tatlı siparişi verdi. Birkaç dakika içinde de vanilyalı çikolataları sıcacık kornetler içinde servis edildi.

Ancak kafeden ayrılma vakti geldiğinde Bay Caller aniden öfkelenivermişti.

Kapının önünde durup "Kül Kont," diye mırıldandı. En az kendisi kadar korkuya kapılan Rossella'ya endişeli bir bakış fırlattı.

"Belki bizi görmemiştir," dedi kadın.

Caller çifti irkilerek yüzlerini çocuklara, sırtlarını da meydana çevirdiler.

"Neler oluyor?"

* *Venedik'in Zaferine*

"Sadece talihsiz bir karşılaşma," diye cevap verdi Alberto. Asabiyetle elinde tuttuğu paketi okşuyordu.

Adamın elindeki paketi saklamak istediğini fark eden Rick, "Onu bana vermek ister misiniz?" diye önerdi.

Alberto, Rossella'ya baktı. Kadın düşüncelerini okumuş gibi evet anlamında başını salladı.

"Bana bu iyiliği yapar mısın... Bu... şahsiyet... kendini benim hayatımı zehir etmeye adamış."

"Sorun değil."

"Öyleyse şu kemerin altından geçin ve dümdüz yürüyün. San Moise denilen bir kiliseye geleceksiniz. Bizi orada bekleyin. Şu adamı atlatır atlatmaz yanınıza geleceğiz."

Rick adama lafını tekrarlatmadı. Paketi eline aldı. Düşündüğünden daha hafifti. Sonra yanında Julia'yla Bay Caller'in gösterdiği yoldan koşmaya başladı.

Rengarenk maskeler takmış kalabalık arasından kendilerine yol açarak meydanı aştılar. Kemerin altına geldiklerinde dönüp arkasına baktı. Ama Alberto ve Rossella'dan eser yoktu.

Tam o anda mor maskeli biri, etrafa ağır bir parfüm kokusu yayarak hemen yanından geçiverdi.

Julia, "Rick? Burada mısın?" diyerek oğlanı daldığı düşüncelerden çıkardı.

Oğlan başını salladı. Sanki bir anlığına bu parfüm ona bir şeyler hatırlatmıştı... Sonra başını kaşıdı ve yola koyuldu.

"Kül Kont," diye fısıldadı Oblivia Newton, bir elini gri maskeli adamın omzuna koyarak.

Muhafız, Kafe Florian'ın hemen önünde oldukça tedirgin görünen orta yaşlı iki kişiyi sorguya çekiyordu. Adamın yuvarlak gözleri korkudan fıldır fıldır dönerken kadının yanakları al al olmuştu. Kadın elinde çerçevesi süslü bir tablo taşıyordu. Oblivia hor gören bakışlarıyla kadını süzdü. Vücut hatları kendi beğenisi için fazla tombikti.

Kül Kont aniden döndü.

"Ah, siz misiniz?" dedi. "Ben de sevgili arkadaşlarımla tatlı tatlı sohbet ediyordum... Bay ve Bayan Caller, Rossella ve Alberto. Bu da Bayan..."

"Newton. Bilim adamı Isaac Newton gibi."

"Bay Caller bir zamanlar büyük bir alimdi," diye devam etti Kül Kont, geçmiş zaman ibaresinin altını çizerek. "Yeni evine taşınmadan önce..."

Kadın konuyu değiştirmek için "Bayan Newton siz de Venedikli misiniz?" diyerek araya girdi.

"Tam olarak değil," diye cevap verdi Oblivia buz gibi bir sesle. "Ama Kont'un şehri daha iyi tanımam için bana verecek bilgileri olduğundan eminim."

Alberto Caller, "Öyleyse harika..." diyerek gülümsedi. "Bizim de yetişmemiz gereken bir randevu var. Kontum, işinizi çok iyi yaptığınız için sizi kutlar ve şükranlarımı sunarım."

Caller çifti aceleyle eğilip adamın elini öptükten sonra

oradan hızla uzaklaştılar.

"Demek küçük oyunlarına devam ediyorsun..." diye mırıldandı Kül Kont, Alberto'nun arkasından. "Ama çok az vaktinin kaldığını bilesin."

Oblivia adamın dediklerine kulak asmadan, "Diyebilirim ki maskeli ya da maskesiz, bu şehirde herkes seni tanıyor," diye belirtti.

Muhafız bıçak gibi kesen bir fısıltıyla, "Sadece o ikisi Onlu Konsey'den korkarlar," diye cevap verdi.

"Neden? Korkacak neleri var?"

"Bunlar Aydınlanmacı. Yasak kitapları biriktiriyorlar. Ve ben de er geç onları bir fare gibi kapana kıstıracağım."

"Onlara şans dilerim. Ama benim bugün seninle buluşmamın başka bir nedeni var."

Kül Kont cevap vermeden kalabalık meydanda yürümeye başladı.

Adamın ardı sıra ilerleyen Oblivia, "Aradığım adamı buldun mu?" diye sordu.

"Siz verdiğiniz sözü yerine getirdiniz mi?"

Kadın elbisesinin altına sakladığı paraları şıngırdattı ve adam başını salladı.

Kül Kont kadını saat kulesinin altındaki karanlık ve rutubetli bir sokağa bakan bir binanın arka kapısına götürdü.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Ne kadar acelecisiniz Bayan Newton. Çok uzun ve zor bir araştırmaydı. Elimdeki bilgiler de gerçekten incir çekir-

değini doldurmayacak kadardı. İşe yaramazdı. Neyse ki... şansım yaver gitti..."

Adam pelerininin altından metal bir nesne çıkardı. Oblivia ilk bakışta bunun bir bıçak olduğunu düşündü. Ancak daha dikkatli bakınca bunun üzerinden birçok anahtarın sarktığı metal bir halka olduğunu fark etti. Kül Kont bir çift anahtar seçti ve yanında durdukları küçük kapıyı açtı. İçeri girdi ve başıyla Oblivia'ya kendisini takip etmesini işaret etti.

Kendilerini taş bir odada buldular. Tahta bir merdivenle çatı arasına çıkılıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Oblivia.

Kül Kont avucunu açıp Oblivia'ya uzattı. "Önce ödememi yapın hanımefendi."

"Önce Peter'den haber ver. Onu bulabildin mi?"

Kül Kont parmağıyla çatı katını işaret etti. "Elbette. Artık bu adı kullanmıyor olsa da. Onu artık... İngiliz Pietro diye çağırıyorlar ya da saatçi diye."

"Burada mı?"

"Bana güvenin. Şu anda iki kat yukarıda kulenin saatini tamir etmekle meşgul. Onunla yüzleşmek için şu merdiveni tırmanmanız yeter."

Oblivia gülümsedi. Muhafız içi para dolu torbayı aldı ve hemencecik pelerininin altına soktu.

"İyi şanslar dilerim Bayan Newton. İhtiyacınız olduğunda beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Sadece bir göz atacağım," dedi Rick.

Diogo'nun kulaklarını kaşıyan Julia başını salladı. "Hayır! Bay Caller bunu yapabileceğini söylememişti."

"Nasıl anlayacaklar ki?" diye itiraz etti Rick. "Sadece kumaşı biraz kaldıracağım ve içinde ne olduğuna bakacağım."

"Hayır."

İkisi kilisenin hemen yanında yere oturmuşlardı.

"Bay Caller'in suratını gördün mü?" diye devam etti Rick.

"Rossella'nın suratının da onunkinden pek farkı yoktu. Hayalet görmüş gibi görünüyorlardı."

"Nasıl bir işe bulaşmış olabilirler?" diyerek Alberto Caller'in kendisine emanet ettiği paketi işaret etti. "Onlar hakkında hiçbir şey bilmediğimizin farkında mısın? Eğer Penelope'nin evinde yaşamıyor olsalardı, onlarla hiç tanışmayacaktık."

"Nestor da bizi onlar hakkında uyarmadı..."

"Belki de düşündüğümüz gibi insanlar değillerdir."

Julia alçak sesle, "Veya Nestor da onları tanımıyordur," diye belirtti.

"Olabilir. Tanıyor olsa bize söylemeyi unutmazdı."

Bir süre sonra Julia, "Aklıma takılan bir şey daha var..." dedi.

"Bir tane olduğu için şanslısın."

"Penelope gerçekten Kilmore Koyu'na gittiyse... birisinin de onun yerine burada kalmış olması gerek. Değil mi?

Bugün şu dilencilerle yaşadıklarımızı düşün. Onlar o tarafa geçince... biz burada hapis kaldık."

"Bunun kısa süreceğini umut edelim."

Venedik'te hapis kalma düşüncesi Julia'nın tüylerini diken diken etmişti. "Burada kaldık demişken... saat kaç oldu acaba?"

"Bence içinde bir kitap var," dedi Rick ve kumaşı aralayarak içindekini görmeye çalıştı.

Bölüm (17)

- KAPLUMBAĞA PARKI -

Jason ahırın ortasında bir sandalye olduğunu fark etti. Sandalyeyi aldı ve onu eyere ulaşmak için asılı olduğu kancanın altına çekti. Koyu renkli bir İngiliz eyeriydi ve çok ağırdı: Gemleri, mahmuzlarıyla taş gibi ağır deriden eyeri, kolları tir tir titreyerek kancadan çıkardı. Az daha yere düşürecekti. Ancak dişlerini sıkıp sandalyeden inmeyi ve Ariadne'nin yanına kadar yürümeyi başardı.

At merakla onu izliyordu.

Tam o anda dışarıda bir gürültü koptu. Sanki bir sürü teneke varil aynı anda devrilmişti. Ama Jason, umursamadı.

Atın bölmesine girdi ve eyeri yere bıraktı.

Leonard Minaxo'nun sesini taklit ederek, "*Eyeri tak, lütfen*," diye homurdandı. "Sanki çok kolay..."

Ariadne burnundan soludu ve atın kendisinin dört katı olduğunu gören Jason korkuyla bir adım geri attı.

"Tamam Ariadne. Şimdi seninle bir anlaşma yapalım..." dedi sonra da.

At usul usul Jason'a yaklaştı. Oğlan önce derin derin nefes aldı ve sonra bir sıçrayışta eyeri Ariadne'nin sırtına attı. İleri geri sallanan mahmuzlar zaferle şangırdıyordu.

"Başardım!" diye bağırdı Jason ve atın boynunu okşadı. "Aferin kızıma..."

Eyerin kemerini atın karnının altında bağladı, mahmuzları düzeltti ve bağlanması gerektiğini düşündüğü bütün bağları bağladı.

O işini bitirir bitirmez Leonard Minaxo ahırın kapısında belirdi. "Nasıl gidiyor?"

Jason, arkasında eyeri takılmış atla beraber bölmeden çıktı.

Bekçi, "Fazla vaktimiz kalmadı, acele et," diyerek oğlanı sıkıştırdı.

Sonra da Ariadne'yi ahırdan çıkardı, çabucak eyere bir göz gezdirdi ve karnının altındaki kemeri açtı.

"Yanlış mı bağlamışım?" diye sordu Jason.

"Hayır, mükemmeldi," diye cevap verdi adam. "Ama şu anda işimize yaramaz."

"İşimize neden yaramıyor?"

"Atı arabaya koşacağız," diye açıkladı Leonard.

Binanın arkasında iki tekerlekli küçük bir at arabası vardı. İçinde iki tane teneke varil birbirine bağlanmış vaziyette duruyordu.

Bekçi tek eliyle eyeri Ariadne'nin sırtından indirdi ve yerine at arabasının demir çubuklarına bağlanan daha hafif koşum takımlarını taktı.

"Hay! Eğer kullanmayacaktıysan bana neden bu işi yaptırdığını öğrenebilir miyim?" diyerek itiraz etti Jason.

"Ariadne kullanmayacak. Ama ben kullanacağım."

Jason hiçbir şey anlamadan ağzı bir karış açık bakakaldı.

Leonard gülümsedi: "Acaba daha önce hiç yapmadığın şeyleri zamanı geldiğinde yapmayı başarabiliyor muydun, bilmem gerekiyordu." diye açıkladı. "Ve gerçekten söyledikleri kadar cesur muydun..."

"Kimin söylediği kadar?"

"Arabaya atla."

Ariadne dörtnala koştukça, at arabası da çakıllı yolda hoplaya zıplaya ilerlemekteydi.

Tahta oturağın üzerine tüneyen Jason at arabasından düşmemek için Leonard'a iyice sokulmuştu. Dev variller arkada zangırdıyordu.

Kasabaya varmak üzerelerken, "Bu varillerin içinde ne var?" diye sordu.

"Sana verdiğim bıçak hala yanında mı?"

"Elbette yanımda. Ama sana bir soru sordum," diye cevap verdi Jason.

Minaxo sağ elini uzattı. "Bir dakika kaptan: Dizginleri tut."

Jason hiç düşünmeden incecik deriden dizginleri eline aldı. Sonra paniğe kapılıp, "Ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı.

"Tut yeter."

Jason kendi kendine, "Hay benim sersem kafam! Hay benim sersem kafam!" diye söylendi ve ayağa kalktı.

"Bıçak nerede?"

Jason gözlerini yoldan ayırmadan, "Kemerime taktım," diye cevap verdi.

Leonard bıçağı aldı, varillere döndü ve onları birbirlerine bağlayan ipin bir bölümünü kesti. Teneke varilleri biraz salladıktan sonra ipleri daha sıkı bağladı.

"Bence şimdi daha iyi oldu," dedi ve oturağın altından kılıfa benzer bir şey bulup bıçağı onun içine soktu. "Kemerinde bir bıçakla dörtnala gidiyor olmak pek de akıl karı değil," diye ekledi, tekrar yerine otururken.

Minaxo dizgileri eline alır almaz Jason da adamın yanına sokuldu.

"Vavv!" dedi. "Sırayla sürüyoruz..."

Ardı ardına ana yolun dönemeçlerini alırlarken arkadaki varillerin artık çıtı çıkmıyordu.

Bir süre sonra Leonard, "Katran," dedi.

"Ne dedin?"

"Dedim ki, arkada iki varil katran taşıyoruz."

"Peki, iki varil katranı ne yapacağız?"

"Kaplumbağa Parkı'na götüreceğiz."

Jason at arabasının tekerlerinin gürültüsünden sesini duyuramadığı için, "Peki, Kaplumbağa Parkı nerede?" diye uludu.

"Kilmore Koyu'nun öteki tarafında. Ama korkma..." Leonard sol dizgini kendine doğru çekerek Jason'ın son ana kadar göremediği dar bir yola girdi. "Ariadne ve ben bir kestirme yol biliyoruz."

Kasabanın arkasından dolanan yolda uçarcasına gidiyorlardı. Kilmore Koyu kumsalına tepeden bakan yarın dibinden ilerlediler ve eski tren istasyonunun raylarının üzerinden geçtiler. Devlet okulunun yakınlarında tepeye uzanan yola saptılar ve yukarı çıkmaya başladılar. Bitki örtüsü giderek seyrekleşiyordu ve kısa süre sonra kendilerini upuzun ağaçların arasında buldular. Ağaçların dalları yerlerde sürünüyor ve üzerinden geçen at arabasının karnını çiziyordu.

Üzerini zambakların ve dalların ağ gibi sardığı demir parmaklıklı bir kemerin altından tırıs geçtiler ve kendilerini selvi

ağaçlarının ve bin bir türlü acayip bitkinin olduğu zengin bir ormanla çevrili açık bir alanda buluverdiler.

"Kaplumbağa Parkı," dedi Minaxo ve atı yavaşlatıp etrafına bakındı.

"Burası arapsaçına dönmüş. Ayrıca terk edilmiş gibi görünüyor."

"Öyle de. Neredeyse iki yüzyıl önce ilk tasarlandığında dünyanın bütün bitkilerine ev sahipliği yapacak büyük bir botanik parkı olması planlanıyordu. Ancak yaratıcısının ölümünün ardından yavaş yavaş terk edildi ve unutuldu. Ve şimdi türünün tek örnekleri olan bitkiler buranın doğal bitki örtüsüyle karıştılar. Belki şimdi yüz yıl önceki hallerinden daha güzeller. Ya da en azından benim fikrim böyle."

"Burayı kim tasarladı?" diye sordu Jason. Bazı ağaçların heybetli görüntülerinden, sarmaşıklardaki egzotik çiçeklerden ve birbirlerine sımsıkı yapışmış yabani çalılardan büyülenmişti.

"Benim sülalemden... yani Moore sülalesinden bir botanik delisinin fikriydi."

Jason, "Senin sülalenden mi, Moore'ların sülalesinden mi?" diye üsteledi.

Leonard alay eder gibi Jason'a gülümsedi. "Senden de hiçbir şey kaçmıyor, ha? Moore sülalesinden demek istedim. Kafam biraz karışık. Adı Raymond Moore idi ve Ulysses Moore'un büyük büyükbabasıydı. Ya da onun gibi bir şey işte..."

"Moore'ların atalarının da Kilmore Koyu'nda yaşamış olduklarını mı söylüyorsun?"

"Başka nerede yaşamış olabilirler?"

"Ben evin terk edilmiş olduğunu ve Ulysses'in... Bay Moore'un evi satın alıp buraya taşındığını sanıyordum."

"Az çok dediğin gibi oldu zaten. Ama ev hep Moore Ailesi'ne aitti. Ulysses'in büyükbabası evi terk etmişti, ama sonra o gelip tekrar buraya yerleşti."

Jason, Argo Villası'nın duvarlarına asılı tablolarının arasında gördüğü Ulysses'in büyükbabasının yüzünü hatırlamaya çalıştı. Gözünün önüne avcı kıyafeti giymiş bir adam geliyordu.

O düşünedursun, Leonard at arabasını uzun bir patikaya sokmuş ve tam ortasında acayip bir anıtın durduğu bir çayırlığa doğru sürmeye başlamıştı. Anıt, yan yana durmuş üç kaplumbağa heykelinden oluşuyordu.

"Hay bin dalgakıran!" diye bağırdı Jason kaplumbağaları görür görmez.

"Hay bin ne?"

"Üç kaplumbağa!" dedi Jason.

Salton Uçurumu'nun dibindeki kapının üstündeki taşa oyulmuş üç kaplumbağanın tıpatıp aynısıydılar.

Leonard tüm gücüyle atın gemlerini çekti ve "Zaman Kapısı'nın üzerindekiler gibi mi?" dedi.

Jason'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen nereden biliyorsun?.."

Deniz feneri bekçisi, "Belki de aynı soruyu ben sana sormalıydım," diyerek onun sözünü kesti.

Fred Ayaktauyur'un kuzeninin ana yol üzerinde bir ayak-

kabı dükkanı vardı. Arka tarafındaki balık hangarınıysa tekne ve otomobil tamiri için kullanıyordu. Bir zamanlar ton balığı ve balina dilimlerinin durduğu boşlukları şimdi pompalı kentaller, sandal gövdeleri, dümenler, egzoz boruları, otomobil kapıları ile tıklım tepiş doldurmuştu.

Adam, kel ve tıknazdı ve asla adını söylemeyen tuhaf bir tipti.

Manfred'in motorunu, yanına bile yaklaşmadan on dakika kadar gözüyle tarttı. Sonra gidonların altındaki frenleri sıkıp bıraktı. Sonunda ağzında kemirdiği kürdanı çıkardı ve vardığı sonucu açıkladı: "Bu tür lastiklerden bende yok."

Manfred cebine soktuğu ellerini yumruk yaptı ve öfkesini saklamaya çalıştı.

Fred Ayaktauyur kendini araya girmek zorunda hissetti. Yün pantolonunu üzerine çekti ve "Nasıl olmaz?" dedi. "Burada binlerce lastik var!"

Kuzeni hiç istifini bozmadı. Yağlı eliyle kel kafasını kaşıdı ve "Binlerce olabilir ama bunlardan yok. Bu lüks bir motor, kallavi bir zımbırtı. Benim normal araçlar için lastiklerim var. Lafı uzatmadan söyleyeyim, şefim: Bu lastikleri ancak Bristol'da bulabilirsin. Veya Londra'da. Yani büyük şehirde."

Manfred'in sesi çıkmadı.

"İstiyorsan sana işine yarayacak lastiğin modelini yazabilirim. Ama gerisini kendin halletmek zorundasın."

"Sipariş edemez misin?" diye sordu Fred.

"Bu kadar işin arasında mı? Yooo. Yapamam. Beni dinle şefim: böylesi daha hızlı. Motoru nereye bırakacağını bilmiyorsan, sen lastikleri alıp gelinceye kadar burada tutabi-

lirim. Bu arada şuradaki şey…"

"O bir *dune buggy*," diye tısladı Manfred.

"Tamam işte. O araç seni oraya kadar götürür."

Fred Ayaktauyur'un kuzeni ona havalı lastiği nerede bulabileceğini yazdığı not kağıdını uzattı.

Manfred motosikleti bir haftalığına buraya bırakmaya ikna oldu ve bir an evvel uzaklaşabilmek için aracına atladı. Oblivia o kapıdan çıkmadan önce Bristol'a varmalı ve lastikleri alıp Aynalar Evi'ne geri dönmeliydi.

Fred Ayaktauyur, Manfred'in aracına yaklaşırken, "Kuzenimin kusuruna bakma," diye konuşmaya başladı. "Ama işinin ehlidir."

Manfred kendisinin de Londra'da serseri hayatı sürerken gayet işinin ehli bir tip olduğunu söylememek için kendini zor tuttu.

"Elbette senin motosikletin gibisinden Kilmore Koyu'nda bulmamız çok zor," diye ekledi Fred Ayaktauyur.

Pek de sohbet havasında olmayan Manfred arabanın kumanda panelini yaktı.

"Neyse. Açık söylemek gerekirse sadece bir tane vardı," diye devam etti Fred. "Ama tam olarak bir motosiklet sayılmazdı… Şu yanda sepeti olanlardan, anladın mı?"

"Pek sayılmaz. Ama beni ilgilendirdiğini zannetmiyorum."

"Hatırladım: Onlara sepetli motosiklet deniyordu. Argo Villası'nın yaşlı sahibine aitti."

Uçurumun tepesindeki evin adının ağza alınması bile Manfred'in tüylerini diken diken etmişti.

"Eşsiz bir insandı," diye devam etti Fred Ayaktauyur. "Düşünsene bugün bile küçük bir çocuk gelip bana onun ne zaman öldüğünü sordu. Ve gerçekten ölüp ölmediğini."

Manfred'in kaşları bir anda yukarı kalktı. "Ne dedin?"

"Dosyaları görmek istedi," diye ekledi Fred. "Ama denizde öldüğü için hala resmen ölü sayılmıyor..." Adam kıkırdadı. "Hal böyle olunca, biz her ne kadar adamı öldü zannetsek de, o hala kasabada aramızda yaşıyor olabilir!"

Manfred ellerini direksiyona koydu. "Olabilir. Ama bunun gibi bir kasabada hiçbir şey saklı kalmaz."

"Peki ama nasıl? Kimse onun yüzünü görmemiş ki! Argo Villası'nın eski ev sahibi ben bile olabilirim! Ha ha!"

"Yine de..." Manfred aracının alçak koltuğundan başını kaldırıp Fred'e baktı. "Bahsettiğin çocuk kim? Şu kızıl saçlı sümüklü mü?"

"Evet, ta kendisi. Banner. Onu tanıyor musun?"

"Eeee... Yalnız mıydı? Yoksa yanında bir kızla mı gelmişti?"

Fred biraz düşündü. Rick'i ofisinden dışarı kadar geçirmiş, oğlanın bisiklete binip uzaklaşmasını seyretmişti. Hayır, yanında kimse yoktu.

"Hayır, bisikletine binerken yalnızdı."

Manfred kızıl saçlı oğlana iki gün önce Argo Villası yolunda bisiklete binerken rastladığını hatırladı. Onu neredeyse ezecekti. Bir gün sonra da Aynalar Evi'ne giderlerken karşılaşmışlardı ve çocuk gene ezilmekten kıl payı kurtulmuştu. Ancak bu sefer yalnız değildi. İki kişiydiler. Yoksa üç kişi miydiler?

"Elbette eski ev sahibi hayatta olabilir... Bu birçok şeyi açıklar," diye mırıldandı Manfred.

Tam patronunun ağzına layık bir haberdi. İlk sayfa haberi. Hem de manşetten. Tıpkı Maradona'nın Dünya Kupası'nda eliyle gol attığı haberi gibi.

O kadar büyük bir haber.

Bu fikir bir diğerini çağırdı. Fikirlerle dolu bir sabah olacağa benziyordu.

Direksiyonu bıraktı ve sordu: "Acayip tiplerden bahsetmişken... Acaba kasabada gri bir pikaba binen bir yabancıya rastladın mı?"

Bölüm (18)

- KUYU VE GÜVERCİNLER -

Leonard Minaxo ve Jason, at arabasının tepesinde parkta ilerlemeye devam ettiler. Ağaçların arasından masmavi deniz onlara göz kırpıyordu ve tepenin zirvesine ulaştıklarında Kilmore Koyu'nun koyu renkli çatıları önlerine serildi.

Bir süre sonra, "Sen Ulysses Moore'u tanıyor muydun?" diye sordu Jason.

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Ama ben konuşmak istiyorum."

"Neden?"

"Ona ne olduğunu öğrenmem gerek."

"Her şeyini kaybetti ve evini terk etti."

"Nasıl biriydi?"

"Burayı çok seviyordu."

"Karakteri nasıldı?"

"Hiçbir şeyle yetinmezdi."

"Yani?"

"Bir dakika yerinde durmazdı ve ona asla ne yapması gerektiğini söyleyemezdin. Ya da onun fikrinden farklı bir fikir ileri süremezdin."

"Yakın mıydınız?"

"Söylediğim gibi, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bana yardım etmek istemiyor musun?"

"Ne yapman için?"

"Onu... ya da hayaletini bulmam için."

"Daha neler!.." diye bağırdı Leonard. "Onun hayaletinin bu işle ne ilgisi var?"

"Argo Villası'nda yaşadığına inanıyorum."

"Veletler! İşte bak neye inanıyorlar: Hayaletlere!"

Jason karşılık vermeye yeltendi. Ama vazgeçti. Fıttırık biri gibi görünmek istemiyordu. Leonard o kadar kendinden emindi, o kadar kararlıydı ki, onu korkutuyordu. "Ama ben senin tarafındayım. Senin gibi Nestor'un tarafındayım. Ve Oblivia'nın karşısındayım," diye geveledi en sonunda.

"Bana sadece tek bir cevap ver: Yolculuğa çıktın mı?"

Jason bir anlığına sessiz kaldı. Deniz feneri bekçisinin sorusu tek bir anlama geliyor olabilirdi: *Metis*'in güvertesine çıkıp zaman denizini aştın mı?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Tek başına mı?"

"Kız kardeşim ve Rick'le beraber."

"Nereye gittiniz?"

"Mısır'a. Ve Venedik'e. Ama Venedik'te her şey o kadar çabuk ters gitmeye başladı ki. Peki sen?"

Leonard cevap vermedi. Ama Jason onun cevabının da evet olduğuna ve adamın da yolculuğa çıktığına bahse girebilirdi.

"Güzel," diye ekledi Jason.

"Mısır'da ne gördün?"

"Biz Punt Toprakları'na ulaştık ve Olmayan Oda'yı aradık."

"Ve orayı bulamadınız..."

"Tam tersine, bulduk. Ve ben saklı olan haritayı da buldum... Ulysses'in bizim bulmamız için sakladığı haritayı. Ama sonra Oblivia ortaya çıktı ve onu bizden çaldı."

"Peki ya Venedik'te?"

"Peter Dedalus'u aramaya gittik. Ama sonra şu iki şaklabanla karşılaştık ve..."

"İki tane skandal yarattınız, diyelim."

Jason cevap vermedi.

Bunun üstüne Leonard kendi kendine homurdanarak, "Nestor hata yaptı," dedi.

"Bahsettiğin bizlersek, Nestor hata yapmadı! Her şeyi biz tek başımıza ortaya çıkardık ve..."

"Gerçekten mi? Gözlerim yaşardı."

"Ayrıca bu olanlar eski ev sahibinin planıydı..."

Leonard, "Sen ne biliyorsun ki?" diyerek çocuğun sözünü kesti.

Tam o anda dizginleri tüm gücüyle çekerek at arabasını durdurdu. "Geldik."

Jason etrafına bakındı. Neredeyse tepeye varmışlardı. Sağ taraflarındaki ağaçların arasından uzaklardaki Argo Villası'nın çatısı görünüyordu.

"Ne yapmamız gerekiyor?"

Leonard at arabasından atladı ve katranla dolu teneke varillerin iplerini çözmeye başladı. "Bunları kuyunun başına taşıyacağız. Ve güvercinlerin gelmesini bekleyeceğiz."

Katran varillerini yuvarlayarak, bitkilerin arasında kaybolmuş, kapı yerine sadece bir kemeri olan bir kulübeye götürdüler. Leonard kemerin altından geçerken başını eğdi.

İçeride kaba bir şömine duruyordu ve duvarlarda şöminede yanan ateşten kararmış izler ve kömür parçalarıyla yazılmış yazılar vardı.

Etrafına bakınan deniz feneri bekçisi, "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu..." diye mırıldandı.

"Burası neresi?" diye sordu Jason.

"Senin yaşındayken buraya oynamaya gelirdik. Bizim gizli yerimizdi."

Duvarlarda çocukların elleriyle bıraktıkları parmak izleri göze çarpıyordu. Jason yazıları okumaya çalıştı, ama çoğu okunmaz hale gelmişti. Aniden gördüğü şey karşısında neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Faistos Diski'ndeki harfler, alfabenin harflerinin kullanıldığı yazıların yanı başında duruyordu. Kuşkuyla parmağını uzattı ve yazıların üzerinde gezdirdi.

"Sen... bu sembolleri tanıyor musun?"

"Öteki çocuklar gibi ben de tanıyorum," diye cevap verdi Leonard sükunetini hiç bozmadan. "Bu bizim gizli dilimizdi. Şurada şöyle yazıyor: *Rüyalarda biz hepimiz basit birer denizciyiz...*"

"*Kumandanlar, çapalar ya da tekneler değiliz*," diye onun yerine tamamladı Jason. "Bu da Shakespeare mi?"

Leonard, "Hayır," diyerek gülümsedi. Jason'ın mısrayı tamamlamadaki hızından etkilenmişti. Kafasını salladı ve yıkık dökük yapıdan dışarı çıktı. "Bana yardım et," dedi ve teneke varillere doğru yürüdü.

Jason, "Geldim!" diye cevap verdi, ama gözlerini duvardaki yazılardan alamıyordu.

Yazıların arasında Ulysses'in adını buldu. Günlüklerdekinden farklı olarak titrek harflerle yazılmıştı. Penelope'nin adına rastlamadı, ama başını kaldırıp yukarılara baktığında

ilginç bir yazıyla karşılaştı: *Büyük yaz*. Ve hemen yanında üç tane imza okunuyordu: Peter, Clio, Kara. Ama bu kadar değildi. İsimlerin yanında tamamıyla silinmiş dördüncü bir imza daha vardı.

Bütün bu isimler bir arada ne arıyorlardı? Peter saat ustası, Clio da Cleopatra Biggles'ın kız kardeşiyse... Kara kimdi? Kalbi küt küt atarak gizli evin duvarlarındaki baskılara baktı. Bunların bırakılmasının üzerinden kaç sene geçmiş olabilirdi? Yirmi? Otuz? Yoksa daha mı fazla?

Leonard dışarıdan, "Çocuk!" diyerek onu çağırdı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Senin imzan yok," dedi Jason varillere yaklaşırken.

Leonard kendi kendine, "Belki de benimki silinmiştir," diye homurdandı.

"Büyük yaz nedir?"

"Ah, gerçekten büyük bir yazdı..." dedi Leonard. "Burayı ilk Ulysses buldu. Sonra da küçük grubumuzu kurdu."

"Peki, daha sonra?"

"Sonra birileri dedikodu yapmaya başladı. Ve grubumuz parçalandı."

Kulübenin arka tarafında küçük, taş bir avlu vardı. Ve bunun tam ortasında bir kuyu duruyordu. Kuyunun ağzına paslanmış demirden bir ızgara yerleştirilmişti.

Leonard ve Jason katran varillerini avluya kadar yuvarladılar. Sonra deniz feneri bekçisi demir ızgarayı kavradı, kaslarını şişirdi ve çekti.

"Katranı getir," dedi.

Jason bıçağı almak için at arabasına geri döndü. Sonra da varillerin kapağını açmak için Leonard'a yardım etti.

Katranın acı kokusu havaya yayıldı.

"Kuyuda ne var?" diye sordu Jason ve eğilip kuyunun dibini görmeye çalıştı. "Çok mu derin?"

Leonard şakayla karışık, "Biz dünyanın merkezine gittiğine inanırdık," diye konuştu. "Bu nedenle burayı keşfe çıkmaya karar verdik. Verne gibi bir macera yaşayacağımıza inanıyorduk... Jules Verne'i biliyor musun? Bir yanardağın tepesinde başlayan *Dünyanın Merkezine Seyahat* romanını? Aşağı ilk Kara indi. Onu, Kara Volkan diye çağırmaya başlamamızın nedeni de buydu. Ben ve ötekiler sırada bekliyorduk."

"Sonra ne oldu?"

"Altı metre aşağıda Kara'nın ayakları yere bastı. Başlangıçta heyecandan deliye dönmüştük. Ama yavaş yavaş heyecan yerini meraka bıraktı ve araştırmaya başladık. Kuyunun dibindeki mağara bir dizi galeriye açılıyordu. Bu galeriler uzun zaman önce mahkumları hapsetmek için, daha sonra da İkinci Dünya Savaşı sırasında cephanelik olarak kullanılmıştı. Almanlar saldırırsa diye silahları buraya depoluyorlardı."

"Ben gene de burada ne yaptığımızı anlamadım," dedi Jason.

Leonard kocaman bir ağaca yaklaştı. "Şu patikayı görüyor musun? Eğer Nestor sana kuyu ve güvercin planını uygulamak istediğini söylediyse bu onun az sonra o yoldan geleceği ve tam altımızda bulunan mağaraya gireceği anla-

mına geliyor. Şimdi ben gidip Ariadne'yi alacağım."

"Peki ben?"

"Sen sadece doğru nişan al, yeter."

Az sonra, Leonard'la Jason'ın olduğu noktadan çok da uzakta olmayan bir yerde Dieguita kendini patikanın ortasına attı. "Yeter, *por favor*! Halim kalmadı!"

Hemen önündeki Don Diego sırtında taşıdığı içi eşyalarla dolu çarşafı yere bıraktı ve sırtını dikleştirip elini beline koydu. "Dieguita haklı. Dinle ihtiyar! Ne kadar kaldı şu beş para etmez atı bulmamıza?"

Nestor tepenin yamacında, biraz daha yukarıda bir yerdeki açık alanı işaret etti. "Birkaç adım daha. Mağarayı görebiliyorum."

Don Diego bahçıvana yaklaştı ve işaret ettiği yere baktı. "Bir ahır ve bir mağara. Döndürüp duruyor musun bizi aynı yerde?"

"Sizi en yakın ahıra götüreceğimi söyledim. En iyisine değil. İstersen kasabaya inelim, ama seni uyarayım..." İplerle bağlanmış bileklerini gösterdi, "Beni bu halde gördükleri ve sırtında ne taşıdığını anladıkları taktirde fark edilmeden geçmeniz o kadar kolay olmayacak."

"*Vamos, vamos*!* Ganimet kalacak bizimle. Ve sen de ihtiyar, kurnazlık yapma sakın."

"Harap oldum! *Muerta*!" diye sızlandı Dieguita.

Tam o anda bir at kişnemesi duyuldu.

* *Haydi! / Gidelim!*

"İşte!" diye bağırdı Nestor. "Size demedim mi, aradığınız at birkaç adım ötede."

Kişneme sesi çapulculara güç vermiş gibiydi.

Don Diego çarşaftan bozma çuvalını yerden aldı ve tekrar sırtladı. Sonra arkadaşını da aynısını yapmaya davet etti. "Haydi *mi amor*! Neredeyse geldik," diye cesaretlendirdi. "Biraz daha dayan ve... sonra zenginiz!"

Onlar mağaranın ağzına gelir gelmez içeriden bir kuş sürüsü havalanıverdi. Dışarıya kükürt kokusu yayılıyordu.

Mağara aslında kocaman bir kuş sarayıydı. Martılar, karabataklar ve her türden kuş, yuvalarına baskın yapan bu davetsiz misafirlerden korkmuş, akın akın dışarı uçuyordu.

Diego ve Dieguita kendilerini tüy ve kuş pisliğinden oluşan bir halının üzerinde yürürken buldular.

Nestor'un arkasından ilerleyen genç kız, "Öööğ!" diye bağırdı. "Buraya nasıl yapmış olabilirler bir ahır?"

Aynı anda mağaranın derinliklerinden, "Selam!" diyen bir ses duyuldu.

Gözleri karanlığa ancak alışmıştı ki, üçü karşılarında beyaz yeleli bir at ve çam yarması gibi bir adam buluverdiler. "Bu ziyaretinizi neye borçluyum?"

Nestor konuşmak için ağzını açtı, ama Don Diego ondan önce davranmıştı: "Atlar. Biz arıyoruz atları. Güzel ve hızlı, eğer mümkünse."

"Atlar ya, tabii!" diye bağırdı Leonard. Biraz daha yaklaştı. Yukarıdan vuran bir güneş ışını tam göz bandının üzerini aydınlatıyordu. "Ödemeyi nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?"

diye sordu.

Dieguita hiç beklemeden, "Gümüş bir tabakla," diye cevap verdi.

"Bana uyar. Gelin de dişinize göre bir at seçin," dedi Leonard ve bir adım geri attı.

"Ah, sonunda aklı başında bir adam!" diye bağırdı Don Diego. Bu tek gözlü devin tarzından hoşlanmıştı. "Dieguita," diye bağırdı. "*Vamos*! Çuvalı bırak orada ve gel benimle!"

Ancak arkadaşından daha şüpheci olan genç kız yağmaladığı eşyaları bırakmadan Nestor'un önüne geçti

İki çapulcu Leonard'ın gözden kaybolduğu yere doğru ilerlediler. Mağaranın aydınlık olan tek yerinin altına gelip durdular ve önce başlarını yukarı kaldırdılar, sonra da etraflarına bakındılar.

"*Caballero**? Neredesin?"

"Şimdi!" diye bağırdı Leonard.

Kuyudan aşağı mağaraya doğru sarkan Jason deniz feneri bekçisinin sesini duyar duymaz ilk varili sırtına aldı ve içindeki yapış yapış sıvıyı kuyuya boşalttı. Sonra bir an bile beklemeden öteki varili kaldırıp onun da içindekileri aşağı boca etti.

Aşağıdan gelen ilk bağırışları duyduğu anda patika boyunca koşmaya başladı ve mağaranın kapısına ulaştı. Kuşlar hala delirmişçesine dışarı uçuşuyorlardı.

Nestor bağırdı: "Leonard, güvercinler ne durumda?"

* *At satıcısı*

Jason içeri koştu ve mağaranın kaygan zemininde kayarak durdu.

Bahçıvanı sapasağlam karşısında görür görmez, "Nestor!" diye bağırdı. Leonard Minaxo'nun bıçağını eline aldı ve tek bir hareketle Nestor'un ellerini bağlayan kumaş parçasını kesti.

Nestor onunla, "Hey, yavaş ol! Elimi mi kesmek istiyorsun," diye şakalaştı. Ancak özgür kalır kalmaz Jason'a sarılmıştı.

Tok bir gümbürtü duyuldu ve Don Diego'nun kapkara silueti yere yıkıldı. Katran ve kuş tüyüyle kaplanmıştı. Dieguita çoktan bilincini kaybetmiş ve yere serilmişti. Leonard Minaxo gözdağı verircesine onların biraz ötesinde dikiliyordu. Pantolonunun paçalarına, gömleğine ve ayakkabılarına katran bulaşmıştı.

"Buraya gel çocuk!" diye bağırdı. "İhtiyarı bırak ve şu ikisini bağlamamda bana yardım et. Yoksa ellerini kirletmek istemiyor musun?"

On dakika sonra Jason baştan aşağı katranla kaplanmıştı ve martı tüyleri derisinin her santimetrekaresine yapışmıştı.

Leonard'a iki çapulcuyu bağlayıp ağızlarını tıkamasında yardım etmişti. Don Diego ve Dieguita hala siyah yağmurun şokunu atlatamamışlardı. Ve hemen ardından Leonard'ın onlara zorla içirdiği uyku haplarıyla da iyice sersemlemişlerdi. Daha sonra Jason ve Leonard onları at arabasının arkasına, çaldıkları eşyaların arasına yerleştirmişlerdi.

Tüm bunlar olurken Nestor dışarıda beklemiş ve neyin nasıl yapılması gerektiğini Leonard'a bırakmıştı. İki çapulcu at arabasının arkasında yatarken biraz debelenmiş ve üzerlerine bulaşan katran ve tüyden şikayet etmişlerdi.

Her şey sona erdiğinde Leonard, Ariadne'nin dizginlerini eline aldı ve "Sen at arabasına bin," dedi Nestor'a. "Ben ve çocuk yürüyeceğiz."

"Şimdiki plan ne?" diye sordu Jason.

"Argo Villası'na döneceğiz ve..." Nestor, Leonard'ın bakışını görmemezlikten geldi. "Onları geldikleri yere sepetleyeceğiz. Sonra da Julia ve Rick'i geri getireceğiz. Anahtarlar sende değil mi?"

"Tabii," Jason cebinden dört anahtarı çıkardı. Üstü başı gibi anahtarlar da katrana bulanmıştı.

"İyi," diye tısladı Nestor.

"Acaba anahtarları yanımda getirmemiş olsaydım ne olurdu? Rick ve Julia hayatlarının sonuna kadar Venedik'te hapis mi kalırlardı?"

"Öyle olurdu herhalde," diye cevap verdi bahçıvan.

Oğlan, "Ve Zaman Kapısı da sonsuza kadar kapalı mı kalırdı?" diye ısrar etti.

Leonard aniden, "Ah, onu kapatmak o kadar da kolay değil!" diyerek araya girdi.

Nestor iğnelercesine, "Açması da o kadar kolay değil," diye cevap verdi. Sanki Leonard'a onunla alakalı bir olayı hatırlatmak istiyordu.

"Anlamıyorum..." diye mırıldandı Jason.

"Dört anahtar her zaman geri döner. Bu yüzden Rick ve

Julia'nın uzun süre kapalı kalmaları imkansız: Ya onlar anahtarları kaybederdi, ya da birileri onları çalardı."

"Peki sonra?"

"Sonra Kilmore Koyu'ndan birilerine bir posta paketi ulaşırdı. Ve her şey sil baştan yeniden başlardı," diyerek kısa kesti deniz feneri bekçisi.

"Ama her şey iki gün önce başladı!"

"Sana inanıyorum," diye devam etti Leonard, hiç bozuntuya vermeden. "Hep böyle başlar. Ortada hiçbir neden yokken."

Nestor tartışmaya son vermek istercesine, "Leonard'ın dediklerine kulak asma," diyerek araya girdi ve at arabasına atladı. "Kafiyeli ve esrarlı sözcüklere bayılır."

"Nestor'un dediklerine de kulak asma. Bir süredir hiçbir şey üstüne konuşmak istemiyor. Onun için ne derdi biliyor musun?.. Ulysses?"

"Leonard, yeter!"

Jason meraktan yalvaran gözlerle deniz feneri bekçisine baktı.

"*Her sabah karşımda bu kibar bahçıvanı bulurdum, yoksa onun burada çalıştığını unuturdum.*"

"Çok komik," diye mırıldandı Nestor. "Gerçekten çok komik."

Jason, "Ulysses Moore da kafiyeli ve esrarlı sözcükleri seviyordu herhalde," diye gözlemde bulundu.

"Benden öğrendiğini söyleyebilirim," diyerek gülümsedi Leonard.

Yürümeye başlamadan önce, Jason ve Leonard at ara-

basının tekerleklerinin dönmesini ve Ariadne'nin nallarının Argo Villası'na inen patikanın taşları üzerinde yankılanmasını beklediler.

Yolda ilerlerlerken Jason deniz feneri bekçisine "Sana hiç postayla anahtar yollandı mı?" diye sordu.

Leonard, yüz hatları sertleştiği halde, "Olabilir," diye cevap verdi ve tek bir kelime daha etmedi.

Bölüm (19)
- YASAK KİTAP -

Rick, Bay Caller'in paketini açtığında karşısında bir kitap buldu. Ancak kumaşı sadece kitabın kapağındaki yazıyı görecek kadar sıyırabilmişti.

ENCYCLOPEÐIE
OU ÐICTIONNAIRE RAISONNE
ÐES SCIENCES, ÐES ARTS,
ET ÐES METIERS

Tam o anda Julia, "Rick!" diye bağırdı. "Çabuk o paketi kapat!"

Rick'in aklı başından gitmişti. Bay Caller'in çekine çekine sakladığı gizli nesne, başlığından anlaşıldığı kadarıyla önemsiz bir ansiklopediydi. Ama Rick'i asıl şaşkına çeviren şey, kitabın başlığı değil, baskısında kullanılan harflerdi. Özellikle de "d" harfi.

Peter Dedalus'un icatlarından biri olan Kilmore Koyu'ndaki İhtiyar Baykuş'un bastığı ve şu anda cebinde taşıdığı dokümanlardaki "d" ile aynıydı.

"Hay bin dalgakıran, Julia!" diye bağırdı, ansiklopediyi tekrar kumaşa sararken. "İşler iyice sarpa sardı."

Ancak kalabalık arasından Bay ve Bayan Caller'in gülümseyen, ama bir o kadar da endişeli yüzlerini seçen Julia onu dinlemiyordu.

Alberto yanlarına gelir gelmez kitabı çabucak kendi eline aldı.

Paketine kavuştuğu için Alberto'nun yüzü aydınlanmıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bu olanlar için bizi affedin. Talihsiz bir karşılaşmaydı," diye ekledi Rossella kendilerini mazur göstermek istercesine.

"Gri kostümlü o adam kimdi?"

"Ona Kül Kont derler," diye cevap verdi Alberto. "Venedik'in gizli muhafız örgütünün bir üyesi."

"Bana o kadar da gizli gelmedi, onu bu kadar kolay tanıdığınıza göre..."

"Onu sadece maskesini taktığında tanıyabiliyoruz. Ama altında ne sakladığını bilmiyoruz."

"Sizden ne istiyordu?"

"Şu ana kadar evimize adım atabilmek ve burnunu her deliğe sokabilmek için her yolu denedi," diye cevap verdi Alberto.

Kocasının renginin attığını gören Rossella adamın koluna girdi ve "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Alberto, karısının koltuğunun altında taşıdığı tabloya baktı. "Çerçeveyi araştırmaya devam edelim derim ben," diye cevap verdi. Sonra paketin içindeki kitabı işaret etti ve ekledi: "Bunu bir arkadaşıma götürmek istiyordum, ama şimdi biraz tehlikeli olabilir. Kim bilir şu anda peşimizde kaç tane gizli muhafız vardır..."

"İyi öyleyse. Çocuklar, arkadaşınız Peter'i aramaya devam edelim."

Bunu duyan Rick, "Galiba elimizde bir ipucu daha var,"

diye ekledi.

"Nedir?"

"Sakladığınız kitap," diye cevap verdi oğlan. "Onu Peter basmış."

Bunu der demez de kulaklarına Julia'nın, "Rick!" diyen sesi şamar gibi indi.

Alberto yolun ortasında bir anda duruverdi. Ardı sıra ilerleyen Diogo da o hızla adamın dizlerine çarptı. Alberto sanki bir heykele dönüşmüştü. Bir kocasına bir oğlana bakan Rossella ne diyeceğini bilemiyordu.

Rick, "Sadece bir göz attım," diyerek kendini haklı çıkarmaya çalıştı. "İçinde ne yazdığı beni ilgilendirmez ve okumadım da zaten. Ama..."

"Ama...?" diye sordu Alberto.

"Kapaktaki 'd' harfi!" diye bağırdı Rick. Sonra cebinden Fred Ayaktauyur'a mühürlettiği kağıtları çıkardı ve onlara gösterdi. "Aynılar. Aynı harflerle basılmış. Bu Dedalus'un imzası."

"Bu kağıtlar nereden geliyor?"

"İngiltere'deki Kilmore Koyu'ndan. Size dediğim gibi, bunlar Peter Dedalus'un yarattığı bir matbaa makinesinde basılmış."

Kağıtları inceleyen Rossella, "Kaderin cilvesine bak, Alberto!" dedi. "Çocuk haklı."

"Kimse sana paketin içine bakabileceğini söylememişti."

Julia, "Bizi affedin Bay Caller," diyerek adamı yumuşat-

maya çalıştı. "Rick öyle yapmak..."

Ancak kızıl saçlı oğlan, "Bana bu kitabın nerede basıldığını söylerseniz belki daha fazla şey öğrenebiliriz," diye üsteledi.

Alberto paketi açtı ve ansiklopedinin kapağını sevgiyle okşadı. Sonra kapağını açıp sayfaları çevirdi. Etrafa kağıt ve mürekkep kokusu yayılmıştı. "Bunun o kadar kolay olduğunu zannetmiyorum. Çünkü bu kitabı basan kişi... benim."

Santa Marina'daki kanal yoluna geri döndüler. Ama Bay ve Bayan Caller'in evine girmek yerine kullanılmayan bir yan yola saptılar.

Alberto kanala doğru yokuş aşağı inerlerken çocukları, "Dikkat edin de kaymayın," diye uyardı. Su, kirli kaldırım taşlarıyla aynı koyu renkteydi.

Sandallar için yapılmış bir hangara girmek için başlarını eğdiler ve bileklerine kadar gelen suyu içinde yürümeye başladılar. Ayaklarının altındaki zemin, kaygan ve yosunluydu. Uzaklardan gelen bir fare ciyaklaması bulundukları ortamın çirkinliğine çirkinlik katmıştı.

"Gizli bir muhafız örgütü şehirde devriye gezmeye başladı başlayalı..." diye mırıldandı Bay Caller, onları neden bu yollardan geçirdiğini açıklamak için, "biz matbaacılar kendimizi gizlemek için binlerce yol icat etmek zorunda kaldık. Ama merak etmeyin varmak üzereyiz."

Hangarın zemini yavaş yavaş yükselmeye ve kurumaya

başlamıştı. Bir koridor onları önü tuğlalarla kapatılmış bir odanın kapısına ulaştırdı.

Rossella çocuklara sessiz olmalarını işaret etti. Bu sırada Alberto da dışarıdan ağır ağır karaya vuran suyun gürültüsünden başka bir ses gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Emin olduktan sonra çocukları tahtaların arasına gizlenmiş bir eşiğin öte tarafındaki odaya buyur etti.

"Benim yeraltı matbaama hoş geldiniz."

Alberto duvarlara asılmış kandilleri yakıp etrafı aydınlattığında, "Vay!" diye bağırdı Julia.

İçeride birçok makine vardı: Hepsi de siyahtı ve neredeyse bir boğa kadar büyüklerdi. Etraf kağıttan geçilmiyordu: Beyaz kağıtlar, mürekkep lekeli kağıtlar ya da kısmen basılmış kağıtlar, kurumaları için odanın zeminine serilmiş ya da iplere asılmış kağıtlar... Yerde buruşturulup atılmış kağıt tomarları, mürekkep tekneleri ve talaş vardı. Masaların üzerinde kitap sayfalarını oluşturmaya yarayan gönyeler, keskiler ve dikdörtgen şeklinde kesilmiş sayfalar duruyordu. Havaya tutkal kokusu yayılmıştı.

Rossella yastık kılıfı gibi asılmış kağıtların arasından geçerken, "Bizim evden çok uzakta değiliz..." dedi.

"Bu matbaa makinesini de Penelope'nin eviyle beraber satın aldık," diye ekledi Alberto.

Sonra da çocuklara makinenin hurufat takımını gösterdi: Metal plakalara işlenmiş harfler yerlerine birbiri ardına elle

dizilmişti. Basılacak tek bir sayfadaki kelimeleri yerleştirmek bile çok büyük bir sabır gerektiriyordu.

Bay Caller "d" harflerinin durduğu bölmeyi aradı ve sonunda iki tane bulup, "Harfler bunlar," dedi.

Alberto harfleri ıstampaya batırdı ve beyaz kağıda bastı. Ortaya kusursuz bir "d" harfi çıkmıştı. Üzerinde ne bir iz ne de hata vardı.

"Bizim aradığımız 'd' bu değil!" diye mızmızlandı Julia.

"Elbette," diyerek gülümsedi Caller. "Bu bir matbaa hatası. Şu makineyi görüyor musunuz? Bütün harfleri dizdikten sonra onları makinenin içine sürüyorum ve şu manivelayı çekiyorum. Matbaa makinesi mürekkebi emiyor, bir sayfa alıyor ve kağıttaki kelimeleri yukarıdan büyük bir güçle bastırarak ortaya çıkarıyor. Ama kağıt, kesilmek ve dikilmek için makineden dışarı çıktığında... bütün "d"ler ansiklopedide gördüğünüz gibi basılmış olarak çıkıyor.

"Dedalus'un imzası," diyen Rick'in suratına kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

"Baskılarım şu ana kadar Anvers'teki bazı koleksiyoncuların dikkatini çekti. Benim nüshalarım çok aranıyor. Ama bu delikte kitap basmaya devam etmek o kadar da kolay değil. Hem de tüm o gizli muhafızlar beni iş üstünde yakalamaya çalışırken..."

"Neden saklanmak zorundasınız?"

"Bu çok uzun bir hikaye..." diye fısıldadı Alberto.

"Kısa zaman önce Venedik'te dünyanın en başarılı mat-

baacıları yaşıyordu ve herkes kitaplarını bastırmak için buraya geliyordu…" diye anlatmaya başladı Rossella. "Ancak bunlardan bazıları yasaklanmış büyü kitaplarıydı. Bu yüzden Onlu Konsey neyin basılıp neyin basılmayacağına karar vermek için matbaacıların faaliyetlerini kontrol etmeye karar verdi."

"Sizin ansiklopediniz de yasaklananlar arasında mı?"

Alberto, "Kül Kont gibi cahillerin gözünde evet," diyerek bir anda parladı. "Aslında bu ansiklopedi, Fransa'da ortaya çıkan sıradışı bir fikirden doğdu."

Rick şaşkın şaşkın adama baktı. "Bizim orada ansiklopediler ciltler halinde satılıyor."

"İngiltere'ye de mi geldi?" diye bağırdı Alberto hayretle.

"Elbette! Hem de doğrudan doğruya eve teslim ediyorlar ve hepsinin parasını bir kerede ödeyiveriyorsun."

Alberto hayıflanarak, "Görüyor musun Rossella?" dedi. "İngilizler bizden hep bir adım ötedeler!"

Rick matbaa makinesine yaklaştı ve metal armasını okşadı. Üzerindeki küçük detaylardan makinenin Peter'in elinden çıktığı anlaşılıyordu: Büyüklü küçüklü çarklar, dişli takımlarının kullanılış şekilleri ve ahşap ayaklar... Kuşkusuz o yapmıştı. Peter, Penelope Venedik'te yaşarken de buradaydı… Ulysses Moore'un dostuyken.

Julia odanın karşı tarafından, "Rick? Bir fikrin var mı?" diye seslendi ve onu daldığı hayallerden çekip çıkardı.

"Hayır, aslına bakarsan hiçbir fikrim yok. Senin?"

Julia, İhtiyar Baykuş'un bastığı kağıdı inceliyordu. "Burada yazdığına göre... Peter'e ulaşmak için doğru anahtarı kullanmamız ve DEDA yazmamız gerekiyor."

"Kilmore Koyu'ndayken DEDA yazmayı denedim zaten..." dedi Rick. Matbaa makinesinin etrafında dönmeye devam ediyordu. "Ama hiçbir şey çıkmadı."

"Belki de doğru anahtara sahip değildin."

"Eminim Oblivia'daki doğru anahtardır," diye cevap verdi Rick. Bahsi geçen anahtarın Aynalar Evi'ndeki Zaman Kapısı'nı açan anahtar olduğunu düşünüyordu.

Alberto, "İsterseniz bir de bu makineye DEDA yazmayı deneyelim," diye önerdi. "Belki sizin dahi mucit ardında onu bulmanız için bir ipucu bırakmıştır."

Bay Caller bir zamanlar bembeyaz olan mürekkep lekeleriyle kaplı önlüğünü taktı, boş bir kalıp aldı ve DEDA kelimesini meydana getiren dört harfi yerlerine dizmeye koyuldu. Sonra kalıbı makinenin içine sürdü, mürekkebi doldurdu ve bir kolu indirdi. Bir hareket olmasını beklercesine durdu. Makine pufladı, sonra aniden kalıbı içine çekti, mürekkebini emdi ve aksıra tıksıra öbür tarafından bir sayfa tükürdü. Bembeyaz sayfanın üzerinde ƉEƉA yazıyordu.

Alberto mürekkebi kurumadığından dolayı parlayan kağıdı eline aldı ve ötekilere gösterdi: "Galiba hiçbir şey olmadı. Üzgünüm, ama işe yaramadı."

Rick, Kilmore Koyu'daki makinenin başında yaşadığı hayal kırıklığına bir kez daha uğramıştı.

"Keşke Jason burada olsaydı," dedi. Arkadaşının dahice fikirlerine şu anda çok ihtiyacı vardı. Sonra biraz cesaretsizce mırıldandı: "Ama ben gene de Peter'in ardında bir iz bırakmak istediğine inanıyorum..."

"Belki de kendisini affetmeleri halinde arkadaşlarının onu arayacaklarını umut ediyordu. O plakta ne dediğini hatırlıyor musun?" diye ekledi Julia. "Endişe ettiği için kaçtığını söylüyordu. Oblivia'ya açıkladıklarını onların yüzüne bakarak itiraf etmeye cesaret edemediği için gitmişti."

"Tabii," dedi Rick.

"Ama ne Ulysses, ne Penelope, ne de Oblivia o plağı dinledi. Biz dinledik. Orada ne olduğunu hiç kimse bilemez, ne de evindeki kapının öbür tarafında, Venedik'te hapis kaldığında yaşadıklarını bilmemiz imkansız. Hatırlıyor musun? Kapıyı açtıktan sonra aslanlı anahtarı Ulysses'e yollamıştı."

Rossella, "Ne acayip bir hikaye," diye homurdandı.

Julia kadına kulak asmadan, "Ama aslında sadece bulunmak istiyordu, Rick!" diyerek oğlanın bıraktığı yerden sözü devraldı. "Yoksa neden plağı iki senedir Ulysses'le karşılaştığı bitmek bilmez satranç oyununun tahtasına saklasın? Hatta Ulysses'in yapacağı hamleyi bile hesaplayarak gizli çekmecenin açılmasını sağlayacak şekilde oyunu bitirmişti. Ve eğer anahtarı Ulysses'e yolladıysa, ben diyorum ki bunun tek nedeni onların kendisini aramalarını sağlamaktı. Ve belki... belki... Postayla burada Venedik'teki kapısını açacak başka ipuçları da yollamıştı."

"Tabii!" diye tekrarladı Rick. Sonra da Caller çiftine dönüp "Amor degli Amici'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Onlarsa sadece aval aval bakmakla yetindiler.

"Hiç duymadık."

"Bu isimde bir sokak olduğundan emin misiniz?"

Rick içini çekti. "Gördün mü? Başladığımız yere döndük."

Julia, "Ulysses'in günlüğünün bize yol gösteremeyeceğinden o kadar emin misin?" diye patladı. "O, kapıların nereye açıldıklarını da biliyordu."

Hemen ardından defteri aldı ve sinirli sinirli sayfaları karıştırmaya başladı.

"Müzik kutusunu ve çerçeveyi unutmayın," diye hatırlattı Rossella. Çocukların konuştuklarından tek kelime anlamamış olsa da yardım etmek istiyordu. Sonra da yarım gündür elinde taşıdığı çerçeveyi kaldırıp "Hala yapmamız gerekenler var. Bunu yapan her kimse onu bulup konuşmamız gerek," dedi.

Ancak Rick dikkatini az önce bastıkları kağıttan alamıyordu. "Doğru anahtarı kullan ve DEDA yaz," diye mırıldandı. "Doğru anahtar..."

Alberto'ya matbaa makinesini ya da başka herhangi bir makineyi ayarlamak için gereken bir anahtar olup olmadığını sordu. Ama matbaacı hiçbir şeye ihtiyaç olmadığını söyledi.

"Doğru anahtar ve DEDA," diye düşündü Rick.

Rossella belki ilham verir diye tekrar müzik kutusunu çalıştırdı.

"Bence araştırmamıza bugünlük bir son vermenin vakti geldi..." diye önerdi Alberto. "İsterseniz artık paydos edelim ve..."

Rick aniden içine doğan bir hisle, "Ama biz DEDA yazmadık ki!" diye bağırdı. "Biz, Dedalus'un tuhaf 'd' harfini kullanarak ÐEÐA yazdık."

İyice keyiflenen Rick, Kilmore Koyu'ndan aldığı kağıdı matbaa makinesinin üzerine koydu. "Oysa Peter her şeyi çok açık bir şekilde yazmış: Kendi makinesinin bastığı kağıdın üzerinde DEDA yazıyordu, öteki kelimelerdeki şu tuhaf 'd' olmadan. Öyleyse? Bu çizgi olmadan nasıl DEDA yazabiliriz?"

Alberto güçlükle başını salladı. "İmkansız. Neredeyse yüz farklı yol denedim ama her seferinde 'd'ler yanlış çıktı. Sanki matbaa makinesi harfleri tanıyor ve bir bir hepsini ayıklayarak değiştiriyordu."

Rick, "Ama bir yolu olmalı!" diye itiraz etti. Sonra tıpkı Jason'ın aklına dahice bir fikir gelmeden hemen önce yaptığı gibi odayı bir aşağı bir yukarı adımlamaya başladı. "Peki, ya DEDA bir kelime değilse? Ya düşündüğümüz gibi Peter'in soyadının dört harfi değilse? Bu durumda ne olabilir?"

Rossella, "Bir rakam olamaz," diye belirtti.

"Peki ya doğru anahtar ve yanlış anahtar derken ne kaste-

diyor olabilir?"

Julia odanın tavanına bakmaya başladı: "Peter doğru anahtarın alçakta olmadığını söylemişti... Öyleyse yukarıda olmalı."

"Acaba makinelerin üstünde olabilir mi?"

"Yüksek anahtar... yüksek anahtar..." diye mırıldandı Rossella. Bu tuhaf araştırma onu etkisi altına almıştı.

Rick, "Bir kelime değil... bir rakam değil..." diye kendi kendine tekrarlıyordu. Sonra aniden odanın ortasında duruverdi. Aklına yeniden Nestor'un kelimeleri gelmişti. "Müzik... Acaba bir nota olabilir mi?"

"Ne dedin, oğlum?"

"Notalar! Müzik notaları!"

Biraz düşünen Alberto Caller, "Bana müzik notası gibi gelmedi..." diye cevap verdi. "Onlar genellikle porteye yazılır."

"Sol anahtarıyla!" diye bağırdı Rossella. "Fa anahtarıyla değil!"

Rick yumruklarını sıktı: "Evet, tabii! Anahtar işte bu!"

Kağıda bakan Alberto hala Rick'in neden bahsettiğini anlayamamıştı: "İsterseniz bende bütün notaların harfleri var. Ama sorun şu elindeki kağıtta DEDA yazıyor olması, şey değil... do re mi fa sol..."

"Ama biz İngiltere'de notaları böyle yazarız!" diye açıkladı Rick. "Biz harfleri kullanırız: do notasını C ile, re notasını D ile, mi notasını E ile... ve la notasını A ile yazarız."

"Öyleyse sen bu kağıtta yazanların... re mi re la anlamına geldiğini mi söylüyorsun... sol anahtarıyla?"

"Bilmiyorum, bu sadece bir varsayım," diye cevap verdi Rick.

Rossella Caller cesaret vermek için, "Ne bekliyorsun Alberto, haydi deneyelim," diye ısrar etti.

"O kadar kolay değil: Müzik sayfası oluşturmak için üç defa baskı yapmamız gerekecek: Önce porteyi basacağız, sonra notaları... ve son olarak da kelimeleri eklememiz gerekecek."

Bu cevabın üzerine Rossella, "Öyleyse başlasak iyi olur," diyerek kocasının yerine karar verdi.

Müzik kitabı basmak için kullanılan hurufat takımını aldılar ve metal kalıpların içine porte ve sol anahtarı şekillerini dizdiler. Sonra ilk sayfayı bastılar ve hemen ardından hurufat takımına Rick'in varsayımına dayanarak DEDA kelimesini oluşturan harfleri yüklediler. Sonra hepsini matbaadan henüz çıkan kağıda eklediler.

"Göreceğiz," diye mırıldandı Alberto, manivelayı indirirken.

Hurufat takımı mürekkebe battı ve sonra hepsini kağıdın üzerine bastı. Hemen ardından kağıt makinenin öteki tarafından dışarı çıktı. Notaların dördü de porte üzerindeki yerlerine basılmışlardı.

Rick'in yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Hiçbir şey olmamıştı.

Julia'nın elini avutmak için omzuna atması sinirlerini daha fazla bozdu. Bu hareket ona aptalca fikirleri olduğunu söylemenin tatlı bir yolu gibi görünmüştü.

Ancak Alberto makineden çıkan kağıdı almak için elini tam uzatmıştı ki, makara bu sefer de ters yöne doğru dönmeye başladı ve kağıdı tekrar baskıya soktu.

Rick, "Ne oluyor?" diye homurdandı. "Eyvah! Matbaa makinesi kendi kendine çalışıyor!"

Makinenin mekanizmaları harekete geçmişti. Zamanla paslanmış çarklar ve dişli takımları, ancak koca bir daktilodan çıkabilecek sesler çıkararak hiç zorlanmadan çalışıyorlardı.

Bir kez daha mürekkep fışkırdı ve hemen ardından sayfa dışarı çıktı. Alberto ötekilere göstermek için sayfayı elinde salladı ve koparacakmış gibi bıyıklarını çekiştirerek, "Şarkımızın tamamlandığını açıklayabilirim..." dedi.

İlk dört notayı başka bir dizi müzik notası daha izliyordu.

"Kelimeler de var!" dedi Rick. Sonra yavaşça her notaya eşlik eden heceleri okumaya başladı.

Rüyalarda biz hepimiz basit birer denizciyiz
Kumandanlar, çapalar ya da tekneler değiliz
Daha güzel limanlara giden yolu bilen
Gemilerin tayfalarıyız.

Maskeler Adası
Siyah Gondolcu, Aslanın uyuduğu yer

Bölüm (20)

- SAAT USTASI -

Saat kulesi çok sıcaktı. İçerideki hava tozdan ve yere serpilmiş talaşlardan ağırlaşmıştı. Oblivia birinci kata çıktı. Saatin mekanizmasının içindeydi artık.

Heyecandan içi içine sığmayarak etrafına bakındı, ama kimsecikler yoktu.

Sadece tavanarasından gelen ısrarlı bir çekiç sesi duyuluyordu. Sesi takip ederek üst kata çıktı. Duvardaki çıkıntılarda gizlenmiş güvercinler gurulduyordu.

İşte o anda sırtı kendisine dönük adamı gördü.

Onu hemen tanıdı: Daracık omuzlar ve var olmayan bir müzik eşliğinde dans edercesine dikilmiş isyankar saç tellerinin çevrelediği bir kafa. Peter Dedalus.

Oblivia bir adım attı ve "Selam Peter," dedi.

Adam dönmedi. Ama çekici vurmayı bırakmış ve nefesini tutmuştu.

Oblivia bu sefer de, "Benim, Peter, hatırladın mı?" diye sordu.

Adam yavaşça başını çevirdi. Oblivia da maskesini indirdi ve gülümsedi. Arsenik kadar tatlıydı.

"Bu olanaksız..." diye mırıldandı Peter.

"Bir de seni bulmak için ne badireler atlattığımı bilsen," dedi Oblivia.

Peter, o gelmeden önce yanlış çalışan bir çarkı onarıyordu. Saatin mekanizmasıyla kadının arasında, tam ortada yere çömelmişti.

"Olanaksız. Buraya kadar gelmeyi nasıl başardın?"

"Senin evini kullandım Peter. Anahtarı buldum. Ve kapıyı açtım."

Oblivia adama doğru bir adım daha attı. Ve adam yay gibi ayağa fırladı.

"Yalan söylüyorsun! Bu olanaksız! O kapı yıllardır kapalıydı!"

"Ama artık açık."

"Ama bu taraftan kapalıydı! Gidip baktım, sonra geri döndüm... kapalıydı!"

"Bir tanem, kapıların ardında o kadar çok sır var ki, nasıl çalıştıklarını anlamamız mümkün değil... Belki de konuşmamız gereken konu budur."

"Kapalıydı," diye tekrarladı Peter. Kaçmak için bir yol ararcasına etrafına bakındı. Sonra ellerini öfkeyle ovuşturmaya başladı. "Onlara ne yaptın?" diye sordu.

"Kime ne yaptım, bir tanem?"

"Herhalde Penelope ve Ulysses onu bulmuş olmalılar..."

"Bulmuş mu? Neyi bulmuşlar? Kilmore Koyu'ndaki kapıların yerlerini gösteren haritadan bahsediyorsan," dedi ve teatral bir hareketle odanın ortasına yürüdü, "bu haberi sana ben vermek istemezdim, ama harita artık bende."

"Ah, hayır... Hayır!" diye bağırdı Peter. "Penelope ve Ulysses'e ne yaptın?"

"Amma endişelisin! Peter bir tanem, ben onların kılına bile dokunmadım. Taptıkları evlerinin yamacındaki uçurumdan aşağı atlayarak kendi kendilerini ortadan kaldırdı-

lar. Ah, tabii: Şahane bir aşk hikayesi! Bunu sana söylemek hiç hoşuma gitmiyor Peter, ama geriye benden başka arkadaşın kalmadı... İşte bu yüzen bir tanem, buraya geldim... Şimdi gel de bana bir sarıl!"

"Defol git!"

"Beni hiç özlemedin mi?"

"Hayır!"

Saat ustasının ona karşı tutumu Oblivia'yı yıldırmamıştı. Sanki derinlerde bir yerde adamın zayıf bir noktası olduğunu biliyor ve ona ulaşmaya çalışıyordu. "Peter..." diye fısıldadı.

Ve ona yaklaşana kadar fısıldamayı sürdürdü.

Ufak tefek adam karşı koymaya çalıştı, ama Oblivia kaçmasını engellemek için onunla merdiven arasında durdu ve adamı kollarının arasına aldı.

"Teslim ol bir tanem..." diye devam etti Oblivia, ta ki saat ustası yenilgiye uğradığını kabul edip kaçmak için debelenmeyi keserek ona boyun eğene dek.

"Aslında evet. Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ah, Peter! Doğru mu söylüyorsun?"

"Sen... sen her zaman çok güzeldin."

Parfüm şişesine batmış gibi kokan Oblivia "Ah, bir tanem... Sonunda güzel bir kadının kıymetini bilen bir erkek!" diye bağırdı.

Peter karşı koymadı. Karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Oblivia, "Seni bulmak için neler çektim!" diyerek adamı

kandırmaya devam etti. "Peki ama Peter... Bu kadar zaman sonra bana söyleyecek bir şeyin yok mu? Sevgili Oblivia'na anlatacak hiç mi sırrın kalmadı?"

Yıllar gibi geçen bir dakika boyunca Peter gözlerini kapadı ve birbirleriyle çelişen düşüncelerle çarpıştı.

Sonunda, "Hayır!" diyerek kararını belirtti ve kadının kollarını iterek kendini uzaklaştırdı.

Şaşkına dönen Oblivia, baş döndürecek kadar yüksek topuklarının üzerinde sarsıldı ve paldır küldür saat mekanizmasının dişli çarklarının arasına doğru sendeledi. Sonra da tümüyle dengesini kaybedip yere kapaklandı. Saatin dişlilerine takılan elbisesi fena yırtılmıştı.

Peter merdivenlerden aşağı fırladı ve olabildiğince çabuk oradan kaçtı.

Oblivia ayakkabılarını çıkarıp attı ve adamın peşinden koşmaya başladı. Basamakları inerken, "Olduğun yerde kal, başımın belası! Olduğun yerde kal..." diye bağırıyordu.

Ama Peter durmadı. Hatta merdivenleri daha hızlı inmeye başladı ve sonra kendini dışarı, labirenti andıran dar sokaklara attı.

Oblivia nefesi kesilinceye kadar adamın peşinden koşmaya ve bağırmaya devam etti. Ancak sonunda San Marco Meydanı'nın tam ortasında kalakaldı. Ufak tefek saat ustası kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu.

Öfkeden köpürerek etrafına bakındı.

Erkeklerin bazıları gülerek ona laf atıyorlardı. Bazı hanı-

mefendiler ise göz göze geldiklerinde utanmışçasına başlarını çeviriyorlardı.

İşte ancak o zaman Oblivia elbisesinin büyük kısmını saatin çarkları arasında bıraktığının farkına vardı.

Oblivia, "Çok mu komik?" dedi havlarcasına. Bir terzi dükkanının ortasına gerilmiş beyaz bir çarşafın ardında duruyordu.

Üç terzi kalfası bir oraya bir buraya koşuşturuyor, yeni bir kostüm dikmek için ölçü alıyordu.

Çarşafın öteki tarafında Kül Kont zar zor kahkahasını bastırdı ve "Erkeğiniz size iyi bir ders vermiş derim ben!"

"O benim erkeğim değil!" diye bağırdı Oblivia. "Ve ne olursa olsun onu tekrar bulmalısınız!"

Kül Kont burnunun üstündeki maskenin gri gagasını düzeltti. "Öncekinden daha kapsamlı bir araştırma yapmam gerekebilir."

"Ne kadar daha kapsamlı?"

"En azından iki katı."

"İki katı mı? Delirmiş olmalısınız!" diye bağırdı ve adama doğru öyle bir hızla döndü ki şapka iğnesi ayağına battı.

Kül Kont yarım yamalak eğilerek selam verdi. "Öyle diyorsanız size ancak veda edebilirim."

Bu gören kadın, "Bekle!" diyerek onu geri çağırdı. "İki katı. Tamam, seni sinsi hırsız, iki katını ödeyeceğim, ama onun bu gece elimde olmasını istiyorum."

"Bu ne acele hanımefendi... Önce şu elbiseyi diktirin sonra gider lagünde onu ararız."

"Lagün mü?"

"Evet." Kül Kont cebinden beyaz, küçük bir kağıt çıkardı. Üzerine lüleye benzeyen deniz yosunları yapışmıştı. "Görünüşe göre sizin erkeğiniz olmadığı kuşku götürmeyen erkeğiniz kaçarken ardında bu küçük yeşil yosunlardan bırakmış."

"Ne olacak? Bu lanet şehrin kanalları baştan sona kötü kokan yosunlarla örtülü zaten."

"Ancak ben Venedik'te bu türde bir yosunun yetiştiğini zannetmiyorum," diye karşılık verdi Kül Kont. "Lagündeki bir adaya özgü olduğunu düşünüyorum... Bu da bize bu adamı şehirde bulmanın neden bu kadar zor olduğunu açıklar."

"Hangi adadan bahsediyorsun?"

"Ah, çok soru soruyorsunuz hanımefendi. Henüz üzerinize giyecek bir elbiseniz bile yok. Merak etmeyin sizi oraya götüreceğim."

Bunu duyan Oblivia, terziye "Çabuk, daha fazla zaman kaybetmeyelim!" diye emir verdi ve sabırsızlıkla hareket ederek eteğinin henüz takılan bir parçasının tekrar sökülmesine neden oldu.

"Ama bu kadarı da fazla artık!" diye de söylendi sanki kendi suçu değilmiş gibi. "Niye burada kot pantolon bulunmaz ki!"

Bölüm (21)

- KAPTAN -

Argo Villası'nın bahçesinde Nestor, kendisini dinlemeyen Jason'a her lafını iki kere tekrarlamak zorunda kalıyordu: "Bunu aklından çıkar Jason..."

Üstleri başları katrandan leke içinde kalmıştı ve evin yolundaki çakılları kirletmemek için ayakkabılarının altını otlara sürerek temizliyorlardı. Leonard ayakkabılarını çıkardı. Hala kendine gelemeyen iki çapulcuyu at arabasından alıp eve kadar taşıdı.

"Ama neden?" diye ısrar etti Jason.

"Elleri kolları bağlı ve ağızları tıkalı olsalar da tek başına onları aşağı indiremezsin. Hem Leonard daha önce *Metis*'in güvertesine çıkmıştı, o zamanlar... eski ev sahibi hala hayattaydı."

Jason kıskançlık ve hayal kırıklığıyla dolu bakışlarını eve çevirdi. Bir define bulmuş ama onu başkalarıyla paylaşmak istediğinden pek de emin olmayan birinin kıskançlığı ve büyük bir gizemi aydınlatan fakat uydurma olduğunu öğrenen birinin yaşadığı hayal kırıklığıydı bu: Her şeyi bilen bir tek kendileri değildi... Deniz feneri bekçisinin bile olanlardan haberi vardı.

"Jason, lütfen! Burada yapacak çok işimiz var..." diye ısrar etti Nestor. "Yakında anne ve baban geri dönecek. Bu yüzden faydasız tartışmalarla vaktimizi harcamayalım."

"Neden daha önce Leonard'ın da gemiden haberdar olduğunu bana söylemedin?"

Nestor, güçlü adımlarla mutfaktan çıkan Leonard'a baktı ve "Çünkü ona söylemeyeceğime dair söz vermiştim," diye cevap verdi.

Leonard göğsünü gere gere nefes aldı ve belli belirsiz gülümsedi.

Jason, "Başka kaç kişi biliyor, Nestor?" diye fısıldadı. "Hepsini tek bir seferde söyle: Başka kaç kişinin kapılardan haberi var?"

"Kimsenin yok Jason. İnan bana. Sadece biz dördümüz ve Leonard. Aslında o da sizin bilmenizi istemiyordu..."

"Neden?"

"Çünkü yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığına inanıyordu."

Jason karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Sonra gün içinde başlarına gelenleri bir bir düşündü: Sabah saatlerini iki çapulcunun peşinden koşarak geçirmişti, Nestor tulum gibi sarmalanmıştı, Argo Villası yağma edilmişti ve..."

"Kaybettiğimiz hiçbir şey yok Jason, Hala... kazanabiliriz... sanırım."

"İkinizin birbirinize itiraf edeceğiniz başka bir şey kaldı mı?" diye seslendi Leonard Minaxo. Mutfak kapısında durmuş onlara bakıyordu. "Eğer bitirdiyseniz harekete geçelim ve şu işe bir son verelim."

"Geliyoruz," diye cevap verdi Nestor.

Jason ve Leonard yerleri leke yapmamak için ayaklarının altına bez parçaları bağlayıp koridor boyunca ilerlediler ve Zaman Kapısı'nın önüne geldiler.

Jason cebinden dört anahtarı çıkardı.

Trak. Trak. Trak. Trak.

Hala kendilerine gelememiş iki çapulcuyu sırtında taşı-

yan deniz feneri bekçisi bir yerlere toslamamak için dikkat ederek kapıdan geçti.

Yuvarlak odayı aşarak dimdik aşağı inen merdivene doğru yöneldi.

Jason önünden ilerleyerek yolu açıyor ve deniz feneri bekçisi acele etmeden onu izliyordu.

Ancak taşların çöktüğü yere vardıklarında, "Burası çok değişmiş..." dedi.

"Taşların arasında bir geçit var."

İlk olarak Jason tünele girdi. Sonra Leonard, Dieguita'yı içeri uzattı ve Jason öteki taraftan genç kadını çekti. Ardından Don Diego'yu da aynı yolla öteki tarafa geçirdiler ve Leonard da tünele girdi.

Kaydırağa vardıklarında önce iki çapulcuyu sonra da kendilerini aşağı bıraktılar.

"*Metis*!" diye mırıldandı Leonard. Yeraltı kumsalında ayağa kalkmıştı. "Onda hiçbir değişiklik yok..."

İki çapulcuyu gemiye yükleyen Leonard, bir süre iskelede bekleyip geminin güzelliğini seyretti. Sonra güverteye çıktı ve doğrudan kaptan kamarasına girdi.

Jason olduğu yerden adamın seyir defterini karıştırdığını ve elbise dolu sandıkları didiklediğini duyuyordu.

Bir süre sonra Leonard güverteye çıktı. "Hiç ceket kalmamış... Şapka da yok..."

Jason adamın neden bahsettiğini tahmin ederek, "Onlar tavanarasında, Penelope'nin atölyesindeler," diye cevap verdi.

Leonard düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Elbette, siz oraya da çıkmışsınızdır..." Sonra dümene baktı ve emir verdi: "Gemiyi kaldıralım. Ve bu işe bir son verelim."

Jason bu sefer gemiyi yönetenin kendisi olmayacağı fikrine tahammül etmekte zorlanıyordu, ama boyun eğmeye karar verdi. Demir aldı ve gidip iki çapulcunun yanına oturdu. Gemi usulca iskeleden ayrılıyordu ve Leonard dümenin başındaydı.

"Nereye gideceğimizi bilmek istemediğine emin misin?" diye bağırdı Jason. Dalgalar henüz yükselmeye başlamamıştı.

"Beni oyalıyor musun, evlat?"

Rüzgar öfkeyle esmeye başlamıştı. Yüzüne su sıçrayan Don Diego bir anda uyanıverdi.

Bir geminin güvertesinde olduğunu anladığı anda da yaygarayı kopardı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve kendini kurtarmak için debelenmeye başladı.

Metis'in burnu karşı kıyıya doğru döndü. Hemen ardından da rüzgar gemiyi büyülü kucağına aldı.

Jason gözünü kaptana dikmişti. Adam geminin kıçında dimdik duruyordu. Heybetli ve güçlüydü. Antik Çağ'da Cebelitarık Boğazı'nın her iki yanındaki Herkül Sütunları'nın girişine konulan taş heykellerden birini andırıyordu.

"Ben geldim! Beni hatırlıyor musunuz? Ben geldim!" diye haykırmaya başladı Leonard. Aynı zamanda hem öfkeliydi hem de zevkten dört köşe olmuştu.

Onun haykırışlarına cevap verircesine rüzgar da gücünü artırmaya başlamıştı ki, bir patlama duyuldu.

Zaman duvarını aşmışlardı.

Manfred sahil yolunu geçti. Ellerini kot tulumunun ceplerine sokarak yumruk yapmıştı. Rüzgarlı Han'ın etrafı, adına yaraşırcasına püfür püfür esiyordu. Kasabanın tek hanı, meydanın karşı tarafında yükseliyor ve denizden gelen tuzlu rüzgarların ortasında duruyordu.

Manfred, hanın parkına bir göz attı, ama gri pikabı hiçbir yerde göremedi. "Belki şu tahta kafalı belediye görevlisi yanılıyordur..." diye düşündü.

Ancak meyhanenin sahibi de kasabaya bir yabancının geldiğinden haberdardı ve adamın bu yakınlardaki tek otel olan Rüzgarlı Han'da kaldığını söylemişti.

Oblivia'nın sokak takımı arasından bulup çıkardığı yardımcısı, hafifçe yana yatmış eski binayı dikkatle inceledi. İki katlıydı, bir de tavanarası vardı. Tuzlu havanın ortasındaki binanın her tarafından gıcırtılar ve uğultular yükseliyordu.

Manfred uçurumun tepesinde karşılaştığı ekose desenli şapka takan yabancıyı düşünerek kendi kendini bu adamı araştırması gerektiğine inandırmış ve motosikleti için lastik temin etmeyi daha sonraya ertelemişti.

Otelin girişine ulaştı. Kapıyı gıcırdatarak açtı ve içeri bir adım attı.

İçeri girer girmez kendini bir iskelenin üzerinde duruyormuş gibi hissetmişti. Yerler ve duvarlar deliklerle doluydu ve her taraftan rüzgar üfürüyordu.

"Kimse var mı?" diye bağırdı. Resepsiyonda birisinin olduğunu umut ediyordu.

"Buradayım," diye seslendi bir ses. "Selam!"

Tozlu salonda genç bir kız oturuyordu. Çok sevimliydi. Saçlarını bir tokayla atkuyruğu yapmıştı.

Manfred onu bir yerlerden hatırlıyordu ama çıkaramadı. Onun yerine ağzında bir selam sözcüğü geveledi.

"Agatha şimdi gelecek," dedi kız.

Aynı anda Manfred, "Kuaför!" diye düşünerek kızın kim olduğunu hatırladı. Arada bir eve gelip Oblivia'nın saçlarını kıvırırdı.

Peki, ama neden bu köhne salonda oturmuş dergileri karıştırıyordu?

Agatha onu çok bekletmedi.

Gwendaline'e selam vermemesi Manfred'in gözünden kaçmamıştı. Demek oluyordu ki kız bir süredir orada oturuyordu. Agatha, Manfred'e döndü ve "Ne istemiştiniz?" diye sordu.

"Hmmm..." Adam girişi işaret etti ve homurdandı. "Bugün gri bir pikabı olan bir beyefendiyle karşılaştım ve..."

Tam arkasında oturan kuaför kız gözlerini bakmakta olduğu dergiden kaldırdı.

"Beni... ehem... arabasıyla bıraktı... ama..." Manfred kolunu resepsiyona dayayarak güneş gözlüğünü çıkardı. "Ama ben arabasında bir şey unuttum," diye bir solukta uyduruverdi.

Agatha suratında avanak bir ifadeyle, "Ah, ne kötü!" diyerek üzüntüsünü belirtti.

Manfred başını salladı. "Bana bu akşam sizin konuğunuz olacağını söylemişti..."

"Pek tabii!" diye cevap verdi genç kız suratında budalaca bir gülümsemeyle.

"Mükemmel. Öyleyse... onu burada bekleyebilir miyim?"

"Elbette bekleyebilirsiniz. Ama hava kararmadan önce döneceğini zannetmiyorum."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Ah, hayır."

"Peki..." Manfred resepsiyona dayandı. "İsmini sordunuz mu?"

Agatha bir süre durup düşündü, sonra çabucak cevap verdi. "Biliyor musunuz, bu hiç aklımıza gelmedi."

"Hanın kayıt formunu doldurmuş ve imzalamış olmalı ama, öyle değil mi?"

"Ah, aslında... bu sabah geldi ve hiç beklemeden tekrar dışarı çıktı, ama gene de..." Agatha resepsiyonun altındaki bir çekmeceden kayıt defterini çıkardı ve açtığı sayfaya bir göz attı. "Ah, işte burada... Oda, 'Argo Villası'nın sahibi,' adına tutulmuş."

Manfred neşe saçarak kuaför kıza döndü ve bağırdı: "Öyleyse o velet haklıymış: İhtiyar ölmemiş! Sağolasın Agatha!" Ve kendini apar topar kapıdan dışarı attı.

Gwendaline peşi sıra koşarak "Affedersiniz..." dedi.

Aniden dönen Manfred, "Ne var?" diye kükredi.

"Anladığım kadarıyla aynı kişiyi bekliyoruz... Siz az önce onunla bu sabah karşılaştığınızı söylemiştiniz."

"Evet. Beni arabasına almıştı."

Gwendaline adama siyah beyaz bir fotoğraf gösterdi. "Bu adam mıydı? Şu omuzları görünen?"

"Bu fotoğrafı nereden buldun?" diye sordu Manfred, güneş gözlüklerini burnuna indirerek.

"Kasabalı bir kadından, Bayan Biggles'dan," diye açıkladı Gwendaline. "Önde görünen Peder Phoenix. Arkadaki, sırttan görünen ise... Eh, bunu sizin bana söylemeniz gerekiyor. Biz onun Argo Villası'nın sahibi Ulysses Moore olduğundan şüphe ediyoruz."

"Elbette!" diye bağırdı Manfred. Pikabı kullanan adamı kafasındaki İskoç şapkasından tanımıştı.

Gwendaline, sansasyon yaratacak bir haber yakalamışçasına gülümsedi.

Öteki hanımefendileri de haberdar etmemek için bir neden göremiyordu.

Bölüm (22)
- SİYAH GONDOLCU -

Julia aynı zamanda hem çok mutluydu hem de biraz utanmıştı. "Evet..." diyerek konuya girdi. "Bu benim kardeşim Jason. Jason bunlar da Bay ve Bayan Caller, Rossella ve Alberto."

"Memnun oldum," dedi Jason ve iki Venedikli'yle tokalaşmak için elini uzattı. Sonra hala katran içinde olduğunun farkına varıp elini çabucak arkasına sakladı. "Affedersiniz. Biraz... hareketli bir sabah geçirdim de."

Alberto, yıllardır kimsenin ayak basmadığı Caboto Evi'nden çıkıveren bu pis, katran ve güvercin tüyleriyle kaplanmış çocuğa saklamayı başaramadığı bir şaşkınlıkla bakarken, "İnanmakta güçlük çekmiyorum," diye mırıldandı.

Julia ve Rick sanki kendi evleriymiş gibi ellerini kollarını sallaya sallaya içeri girmiş, avluya varıp Jason'ı, iplerle bağlanmış ve ağızları tıkanmış iki çapulcuyu ve... deniz feneri bekçisini gördüklerinde de çığlığı basmışlardı.

"Bu da Leonard," diyerek tanıştırmıştı Jason.

Adamın beklenmedik varlığından rahatsız olan Julia, "Merhaba," diye selam vermişti.

"Biz tanışıyoruz," demişti Rick.

Leonard, "Banner," diye karşılık vermişti. "Saçın tıpkı babanınki gibi."

Sonra vakitlerinin kısıtlı olduğunu fark eden Jason, Leonard'ın Nestor'un eski bir dostu olduğunu ve iki çapulcuyu Venedik'e getirmekte kendilerine yardım ettiğini açıklayarak sohbeti kısa kesmişti. Onun ardından da Julia ve Rick

kapının ardında onları bekleyen iki kişi olduğunu söylemişlerdi.

Böylece ayrılmaya karar verdiler. Çocuklar, Caller Ailesi'yle beraber gideceklerdi. Leonard ise iki çapulcuyu Piombi'deki Venedik hapishanesine teslim etmekle görevlendirilmişti.

"Bir saat sonra burada buluşalım. Bu süre yeterli mi?"

Jason ne cevap vereceğini bilmeden Julia ve Rick'e döndü.

"İki saat desek daha doğru olur," diye cevap verdi kız kardeşi. "Bizim bir gondol gezisi yapmamız gerek..."

Küçük kafile San Marco Meydanı'na doğru hareket etti.

Yürürlerken Alberto, "Demek Caboto Evi'nde yaşıyorsunuz?" dedi Jason'a.

"Evet, ama... çok yolculuk yaparız", diye onun yerine cevap verdi Julia. "Kardeşimin..."

"Tavanarasında birkaç işi vardı."

"Evinizde tavanarası da mı var? Venedik'te pek rastlanılır bir durum değil."

"Eh, tavanarası demek doğru olmaz..." diye cevap verdi Jason. "Daha çok rutubetli ve kirli odalar diyebiliriz. Duvarları çatlaklarla dolu ve çatlakların... katranla kapatılması gerekiyor... bir de şu güvercinler olmasaydı!"

Rossella onunla aynı fikirdeydi. "Güvercinler her yere yuva yaparlar," diye ekledi. O konuşurken Diogo da bacaklarının arasında badi badi yürüyordu.

Jason bilerek Julia ve Rick'le Kilmore Koyu hakkında konuşmaktan uzak duruyordu. Caller çifti oldukça meraklı tiplerdi.

Ancak Rick, "Galiba onu bulduk," diyerek asıl konularına geri döndü.

Hemen arkasından da Julia onun sesine yankı yapar gibi, "Bay ve Bayan Caller harika insanlar, Jason!" diye bağırdı.

Alberto, "Ah lütfen abartmayalım," diyerek kendi kendine güldü. "Sonuçta Siyah Gondolcu'yu nerede bulacağımızı öğrenmek o kadar da zor olmadı."

"Siyah Gondolcu mu?" diye sordu Jason saçlarındaki tüyleri ayıklayarak.

"Peter aslında Venedik'te yaşamıyor. Maskeler Adası denilen bir adacığa yerleşmiş."

"Bizi oraya Siyah Gondolcu götürecek. Onunla gün batarken buluşmamız gerekiyor."

"Bu adamla nerede buluşacağız?"

"İşte bu hoş bir bilmeceydi," diye cevap verdi Julia. "ve Alberto olmasaydı asla çözemezdik! Kağıtta, aslanın uyuduğu yerde," yazıyordu.

Jason bir süre bu bilmece üzerinde kafa yordu. "Hmm... çizgi romanlardan birinde buna benzer bir şey vardı," dedi sonra. "Buralarda bir yerde bir aslan heykeli yok mu? Uyuduğu yer, onun gölgesi olabilir."

Alberto dudağını ısırdı. Aralarına yeni katılan bu çocuğun içgüdülerine hayran kalmıştı.

"Doğru tahmin!" diye bağırdı Rossella. "Siyah Gondolcu'nun bizi San Marco Meydanı'ndaki aslan heykelinin gölgesinde beklediğinden adımız kadar eminiz."

Gün sona ermek üzereydi ve sıcak güneş Venedik'in çatılarını altın rengine boyamıştı. Paglia Köprüsü'nü geçen üç çocuk, Dedalus'un peşindeki bu yolun sonunda kendilerini neyin beklediğini düşünüyorlardı.

Peter Dedalus hayattaydı! Çocuklar bunu biliyorlardı. Ayrıca San Marco Meydanı'ndaki aslan heykelinin gölgesinin kendilerini onun laboratuvarına götüreceğinden de, pusulanın ibresinin kuzeyi gösterdiği kadar eminlerdi.

Ama öncelikle Siyah Gondolcu'yu bulmaları gerekiyordu. Çünkü şehrin kanallarından geçip Maskeler Adası'na giden yolu bulabilen bir tek o kalmıştı.

Peter'in saklandığı yeri bulmak istiyorlarsa ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, çocuklar daha şimdiden oldukça zaman kaybetmişlerdi.

Telaşlı adımlarla yürüyen Julia, "Büyük olasılıkla Oblivia oraya bizden önce varacak..." diye sızlandı.

"Bunu aklından bile geçirme Julia," diye onu uyardı Jason. Hala güvercin tüyleri ve katranla kaplı olan kıyafetlerini değiştirmemişti. Her hareketinde tüyler etrafa uçuşuyordu.

Rick etrafına bakarak, "Beni dinleyin, galiba bir fikrim var..." diye fısıldadı. Etrafına bakındı. "Siyah Gondolcu karalara bürünmüş olabilir..."

Jason gözlerini devirip "Kutlarım," diyerek arkadaşına sataştı. "Yüzyılın en dahice fikri!"

San Marco Meydanı'na ulaştılar ve yüzlerini iki sütunun yükseldiği noktaya çevirdiler.

"Aslan..." diye açıkladı Alberto Caller. "Bu şehrin esrarengiz sembolüdür."

"Neden esrarengiz?"

"Çünkü heykeli buraya kimin getirdiği bilinmiyor, nereden geldiği de. Kimileri bunun aslında bir şimera* olduğunu söyler, bazıları sonradan kanat eklenmiş bir Çin ejderhası olduğu görüşünü benimsemiştir ve..."

Rossella sütunlardan birinin dibine kurulmuş ahşap büfeyi işaret etti. "Baharatlı bir çay içmeye ne dersiniz?" diye sordu. Kocasının sonsuza dek devam edecekmiş gibi görünen konuşmasını böldüğünün farkında bile değildi.

Rick sütundan göle vuran uzun gölgeye baktı. "Aslanın uyuduğu yer..." diye mırıldandı. Tek şansları buydu, o yüzden içinden bilmecenin çözümünün gerçekten de burada yatıyor olmasını diledi.

Güneş çatıların üzerinden batıyordu ve aslanın gölgesi uzadıkça uzamıştı.

Ötekiler dudaklarını baharatlı çayla ıslatırlarken Rick sonunda aslanın nerede uyuduğunu keşfetti: Gölgenin ucu, metalden pruvası olan bir gondolun bağlandığı tepesi altın

** Mitolojide, aslan başlı yılan kuyruklu yaratık (ç.n.)*

kaplama bir kazığa vuruyordu.

Gondolun başında sol kulağına küpe takmış, kalkık uçlu ayakkabılar giyen ve başına kırmızı ipekten ekoseli bir kumaş bağlamış siyahi bir adam bekliyordu.

Siyah Gondolcu karşılarındaydı.

Çocuklar adama binip binemeyeceklerini sorduklarında gondolcu Jason'a baktı ve hayır anlamında başını salladı. Elmacık kemikleri o kadar genişti ki, gözleri küçücük ve derin çukurlar gibi duruyordu.

"Parmağının ucuyla bile gondoluma dokunamazsın," diyerek Jason'a seslendi.

"Ama sadece kuş tüyü!"

"Lütfen!" dedi Rick. "Size ihtiyacımız var!"

"Ve ben de hizmetinizdeyim. Sadece dedim ki, bu benim gondoluma adımını atamaz." Sonra da o tarafa doğru yaklaşan Bay ve Bayan Caller'e döndü. "Bu çocukların ebeveynleri sizler misiniz?" diye sordu.

"Ah hayır... Ama onlarla beraber seyahat edeceğiz."

"Gitmek istediğiniz yeri söyleyin."

"Maskeler Adası."

"Maskeler Adası diye bir yer yoktur."

"Bir arkadaşımız sizin bildiğinizi söylemişti..."

"Arkadaşınız da kim?"

"Adı Peter Dedalus."

Siyah Gondolcu başını salladı. "Tanımıyorum."

"Belki adını değiştirmiştir," diyerek ısrar etti Alberto. "İngiltere'den geliyor, saatler ve harikulade mekanizmalar tasarlıyor."

"Kulağını dört aç!" diye atıldı Rossella. Ve çerçeveye takılmış müzik kutusunun kolunu çevirdi. Müzik sesini duyan Diogo da arka ayakları üzerine fırlamış ve dans etmeye başlamıştı.

Siyah Gondolcu yüzünü buruşturdu ve başını salladı: "Arkadaşınız İngiliz Pietro olabilir mi?"

"Evet! İşte o!" diye bağırdı Rick coşkuyla.

"Öyleyse Maskeler Adası'na nasıl gidildiğini biliyor olabilirim..."

"Yaşasın! Lütfen hemen yola çıkalım!"

"Hepiniz mi?"

Alberto, Jason'ın durumunu göz önüne alarak, "Vereceğimiz hasarın karşılığı neyse ödeyeceğiz," dedi çabucak.

"Anlaştık," diye fısıldadı adam ve hepsinin gondola binmesine yardım etti. Sıra Jason'a geldiğinde çocuğun önüne bir bez serdi ve emretti: "Buradan bir yere kıpırdamayacaksın. Yoksa seni lagüne atarım."

(...)

"Ben bakarım!" diye çınladı Bayan Bowen'in sesi. Ayağında galoşlarla telefona koştu. "Alo! Eeee? Yemin et! Hemen geliyorum!"

Ahizeyi çarparak kapadı ve devasa bir kare bulmacanın başına oturmuş kocasının karşısında şimşek hızıyla sırtına bir ceket aldı.

Doktor Bowen sersemlemiş bir halde karısını seyrediyordu. Daha önce onun evden çıkmak için böyle apar topar hazırlandığını görmemişti.

Bayan Bowen, "Hoşça kal! Yemek fırında!" diye bağırdı arkasına bile bakmadan kapıdan çıkarken.

Edna çok keyifli bir gün geçirmişti. Tabii ne zaman kuaföre gitse ve sabah saatlerini kasabada, yenilikleri inceleyerek geçirse eve böyle ağzı kulaklarında dönerdi... Ama Elton John'un Torquay'deki konseri için bir hastasının onlara iki bilet ayarladığı günden beri karısını bu kadar mutlu görmemişti.

Bay Bowen bir süreliğine bu beklenmedik sükunetin keyfini çıkardı. Hemen ardından akşam yemeğini yemeye karar vererek fırını yaktı. Demek bu akşam yalnız yiyecekti.

Fırının camından içeri baktı ve kendi kendine "Etli börek," dedi.

Bira almak için buzdolabını açtı, sonra mahzende iki şişe olduğunu hatırladı. Biraları almak için aşağı inmek üzereyken gözü telefona takıldı. Karısı ahizeyi tam kapatmamıştı. Telefonu kaparken aklına çılgınca bir fikir geldi. Ursus'un numarası kaçtı acaba?

Birkaç başarısız denemenin ardından okul müdürünün numarasını tutturdu. "Hey, ihtiyar!" diyerek arkadaşını se-

lamladı. "Evdeyim ve bir etli börekle iki biram var. Bana eşlik etmek ister misin?"

Müdür bir süre düşündü, sonra, "Tamam, hemen geliyorum," diye cevap verdi.

"Harika. Biraları buzluğa koyuyorum."

"Söylesene, sen de olanları duydun mu?"

Bay Bowen ağzında bir şeyler geveledi. "Anlamadım?"

"Bana da haberi Bayan Stella aktardı," diye açıkladı Ursus Marriet. "Bayan Biggles'la bir toplantı yapmışlar... Eşin de onlarlaymış... Her neyse işte, Argo Villası'nın eski ev sahibini hatırlıyor musun?"

"Moore'dan mı bahsediyorsun? Evet, geçen sene ölmüştü."

"Tamam işte. Görünen o ki aslında ölmemiş. Bugün biri onu gri bir Chevrolet'nin ya da ona benzer bir arabanın içinde kasabada gezerken görmüş..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Alakası yok. Davetin hala geçerli mi?"

"Tabii geçerli..." dedi Doktor Bowen. "Yeter ki acele et!"

Bölüm (23)

- MASKELER ADASI -

Gondol, lagünün sularında kayarcasına ilerlerken sislerin arasından görünen Venedik giderek uzaklaşıyordu. Günbatımıyla beraber suyun yüzeyi alev rengine bürünmüş ve sisin altında titreşmeye başlamıştı.

Sığ sularda uzun gölgeli leylekler dolaşıyordu. Denizin hemen altında kıvrıla kıvrıla yüzen kısa ve gri yılanbalıkları göze çarpıyordu.

Güneş ufka gömülüp de lagünün suyu karanlığa büründüğünde, "Fener," diye buyurdu Siyah Gondolcu.

Güneş ışınlarının artık lagüne ulaşmadığı bir sırada ince bir sis bulutu etraflarını kaplamaya başladı. Siyah Gondolcu kendinden emin bir tavırla yerinde doğruldu.

Sis bulutu usulca yükselmiş ve titrek bir duvar gibi onları çevrelemişti. Gri bir girdabın içine girmiş gibiydiler. Kıpırtısız suyun üzerinde kendilerini gondolcunun emin ellerine teslim etmişlerdi.

Çocuklara sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından gondolun pruvası kuma oturdu ve durdu.

"San Giorgio dell'Alga," diye konuştu Siyah Gondolcu. Altın küpesi fenerin ışığında pırıldıyordu. "Maskeler Adası."

İlk önce çocuklar indiler ve gondolu kuma çektiler.

Yosunlarla kaplı bir kumsaldaydılar. Daha ileride kumsal sona eriyor ve yerini bir ormana bırakıyordu.

Dolambaçlı bir patika adanın kalbine sokulmaktaydı.

"Var olan birkaç evin hepsi de doğu tarafında..." diye açıkladı Siyah Gondolcu. "Öteki taraftaysa bir keşiş manas-

tırı var. İngiliz Pietro onlarla beraber ahşap bir evde yaşıyor. Oraya ulaşmak on dakikadan fazla zamanınızı almaz."

Rick başını salladı. "Gidelim mi?"

Alberto ve Rossella birbirlerine endişeyle baktılar.

Sonra Bayan Caller mırıl mırıl, "Eğer sizin için sorun olmazsa biz burada kalıp dönmenizi bekleyelim," diye konuştu. Bir yandan da etrafa şüpheli bakışlar fırlatıyordu.

"Sorun değil," diye yalan söyledi Rick. Aslında adanın puslu görüntüsü içine ürpertiler salıyordu. "Göz açıp kapayıncaya kadar işimizi halleder, geri geliriz."

Rossella, Julia'nın elini eline aldı ve dikkatli olmasını tembihlercesine sıktı. Kız gülümsedi ve Diogo'yu kucağına alıp ormanın içlerine ilerleyen patikada öteki ikisiyle beraber gözden kayboldu.

Kısa bir süre sonra kırılan bir dal sesi duydular.

"Alberto?" dedi kadın sisin içinden. "Bu da neydi?"

Sisler içindeki orman bir hayalet gibi patikanın her iki yanında uzanıyordu. Ağaçların kara gövdeleri ve ince, uzun dalları bu gri sis örtüsünün içinde kıvrım kıvrım kıvrılıyordu. Onlar yaklaştıkça dev kuşlar gökyüzüne havalanıyor ve gecenin karanlığına karışan çığlıklar atıyorlardı.

Kısa bir yürüyüşün ardından patika ikiye ayrıldı. Çocuklar manastıra uzanan yolu seçtiler.

"Amma tüyler ürpertici bir yer..." dedi Rick.

Oğlanın sözüne cevap verircesine yakınlardaki bir ağaçtan

bir baykuş onlara seslendi. Bu ani sesle ürken Julia, sıkıca Rick'in eline yapıştı.

Tek bir kelime dahi etmeden el ele yürümeye başladılar, ta ki bir bahçe duvarı yollarını kesene dek.

Duvarın öte tarafında alçak ve dörtgen bir yapı görülüyordu. Manastıra gelmiş olmalıydılar.

Tek sıra halinde eğimli duvarı izleyerek alçak bir tepeye çıktılar.

Buradan manastırın bahçesini çepeçevre görebiliyorlardı. Manastır çok büyüktü. Sis tabakasının altından sırtını dışarı çıkarmış devasa bir kaplumbağaya benziyordu. Yürüdükleri yolun hizasında en tepeye bodur bir çan kulesi olan bir kilise kurulmuştu. Daracık pencerelerinden mum ışıkları ve kulağa hoş gelen bir müzik sesi yayılıyordu. Bir koro alçak sesle Latince bir şarkı söylüyordu.

Jason, Julia ve Rick sisin içinden ilerleyerek Peter'in yaşadığını düşündükleri yere vardılar. Ahşap bir evdi. Küçük kilisenin hemen yanına inşa edilmişti. Pencerelerinden ışık süzülüyordu. Demek ki içeride biri vardı.

Biraz daha yaklaştılar. Oblivia Newton'un kulakları tırmalayan sesini duyacak kadar yakına gelmişlerdi.

"Size demiştim..." diye hayıflandı Julia. "Bizden önce geldi."

Jason'ın bir fikri vardı. "Pencereye tırmanıp ne konuştuklarını duymaya çalışalım," diye önerdi.

Sisin içinde gizlenen Kül Kont, tedbiri elden bırakmamak için son bir kez daha etrafı kolaçan etti. Kimsenin kendisini göremeyeceğinden emin olduktan sonra maskesini çıkardı. Derin derin nefes alarak ciğerlerini taze havayla doldurdu. Sonra elindeki kandili yere bırakıp kollarını esnetti. Kendi kendine daha ne kadar beklemesi gerektiğini sorarak ıslık çalmaya başladı.

Aslında canını sıkan bu değildi. Son iki günde geçen sene kazandığından daha fazla kazanmıştı. Ve karşılığında sadece bir saat ustasını bulması gerekmişti. San Giorgio'nun evlerine vardıktan sonra kendilerine manastıra giden yolu işaret edecek birilerini bulmaları pek vakitlerini almamıştı.

Kül Kont şu histerik kadını adada bırakıp Venedik'e dönme fikrini gözden geçirmeye başlamıştı. Ne de olsa onun görevi İngiliz Pietro'yu bulmaktı. Turist rehberliği değil.

Fakat biraz daha düşününce, olası bir başka kolay kazanç uğruna burada kalmaya ve kadını beklemeye karar vermişti.

Zaman geçirmek için etrafı dolaşmaya karar vererek adayı ikiye ayıran patika boyunca yürümeye başladı. Ancak kısa yürüyüşü sırasında kendisine doğru hızla yaklaşan birilerinin sesini duydu. Maskesini taktı ve ormana gizlendi.

Hemen sonra üç tane çocuğun o tarafa doğru gelmekte olduğunu gördü. Çocuklardan birinin kuş tüyleriyle kaplı, acayip bir kıyafeti vardı.

İyice meraklanıp bu üçünün hangi delikten çıktıklarını anlamak için yokuş aşağı indi: Kumsalda feneri yanan bir

gondol bekliyordu. İçinde birilerinin olup olmadığını kontrol etmek için biraz daha yaklaştı.

Sisin içinden üç tane karaltı seçti. Daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaşması gerekiyordu. Bir adım daha attı. Ancak büyük bir gaflete düşerek kırık bir dala basmıştı.

"Alberto? Bu ses de neydi?" diye sordu bir kadın sesi. Kül Kont konuşanın Bayan Caller olduğunu anında anlamıştı.

"Yok bir şey, sevgilim. Hayvanın biridir..."

Bu tanım karşısında Kül Kont öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Umarım çocuklar ellerini çabuk tutarlar," dedi Rossella bir süre sonra.

Onlara eşlik eden gondolcu, "Saatçinin evi çok uzakta değil," diyerek kadını rahatlatmaya çalıştı.

Saatçi mi? Onlar da mı? Bu acayip zanaatkar neden bu kadar önemliydi?

Kül Kont sinsi sinsi sırıttı. Belki de gidip şu gizemli İngiliz Pietro'ya bir göz atma vakti gelmişti. Hatta belki bugünün sonunda Caller çiftini hapse tıkmak için mükemmel bir bahane bulmuş olurdu.

(...)

Argo Villası'nın telefonu çalmaya başladığında Nestor, Don Diego ve Dieguita'nın aşırmaya çalıştığı eşyaları içeri taşımakla meşguldü. Her şeyi yerli yerine koymaya çalışıyordu ama yeni yeni fark ediyordu ki, lambalardan iki tanesi kırılmış ve küçük seramik bir heykelciğin kafası kopmuştu.

"Belki biraz tutkalla eskisi gibi olur," diye düşündü.

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Yerdeki toz bezlerinin üzerinden atladı ve son anda ahizeyi kaldırdı. "Evet, alo!" dedi nefes nefese.

Kiminle konuştuğunu anlaması için aradan birkaç dakika geçmesi gerekmişti.

"Bayan Biggles, lütfen nefes alarak konuşun. Tek kelimeyi bile anlamadım!"

Öteki elinde taşıdığı ıvır zıvırı yere bıraktı ve bir koltuğa oturdu.

"Evet benim. Nestor. Rüzgarlı Han'da ne varmış?.. Tabii ki hanın ne olduğunu biliyorum! Nasıl? Eski ev sahibi Rüzgarlı Han'da mı kalıyor? Ulysses Moore mu? Ama... ama... imkansız. Sanırım siz... başka kim gördü dediniz? Bir fotoğraf mı? Peder Phoenix de mi görmüş? Emin misiniz?"

Bayan Biggies sesinin tonunu yükselterek konuşmaya devam ediyordu. Sonunda Nestor, "Tamam oraya geliyorum," diye cevap verdi. "Hemen. Hemen geliyorum. Tamam, sizin istediğiniz gibi olsun. Rüzgarlı Han'da buluşalım... Evet, tabii. Görüşürüz Cleopatra."

Telefonu kapadığında kafasında binlerce soru işareti dönmeye başlamıştı. Argo Villası'nı derleyip toplamak bir anda tüm önemini kaybetmişti. Ulysses Moore şehirde miydi? Ama... nasıl olurdu?

Eşyaları karmakarışık bir halde bıraktı ve yerdeki toz bezlerini topladı. Sonra hızlıca evi kontrol edip açık pencerelerle kapıları kapadı ve evden çıktı.

Bisikletle kasabaya inmek gözünde büyüyordu. Hava karanlıktı ve gün içinde çok yorulmuştu.

"Haydi güzellik! Gidip neler olduğuna bakalım," dedi yüksek sesle, Leonard'ın atına gülümseyerek.

Bölüm (24)
- KARŞILAŞMA -

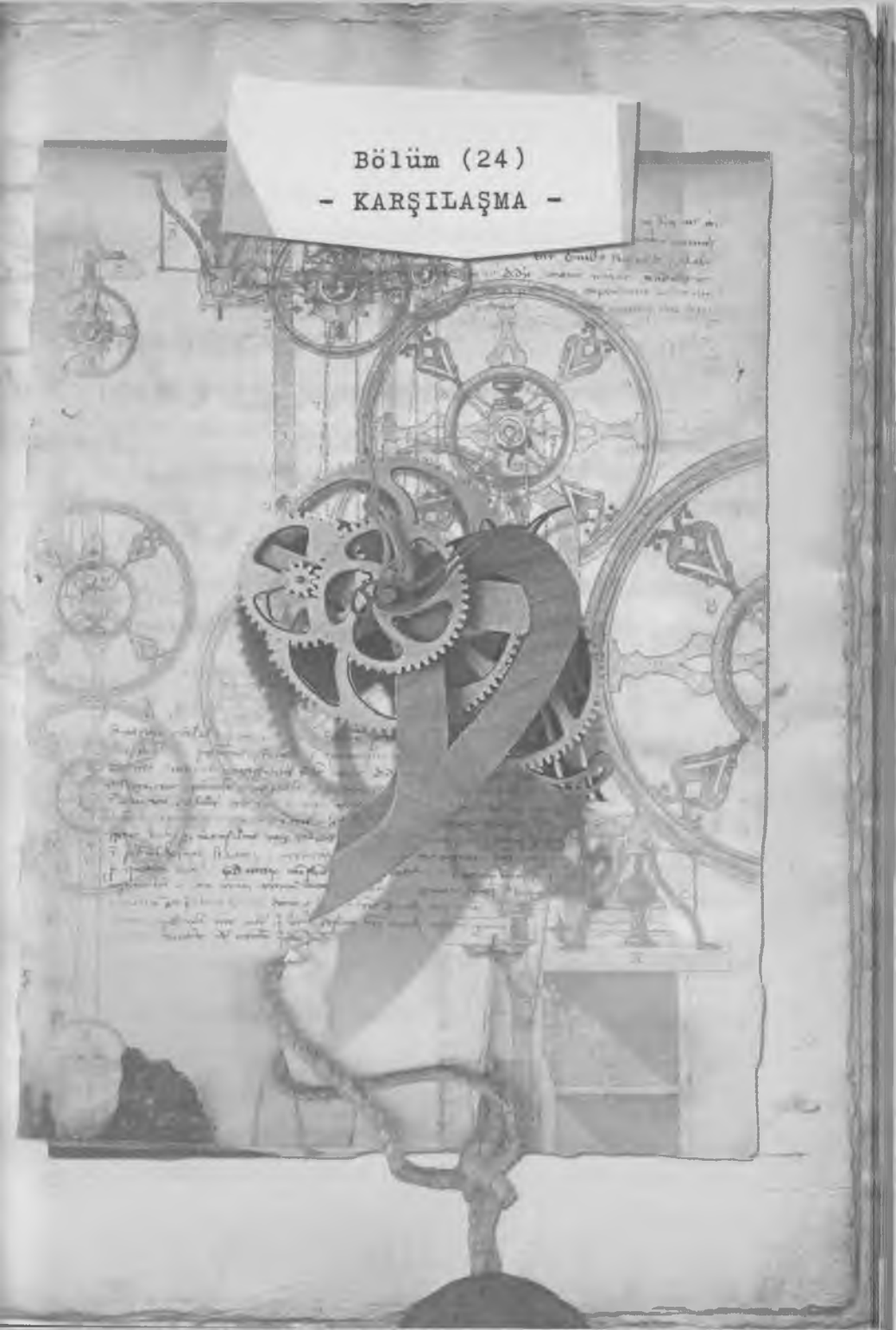

Bahçe duvarına tırmanan Jason ve Rick, Peter'in kaldığı evin ikinci katındaki tam kapanmamış bir pencereden içeri girdiler. Julia onların ardı sıra ilerlemeden önce Diogo'ya bir yere kıpırdamamasını ve iyi bir köpek olup orada onları beklemesini tembihledi. Sonra duvara tırmandı ve pencereden geçer geçmez kendini hayatında gördüğü en tuhaf makinelerin durduğu gerçek bir laboratuvarda buldu.

Akla gelebilecek her türlü şey vardı: tokmaklar, zemberekler, çıkrıklar ve bin bir çeşit metal düzenek. Karşı duvardaki kapalı kapı kilisenin içine açılıyor olmalıydı. Öbür tarafta ise aşağı inen bir merdiven vardı. Oda karanlıktı. Ama alt katta yanan mumların ışığı, devam etmekte olan hararetli tartışma sesleriyle beraber yerdeki çatlaklardan sızarak odaya doluyordu.

Çocuklar parmak uçlarında yürüyerek merdivenin başına geldiler ve en üstteki basamağa çömelip aşağı baktılar. İlk olarak Peter Dedalus'u gördüler: Ufacık bir adamdı. Gözlükleri ve uzun bir burnu vardı. Oblivia Newton cadısının pençesine düşmüş gibi görünüyordu.

Jason sonunda, "Bu kadından nefret ediyorum," diye patladı. "Şimdi gidip ona..."

Rick onu engelledi. "Şşşt! Önce ne konuştuklarını bir duyalım!"

Peter başını salladı ve kederli bir sesle, "Neden beni izledin?" diye sordu. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Peter, bir tanem..."

"Bana BİR TANEM deme!" diye haykırdı Peter. "Benimle ilgili hiçbir şeyin senin umurunda bile olmadığını çok iyi biliyorum! Beni aldattığının ve hilelerine devam ettiğinin de farkındayım! Sen... sen sadece kapılarla ilgileniyorsun... ve anahtarlarıyla... Neler yaptığımızı ve neden tüm bunları planladığımızı öğrenmek istiyorsun."

"Ah hayır, yanılıyorsun Peter. Bunlar beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ne yaptığınızı zaten biliyorum: Bütün kapıları gizlemeye çalıştınız. Ve anahtarların elden ele dolaşmasını engellediniz. Hepsini, ama ikisi hariç."

Boynundaki kolyenin ucuna takılı kedili ve aslanlı her iki anahtarı ortaya çıkarıp adamın burnunun ucunda salladı.

"Aslanlı anahtar!" diye feryat etti ufak adam. "Ama... bu anahtar senin elinde kalamaz Oblivia!"

"Bu bizim anahtarımız Peter. Senin tasarladığın kapıyı açan anahtar..."

Peter, "Hayır!" diye bağırarak kadının sözünü kesti. "Ben kapı tasarlamadım! Kapı hep vardı... Büyün kapılar hep vardı."

"Ah. Yeni bir haber. Demek kapılar sizin eseriniz değil. Öyleyse kimin eseri?"

"Kimse bilmiyor! Ben, Ulysses, Penelope, hiçbirimiz bilmiyorduk. Kurallarımızdan biri de buydu."

"Kurallar mı Peter?"

Adamcağız odanın bir köşesine çekildi ve kafasını ellerinin arasına aldı. "Evet kurallar... Benim koyduğum kurallar."

Oblivia bir sandalye çekti ve oturdu.

"Bana kuralları anlat Peter."

"Hayır... Ben... yapamam..."

"Neden yapamıyorsun? Bütün eski dostların öldü. Geriye sadece sen kaldın."

"Ama sen... o anahtarı nasıl elde etmiş olabilirsin?" diye kendi kendine mırıldandı Peter. "Aynalar Evi'nin kapısını açtım ve anahtarı çıkardım. Sonra da Ulysses'e postaladım. Onu da öteki anahtarlarla beraber güvenli bir yerde saklaması gerekiyordu..."

"Ama öyle olmadı, bir tanecik. Ulysses şimdi başka bir dünyada ve anahtar da bahçıvanının elindeydi."

"Bahçıvan mı?" diye sordu Peter. Bu ihtimali hiç düşünmemişti.

"Evet, bahçıvan," diye onayladı Oblivia zafer dolu bir kahkahayla.

"O yaşlı kaçık..."

"Ta kendisi," dedi kadın. "Belki öteki anahtarların da nerede saklandıklarını öğrenmiş ve yerlerinden çıkarmıştır."

Peter'in aklı başka bir yerdeydi artık. "Belki de kapıları yeniden açmaya başlayan da odur. Şeyle... şeyle..."

"Neyle Peter?"

"İlk Anahtar'la" diye fısıldadı adam, tek bir solukta.

"Aferin Peter. Yeni bir haber daha. İlk Anahtar nedir?"

"Hayır, bunu sana söyleyemem. Bu bütün kurallara aykırı."

"Bu sözüm ona kuralların neler olduğunu bana da söyler misin, Peter?"

Ufak adam bir solukta tüm kuralları ezbere okudu: "Birinci kural: Kilmore Koyu'nu korumak. İkinci Kural: Kapılar hakkında kimseye bilgi vermemek. Üçüncü kural: Onları kimin yaptığını araştırmamak."

Adam sözlerini tamamladığında Oblivia bir saniye durup düşündü. Sonra birden bir kahkaha patlattı.

"Sizin koyduğunuz korkunç kurallar bunlar mı? Ah, amma heyecanlı... kendimi izcilik günlerime geri dönmüş gibi hissettim: Ormanda yangın çıkarmayın ve hayvanlara zarar vermeyin! Lütfen... merakımı mazur gör: Bu kuralları kim koydu?"

"Moore."

"Öyleyse efsanevi Ulysses Moore bu oyunun görünmez hakemi olmalı, öyle değil mi? Devam edelim... Kapıları kimin yaptığını bulduğunuz takdirde başınıza ne geleceğini düşünüyordunuz ki?"

"O kuralı, kapıları kimin yaptığını bulmak için aramadığımız yol kalmadığından ve aydınlattığımız her gizemin ardında yeni bir gizemle karşılaştığımız ya da hayatımızı tehlikeye attığımız için koymaya karar vermiştik."

"Peki ya İlk Anahtar, Peter?"

Tam o anda duvarın öbür tarafındaki köpek havlamaya başladı.

Diogo'nun havladığını duyan Julia, "Ben giderim..." dedi.

Jason elini kardeşinin omzuna koydu. "Hayır. Ben giderim."

Gürültü yapmamaya dikkat ederek odayı arşınladı ve pencereden geçip tekrar duvarın üzerine atlayıverdi. Ayağını toprağa basar basmaz köpek de havlamayı kesmişti.

"Diogo!" diye fısıldadı Jason. Ancak köpek görünürlerde yoktu. Oğlan ormana doğru birkaç adım yaklaştı. "Diogo, nereye kayboldun?"

Bir an için köpeği patikanın ortasında görür gibi oldu. Ama hayvan öylece yatmış, hareket etmiyordu.

"Diogo?"

Oğlan yavaşça yaklaştı.

Aniden eldivenli bir el arkadan onu yakaladı ve kuş gagalı maskesini oğlanın yüzüne yaklaştırdı.

Kül Kont tıslar gibi bir sesle, "Kılını bile kıpırdatayım deme, sümüklü velet. Yoksa sonun köpeğin gibi olur..." dedi.

Oblivia neler olduğunu görmek için pencereden dışarı baktı. Ancak köpek havlamayı kestiğinden işe geri döndü: "Öyleyse Peter, anlat bakalım... neden bu kadar çok sır var?"

"Kilmore Koyu tek bir biletle ulaşılan harikalar kasabası-

na dönüşme riski altındaydı," diye mırıldandı kederli mucit.

"Buna ticaret denir, bir tanem. Ve o kadar da kötü bir şey değildir."

"Biz tam tersini düşünüyorduk."

"Ah, duyduk duymadık demeyin, romantizm yaşıyor! Tüm dünyaya Kilmore Koyu gibi inanılmaz bir yeri tanıtmak varken siz kalktınız... siz kalktınız orayı herkesten sakladınız! Ortadan kaldırdınız. XXI. yüzyılda bir kasabayı gözlerden gizlemeyi başardınız! Ama hiç hesaba katmadınız mı? İnternet ortaya çıktı, uzaya uydular yerleştirildi, cep telefonları kullanılmaya başlandı... iletişim çağındayız ve siz... siz ne yaptınız?"

"İnternet siteleri yapmadık, lüks oteller de kurmadık. Bu bizim ilk kuralımızdı: Kilmore Koyu'nu korumak. Bu işin altından kalkabilmek için zamanda yolculuk yapmayı bile başardık."

"Peki sonra... ne yazık ki ben ortaya çıktım. Ve bu küçük topluluğun en zayıf halkasını ele geçirdim." Oblivia, bir parfüm bulutu halinde Peter'e yaklaştı. "Ve en zayıf halkayı kuş gibi öttürdüm."

"Ben ötmedim! Ben... ben senin de bana benzediğini zannetmiştim. Seni seviyordum!"

"Bir tanem, ben de seni seviyordum. Ama sen bana her şeyi anlatmak yerine... güzel bir günün ortasında kaçıverdin ve beni yapayalnız bıraktın."

"Sen beni sevmiyordun Oblivia..." diyerek hıçkırdı Pe-

ter. "Sen sadece kapıları nasıl kontrol edeceğini öğrenmek istiyordun."

"Eğer bu yüzden beni bıraktıysan, bunu şimdi bilmek istiyorum. Bunun bana son hediyen olduğunu düşünelim, Peter. Benden sonsuza dek kurtulman için. Haydi bir tanem, beni yalvartma..." diye fısıldadı Oblivia. Mor tırnaklı parmaklarını saat ustasının saçlarında gezdiriyordu.

Peter uzun bir süre sessizliğini korudu. Oblivia'nın parfümüyle mest olmuştu.

Sonra içi çekmecelerle dolu küçük bir gardırobu açtı. İçinden eski bir fotoğraf albümü ve acayip görünüşlü bir fotoğraf makinesi çıkardı. Her ikisini de masaya koydu. "Aslında Kilmore Koyu'ndan tamamen ayrılmadım..." dedi. "Tanıdığım insanları da yanımda getirdim. Son yıllarda onları düşünmekten başka hiçbir şey yapmıyorum. Sizleri. Sizlere neredeyse her gün bu eski fotoğraflara bakarak ulaşıyorum."

Oblivia hiç beklemeden fotoğraf albümünü açtı.

"Venedik'e geldikten birkaç ay sonra geri dönmeyi bile düşünmeye başladım," diye devam etti Peter. "Kapının hala açık olabileceğini umuduyla Amor degli Amici'ye geri döndüm. Ama kapalıydı. Birilerinin benim yerime kapıdan geçtiğini ve Kilmore Koyu'na giriverdiğini düşündüm... Öyle olsa bile sizin de bildiğiniz gibi kapı çok iyi saklanmıştı."

"Evet, tabii. Bu fotoğraftaki kim?"

Peter düşüncelerden sıyrılıp albüme baktı. "Peder Phoenix," diye cevap verdi.

Oblivia sayfayı çevirdi ve parmağını bir fotoğrafın üzerine koydu: "Peki ya deniz fenerinin yanında seninle duran kim?"

"O Ulysses."

"Bu Ulysses Moore mu?" diye hayretle bağırdı Oblivia. Sonra fotoğrafı daha büyük bir dikkatle incelemeye başladı. "Gözlerime inanamıyorum. Bu fotoğrafta kaç yaşında ki?"

"En azından yirmidir," diye cevap verdi Peter.

Oblivia fotoğraf albümünü elinden bıraktı ve Peter'in anlattığı konuya geri döndü: "Peki bir tanem: Kapının kapalı olduğunu öğrendiğinde nasıl bir tepkide bulundun?"

"Ötekilerin onu bulmayı başarmış olabileceklerine ve sonra da... kapıyı kapadıklarına inandım."

"Neyi bulmayı başardıklarına dedin, anlamadım?"

"İlk Anahtar'ı. Bütün kapıları kontrol edeni." Peter burnundan aşağı kayan gözlüğünü kaldırıp tekrar yerine oturttu ve masanın etrafında yürümeye başladı. "Önceleri bunun bir efsane olduğunu düşünüyorduk. Fakat tüm anahtar deliklerini bir bir incelediğimde hepsini açıp kapayacak bir anahtar olduğu fikri gözüme makul görünmeye başlamıştı. Bir maymuncuk olmalıydı. Günlerden bir gün Ulysses, kütüphanesinde bulduğu eski bir kitapta İlk Anahtar'dan bahsedildiğini gördü. Kitabın adı, *Gerçeklerden Kaçmanın Yolları: Anahtarlar, asma kilitler, gizli geçitler ve kaçış mekanizmaları*'ydı. Türlü makalelerden birinde Ulysses'in büyük büyük dedesi Raymond'ın Kilmore Koyu kapılarına adanmış

bir yazısı vardı. Bir de İlk Anahtar'ın resmi çizilmişti. Evrensel anahtar."

Oblivia kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

"Harika, tam da işime yarayacak şey: Kilmore Koyu'nun bütün kapılarını açabilen bir anahtar!"

"Sadece Kilmore Koyu'ndakileri değil," diye açıkladı Peter, içini çekerek. "Bütün Zaman Kapıları'nı. İlk Anahtar, kapıların yaratıcılarının zamanda hareket etmek için kullandıkları bir maymuncuk imiş. Bir ileri bir geri..."

"Yine kapıların yaratıcıları dedin... Onlar kim ki?"

"Biz de bilmiyoruz," diye itiraf etti Peter. "Asla ortaya çıkaramadık. Ama... kapılarla işimizin bittiğine karar verdiğimizde ve Kilmore Koyu'nu dünyanın yüzeyinden silmek için planlar kurmaya başladığımızda İlk Anahtar'ın çok işimize yarayacağını düşünmüştük. Onu aklın alabildiği her yerde aradık, çünkü eğer bir zamanlar gerçekten var olduysa, bir tek kapıları açmamıza yaramayacaktı, onları kapamamıza da yarayacaktı.

"Kapamanıza yarayacaktı da ne demek?"

"Kilmore Koyu'ndaki bir Zaman Kapısı'ndan geçtiğinde, kapı ters taraftan biri o tarafa geçmediği sürece açık kalır. O taraftan kapatılamaz. Bu sadece tek yönlü bir seyahattir."

"Daha açık konuş..."

"İlk Anahtar her iki taraftan da kapıları açabilir ve kapatabilir. Ona sahip olan kişi rüya kapılarının arasındaki halkaları her zaman için açabilir ve kapayabilir. Artık ulaşılama-

yan, her türlü tehlikeden uzak tutulan ve korunan yerlere geçiş sağlayabilir. Bunu yapabilen tek bir anahtar vardır. Ve o da ilk olandır."

Oblivia Newton dünyanın yüzeyine yayılmış binlerce kapalı kapıyı düşündü. Onları birer birer açabilir ve hepsi bir öncekinden daha değerli, paha biçilemez zenginlikleri talan edebilirdi.

"O anahtarı istiyorum," dedi.

Peter gülümsedi. "Hepimiz istiyorduk. Ve ona ulaşmamıza sadece bir adım kalmıştı. Çok yakındaydı. Elimizi uzatsak dokunabilirdik. Ama tabii sonra ben kaçtım... Gözlerim arkada gitmiştim. Ve sonrasında Venedik'e gelen giden olmadı. Ulysses ve Penelope'nin sonunda anahtarı bulduklarına ve onu Kilmore Koyu'nun tüm kapılarını kapatmak için kullandıklarına inanmaya başladım ve..."

"Ve beni oyunun dışında bıraktıklarını düşündün," diye adamın lafını bitirdi Oblivia. "Bana yalan söylemiyorsun öyle değil mi? İlk Anahtar'ı bulmuş falan değilsin, değil mi?"

"Daha neler! Eğer İlk Anahtar bende olsaydı en azından bir kez daha Kilmore Koyu'nu ziyaret ederdim."

Kadın öfkeyle odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra devasa bir şamdanın yanında durdu. "O zaman anahtar nerede?"

"Onlar bulmadıysa ben de bilmiyorum. Ama kapıların uzun zamandır kapalı olduğuna bakılırsa... anahtarı bulmuş olmalılar. Ve eğer düşündüğüm gibiyse, bu da demek oluyor

ki şu anda öteki anahtarlarla beraber güvendedir."

"Nerede?"

"Ulysses'e sor."

"Ulysses öldü, Peter! Ben sana soruyorum, çünkü sen geriye kalan tek kişisin!"

"Kara da mı öldü?"

"Kara mı?" diye sordu Oblivia. "Kara da kim?"

"Kara Volkan. Tren makinisti. Ben kaçtıktan sonra geriye üçü kalmış olmalı: Ulysses, Penelope ve o."

"Kilmore Koyu'nda Kara Volkan diye biri yok."

Peter fotoğraf albümündeki bir fotoğrafı gösterdi. "İşte burada! Upuzun sakalıyla yüzünü tanımak pek mümkün değil ama. İçimizde İlk Anahtar'ın varlığına en çok inanan oydu."

"Kara Volkan..." diye mırıldandı Oblivia. "Demek ki biri daha var." Kilmore Koyu'nun kapılarının işaretlendiği haritayı masaya yatırdı ve sordu: "Nerede yaşıyor?"

"Burada, tren istasyonunda."

Oblivia mor tırnaklı parmağını harita üzerinde bir noktaya bastırarak bir sevinç çığlığı attı. "İstasyonda bir kapı var. Ve bahse girerim sen bu kapının nasıl açıldığını da biliyorsundur."

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam atlı anahtarla..."

Oblivia, Peter'in boynuna taktığı görünmez tasmayı bıraktı ve adamın dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdu. "Harikasın bir tanem. Gerçekten harikuladesin. Şimdi eğer mahzuru yoksa... bana atlı anahtarı nerede bulacağımı söyle."

"Bunun yerine eğer mahzuru yoksa..." diyerek yeni bir ses daha aralarına katıldı, "siz ikiniz önce bana ne hakkında konuştuğunuzu açıklayın, çünkü kabul edersiniz ki biraz karmaşık bir konuydu. Ama her şeyden önce tanışma faslı: Tanıştığımıza memnun oldum İngiliz Pietro... Bayan Newton, tekrar görüştük..."

Kül Kont elinde kandille odaya girdi ve bir palyaço gibi eğilip reverans yaptıktan sonra kolundan tuttuğu Jason'ı odanın ortasına fırlattı.

(...)

Manfred öfkeyle kendini Salton Uçurumu'na çıkan yokuşa vurdu. Tuhaf aracın motorundan çıkan can çekişme seslerinin de öfkesine tuz biber ektiği söylenebilirdi. Bu külüstüre daha fazla katlanamayacaktı. Argo Villası'na dönmek ve avluya park ettiği Oblivia'nın spor arabasını geri almak istiyordu.

Manfred anahtarları torpido gözünde bıraktığını çok iyi hatırlıyordu. Kendisi uçurumdan aşağı düştükten sonra siyah spor arabaya ne olmuş olduğu onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Çünkü şu anda arabayı bulmaya gidiyordu.

Virajlı yolda güç bela ilerlerken ortaya çıkardığı gerçekleri düşündü: En başta da Ulysses Moore'un geri dönüşünü. Neden herkesin öldüğünü düşünmesini istemiş olabilirdi? Ve her şeyden önemlisi neden geri gelmişti? Ve şimdi nere-

deydi? Manfred onun şu anda Argo Villası'nda olacağını tahmin ediyordu. İyilik bilmez Oblivia ona kesinkes yasaklamış olsa da ikinci kez Argo Villası'na çıkıyor olmasının bir nedeni de buydu.

Kuaför kıza dükkanına kadar eşlik etmiş ve kapılarla ilgili şu olay çözülür çözülmez onu yemeğe davet etmek istediğini söylemişti. Sonra Oblivia'nın dönüp dönmediğini kontrol etmek için Aynalar Evi'ne geçmiş, ortalarda kimseyi göremeyince de direksiyonu Argo Villası'na kırmıştı.

Kıvrıla kıvrıla yükselen yolda ilerlerken Manfred henüz yolun yarısında olduğunu fark etti. Uçurumun yüksekliği ona sıkıntı vermeye başlamıştı. Çok yüksekti. Çok da dik.

Kaplumbağa hızıyla ilerleyen araç, aniden esen güçlü bir rüzgarla şaha kalktı. Aşağı yuvarlanmasına birkaç metre kala Manfred altındaki aracın frenlerine asıldı ve asfaltta iz bırakarak durmayı başardı.

Bir sonraki dönemecin ardından yol, uçurumun kenarından tek şerit halinde ilerlemeye başlıyordu. Oblivia Newton'un şoförü yolun ortasında durmuş ve nefretle bakan gözlerini denize dikmişti.

Manfred bir kişneme sesi duydu ve yola bakmak için arkasını döndü.

Birdenbire tek şeritli yolun başında dört nala koşan bir atın çektiği bir at arabası belirivermişti.

"Eyvah!" diye bağırdı Manfred ve aracın kapısına yapıştı.

At arabasından kaçmak için biraz gaz vererek arabayı

yolun dışına çekmeyi başardı. Ancak aynı anda esen ikinci bir rüzgar aracı tekrar şaha kaldırdı.

Yolun sona erdiğini fark eden Manfred, "Ah, hayır! HAYIIIR!" diye bağırdı.

Araçtan dışarı atlamak için kapı koluna atıldı ama hareket edemiyordu. Emniyet kemerini çözmeyi unuttuğunu anladığındaysa artık çok geçti. Aracın tekerlekleri boşlukta dönmeye başlamıştı ve burnu aşağı doğru bakıyordu.

Boşluğa.

Manfred emniyet kemerini çözdü ve araçtan atladı. Ve üç gün içinde ikinci kez kendini Salton Uçurumu'ndan aşağı düşerken buldu.

Bölüm (25)

- ALEVLER -

Peter Dedalus'un ahşap evinde her şey öyle hızlı olup bitmişti ki, merdivenin en üst basamağına çömelmiş alt katı gözetleyen Rick ve Julia olayların akışını tam olarak kavrayamamışlardı.

"ŞİMDİ BANA HER ŞEYİ BİR BİR AÇIKLAYACAKSINIZ!" diye haykırdı Kül Kont ve odanın ortasına doğru tehditkar adımlarla yürüdü. "Amor degli Amici dediğiniz yerde neler olup bitiyor ve bahsettiğiniz kapılar ne işe yarıyor?"

Jason başını kaldırıp yanından geçmekte olan maskeli adama baktı. Sonra hızla yerinden fırladı ve kimliğini gizleyen şehir muhafızının topuğuna bir tekme geçirdi.

Kül Kont uzun pelerini ve maskesi yüzünden dengesini koruyamadı. Ayakları yerden kesildi ve elindeki kandili bin parçaya ayırarak yüzüstü yere kapaklandı.

"Kaçalım!" diye bağırdı Oblivia ve tüm gücüyle bir köşede hayretle olanları izleyen Peter'i çekiştirdi. "Buradan gidelim!"

Peter'in şaşkınlıktan küçük dilini yuttuğunu anladığında onu bırakmaya ve kendi canını kurtarmaya karar verdi. Kapıyla arasında boylu boyunca yatan maskeli muhafızın üzerinden atlamak için bir hamle yaptı. Ancak tam o anda yerde yatan adam döndü ve kadının bacağını yakalayıverdi.

"Julia, Rick! Kaçın!" diye bağırıyordu Jason, üst katta saklanan arkadaşlarına.

"Bırak beni! Bırak beni!" diye çınladı Oblivia'nın sesi.

Gözü dönmüşçesine tekmeler savurdu adama, ta ki Kül Kont'un maskesi yırtılıp çıkana dek.

Sonra aniden mumlara çok fazla yaklaşan Oblivia'nın elbisesi alev aldı.

Kadın feryat figan bağırmaya başladı. Cayır cayır yanan pelerinini üzerinden çıkarıp Kül Kont'a fırlattı. Adamın pelerini de alev aldı ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre içinde alevler, az önce yere dökülen kandilin yağına karışarak her yeri sardı.

Julia'nın aklı, ancak alevleri görüp Oblivia'nın ve Kül Kont'un çığlıklarını duyar duymaz başına geldi ve haykırdı: "JAAASON! Üzerinde katran var! Kaç!"

Eli ayağı birbirine karışarak basamakları inmeye başladı ama merdiveni yarılamıştı ki durmak zorunda kaldı. Alevler harlanarak dillerini uzatıyor ve duvarları yakıyorlardı. Her yer yoğun, gri bir dumanla kaplıydı. Julia boğulurcasına öksürmeye başladı.

"JAAAASON!" diye bağırdı şiddetli öksürükler arasında. Dirseğini yüzüne siper etti ve cesareti toplayıp birkaç basamak daha indi.

Ama yangından dolayı harap olmuş basamak ayağının altında parçalandı ve Julia boşluğa düştü.

Alevler henüz her yeri kaplamadığı bir sırada Jason bir varil gibi yerde yuvarlanarak Peter Dedalus'un sokulduğu köşeye ulaştı. Oblivia ile Kül Kont'un çığlıklarını işitiyordu ve

sırtı sımsıcak olmuştu.

Ama katran, alevleri azdırmak yerine sanki onu etraftan yalıtıyor gibiydi.

"Peter, kaçalım!" diye bağırdı saat ustasına. "Hareket et! Buradan hemen çıkmamız gerek!"

Ama ufak tefek adamın gitmeye hiç niyeti yoktu. Hareket etmeden durmuş ateşe bakıyor, sanki alevler yaşayan mahluklarmış gibi meraklı gözlerle onların evini yiyip yutmalarını izliyordu.

Ancak sonunda, "Oblivia..." diye mırıldandı kendinden geçmişçesine. "Oblivia'yı kurtarmalıyım..."

"Hayır, Peter!" diye haykırdı Jason. "Pencereden çıkmalıyız! Hemen arkanda, haydi!"

Jason, saat ustasını bileğinden yakaladı ve pencereye doğru çekti. Fakat adam allak bullak bir ifadeyle ona baktı. "Sen de kimsin?"

"Argo Villası'ndan geliyorum," diye cevap verdi Jason.

Peter her iki elini oğlanın omuzlarına koydu ve şöyle dedi: "İlk Anahtar orada, oğlum. Her zaman oradaydı!"

"Nerede?"

"Argo Villası'nda..." diye cevap verdi ufak adam ve yüzünü alevlere döndü. "OBLIVIA!" diye bağırıyordu. Sonra ileri doğru bir adım attı.

"Hayır, Peter! Geri dön!"

Ama saatçi onun sesini duymadı. Kendini ateşin ortasına atarak alevlerin arasında kayboldu.

Jason başını eğerek ağlamaya başladı. Sırtındaki kuş tüylerinden bazıları alev almış ve ateş masaya kadar ulaşmıştı. Masanın üzerinde duran albümdeki fotoğraflar kıvrılarak yanıyordu. Jason aceleyle albümü ateşin içinden çekip çıkardığında da hatıraların saklandığı sayfalar binlerce küçük parçaya ayrılıp kıvılcımdan uçurtmalar gibi havada uçuştular. Çocuk elinde yanmış bir kapak ve birkaç parça fotoğrafla kalakalmıştı.

Çığlıklar kesilmişti. Sadece yanan ahşabın çıtırtıları duyuluyordu.

Jason az önce durduğu yere varıncaya dek geri geri yürüdü ve pencereyi açmaya çalıştı. Ama neredeyse hava bile sızdırmayacak kadar sıkı kapatılmıştı. "Açılsana pencere müsveddesi! Açıl!"

Bir yerlerden Rick'in sesi geliyordu. İsmini bağırıyordu. Tok bir gümbürtünün ardından bir kızın çığlık attığını işitti. Dumanın kesif kokusu burnunu yakıyordu ve başı dönmeye başlamıştı. Alevler dillerini pantolonunun paçalarına doğru uzatıyorlardı.

Ama pencere açılmıyordu.

Yüzünü tekrar odaya döndü. Masanın üstünde duran acayip fotoğraf makinesini eline aldı ve pencereye fırlattı. Camın yüzeyinde bir nehrin damarları gibi binlerce çatlak oluştu. Gecenin soğuğu hiç beklemeden odanın içine doldu. Alevleri harladı ve beynini bulandırdı.

Jason fotoğraf makinesini aldı ve ardı ardına pencereye

vurmaya başladı. Ta ki cam tuzla buz olana dek...

Sonra başını dışarı çıkardı ve geceyi içine çekti.

Rick, Julia'ya ulaşmıştı. Kızı kollarına aldı ve bir sıçrayışta merdivenin sağlam bir basamağına atladı. "Yukarı çıkıyoruz Julia. Yukarı çıkıyoruz."

Peter'in makinelerle dolu laboratuvarında dumandan göz gözü görmüyordu. Rick az önce girdikleri pencereye yöneldi. Alevden diller sırtını yalıyorlardı. Alt kattan bir çığlık sesi geldi. Ama duymazlıktan gelmeye çabaladı.

Bütün gücüyle Jason'ın adını bağırdı sonra pencereyi sonuna kadar açtı ve pencerenin önündeki dar çıkıntıya tırmandı. "Dışarı çıkıyoruz Julia, sakin ol."

Ama kucağında Julia'yla dışarı çıkması, içeri girmekten daha zordu.

"Sakın korkma," diye ekledi. "Seni dışarı çıkarıyorum."

Tek koluyla Julia'yı tutup dişlerini sıktı ve karşı duvara atladı.

Ne yazık ki aradaki mesafeyi yanlış hesaplamıştı. Omzunu duvara çarptı, ama kızı elinden bırakmadı. Jason nasıl Kilmore Koyu'nun uçurumuna asılı kaldıysa Rick de öyle kolları arasında Julia'yla duvara yapışmıştı.

Gece buz gibiydi. Sis ıslak bir dumanı andırıyordu. Bahçe duvarına bir yarasa gibi yapışmış haldeki Rick, bir çıkıntı bulmak için ayağını duvara sürttü. Sonra birer birer bulduğu çıkıntılara basarak aşağı indi.

Ev artık akkor halindeki şenlik ateşlerini andırıyordu.

Rick ayaklarının üzerinde doğruldu. Sağ taraftaki kaburgaları acıyla feryat ettiler. Ancak oğlan onlara kulak asmadı. Julia'yı kolları arasında sıkı sıkı tutup yürümeye başladı. Yeterince uzaklaştıklarında kızı çimenlerin üzerine yatırdı.

Kırılan cam sesi kulaklarında çınladı ve umutla bakışlarını eve doğru çevirdi.

Birisi ilk katın penceresini kırmış ve kendini dışarı atmıştı. Bu Jason'dı!

Onun ayağa kalktığını görünce kollarını kaldırdı ve bağırdı: "Jason, buradayız!" Sonra Julia'ya baktı. Gecenin gümüş ışıkları altında yüzü ne kadar da güzeldi. Ve kıpırtısız. Rick kulağını kızın kalbine koydu. Atıyor muydu? Yoksa kendi kalbi miydi her ikisi için de atan? Yüzünü kızın dudaklarına yaklaştırdı ve nefes alıp verişlerini duymaya çalıştı.

"Julia... hayattasın, değil mi?"

Nefes alıyordu. Evet, nefes alıyordu. Ve Rick kızı öptü.

Gözleri dumandan kıpkırmızı olan Jason birkaç metre ötede Rick'in kız kardeşinin üzerine eğildiğini gördü.

Peter Dedalus'un acayip fotoğraf makinesini ve albümün bazı sayfalarını elinde sıkı sıkı tutarak onlara doğru koştu. "Rick! Julia..."

Kızıl saçlı oğlan bir anda hacıyatmaz gibi ayağa fırladı. "Buradayız! İyiyiz! Onu dışarı taşıdım ben..."

Tam o anda şiddetli bir gürültüyle yerlerinden sıçradılar.

Jason'ın arkasında, şömine bacası gibi pencerelerinden alevler tüten ev can çekişircesine ikiye katlanmıştı. Sonra son bir inlemeyle çöküverdi.

Leonard Minaxo iki şarlatanın önlerindeki birkaç gün içinde hapishaneden çıkmış olacaklarını çok iyi biliyordu. Ama başlarına gelenlerden sonra Caboto Evi'ne bir daha hayatları boyunca ayak basmayacaklarına bahse girebilirdi.

Aslında sadece birkaç saat daha ayak basmasalar bile yeterli olurdu. O zamana kadar Kilmore Koyu kafilesi çoktan evlerine dönmüş, kapı da kapanmış olurdu.

Leonard kendini alışılmadık şekilde mutlu hissediyordu. Onca yılın ardından tekrar Venedik'e gelmek... Bu emsaliz küçük şehrin, suyun ve kumun üzerine kurulmuş bu şaheserin her zerresinin keyfini çıkarmak istiyordu. Kısa bir süre kıyıda durup Büyük Kanal boyunca uzun teknelerinde kürek çeken pazarcıları büyülenmişçesine izledi. Sonra gidip son bir kez daha Venedik Tophanesi'ni ve içerdeki tersaneyi ziyaret etmeye karar verdi ve Dukalık Sarayı'nın arkasına sokulan dar sokaklardan birine saptı.

Sokaklardan geçerken kafasının içinde geçmişte kalmış yerler ve hikayeler bir bir canlanıyordu. Onlar sayesinde dar ve rutubetli bir sokağın yolunu buldu. Sokağın tam ortasında antikalar ve Doğu'dan getirilmiş mallar satan küçücük bir dükkan vardı. Dükkanın önündeki tabelada Zafon'un İkinci El Dükkanı yazıyordu.

Leonard tereddüt etmeden içeri girdi.

"Bu koku!" diye bağırdı. "Ne zamandır hiç duymuyordum!"

Kurumuş kalmış bir keçiboynuzunu andıran bir adam, karmakarışık halde duran ıvır zıvırın ardından başını çıkardı. Suratında şaşkın bir ifade vardı. "Benim yaşlı gözlerim hayal mi görüyor, yoksa... uzun zamandır yüzünü şehirde göstermeyen eski müşterim geri mi döndü?"

"Gözlerin hayal görmüyor," dedi Leonard ve koşarak adama sarıldı. "Zafon! Hala yaşıyorsun, ihtiyar dostum benim!"

"Sakin ol! Sakin ol! Bana böyle sarılmaya devam edersen daha ne kadar yaşarım bilmem!" diyerek homurdandı yaşlı adam. "Sana ne oldu böyle? Hangi denizleri keşfettin de döndün buralara? Peki gözünün üstündeki bandı sana kim armağan etti?"

"Bir köpekbalığı."

"Bir köpekbalığı demek... ah ah... söylenecek söz var mı ki: O da bir deniz gezgini!"

İki adam sözleri arada sırada yükselen gökgürültüsü benzeri kahkahalarla kesilse de, hararetli hararetli konuşmaya devam ettiler.

Sonra Leonard kısa süre sonra tekrar döneceğine söz verip kalkmaya hazırlanırken ihtiyar aceleyle tezgahın arkasında gözden kayboldu ve elinde bir çift siyah defterle geri döndü. "Bunları unutmak istemezsin, öyle değil mi? Venedik kağıdından yapılmış en kaliteli defterler!"

"Bunların karşılığını sana ödeyemem Zafon..."

İhtiyar gene de defterleri Leonard'a uzattı. "Bana zaten harika bir sohbetle karşılığını verdin, eski dostum. Paraları bir sonraki gelişinde verirsin."

Leonard kocaman elleriyle defterleri aldı ve "Birkaç gün sonra görüşürüz öyleyse," diye cevap verdi.

İhtiyar adam otuz iki dişini göstererek gülümsedi ve Leonard'ı kapıya kadar geçirdi. "Seni utanmaz!" diye şakadan azarladı deniz feneri bekçisini. "Geçen gelişinde de aynı şeyi söylemiştin!"

Yangın kontrol altına alındığında ada sakinleri çoktan evin etrafını sarmış, olanları seyrediyorlardı. İngiliz Pietro'nun evinden geriye sadece tütmekte olan bir kül yığını kalmıştı. Bir köşede oturan ve korkudan tir tir titreyen Julia, Rick ve Jason kömürleşmiş tahtalar arasından bilincini kaybetmiş bir adamın çıkarılmasını izliyorlardı.

Önlerinden taşınarak götürülen adamı gören Julia, "Hay bin dalgakıran..." diye fısıldadı.

Kül Kont'tu. Vücudu korkunç yaralarla kaplıydı.

Rossella bakmasını engellemek için kıza sarıldı ama Julia başını çevirip huzuru Rick'in gözlerinde aradı. Bir süre bakıştılar. Sonra oğlan domates gibi kızararak yüzünü çevirdi.

Öte tarafta Alberto Caller, Jason'ın yanına oturmuş ona bir şeyler anlatıyordu: "Hala yaşadığınız için şükretmelisiniz, sonuçları çok korkunç olsa da..."

"Ya içeriden çıkmayı başaramasaydım?" diye cevapladı oğlan.

Alberto aniden ayağa kalktı ve başını bu söyleneni kabul edemezmiş gibi uzun uzun salladı. "Peki ya içeriden çıkarılan bu adamı tanıyor olmamıza ne dersin?"

Kendine Kül Kont diyen adam Caller Evi'nin son kahyasıydı. Alberto'nun onu iş üstünde yakaladıktan sonra bir daha eve hiç kimseyi davet etmemesine vesile olan kişiydi.

İki keşiş bu adamı iyileştirmek için manastıra götürürken öteki keşişler de Peter ve Oblivia'yı aramaya devam ediyorlardı. Saat ustasından geriye sadece gözlükleri kalmıştı. Oblivia'dan geriye kalansa pelerininin bir parçasıydı.

"Belki Oblivia ev çökmeden önce kaçmayı başarmıştır," diye düşündü Jason. "Ama Peter..."

Peter kağıt kadar ince ve o kadar saydam bir adamdı ki, icat ettiği makinelerin yığını altında kalmış olması muhtemeldi.

Yerinde duramayan ve sürekli tüylerini kabartan Diogo, Julia'nın kollarının arasında saklanıyordu. Kül Kont'un darbesinin ardından kendine gelir gelmez eve koşmuş ve çocukları bulmuştu.

Siyah Gondolcu çocukları ve Caller çiftini Venedik'e geri götürdü. Kederli ve sessiz bir yolculuk olmuştu.

Jason, Peter'in kafasının içinde dönüp duran son sözlerini düşünmeden edemiyordu: "İlk Anahtar orada. Her zaman

oradaydı!"

İlk Anahtar Argo Villası'ndaydı demek ki...

Jason ayağa kalktı ve gecenin gölgeleri arasında kaybolmakta olan Maskeler Adası'na son bir kez daha baktı. Karanlık gökyüzüne doğru sicim gibi bir duman uzanıyordu. Gondol çarşaf gibi kıpırtısız sularda ilerlemekteydi. Hareket eden tek şey gondolcunun kürekleriydi.

Caboto Evi'nin kapısına geldiklerinde Bayan Caller, "Çocuklar... bu geceyi bizimle geçirmek istemediğinizden emin misiniz? Çok yorucu bir gün oldu," diye sordu Jason, Julia ve Rick'e. "Sadece bu gece..."

"Hayır Rossella, gerçekten," diye cevap verdi Julia. "Biz... eve dönsek daha iyi olur. Bir şey daha var..." Kız bacaklarına dolanan Diogo'ya baktı. Eğilip köpeği kucakladı ve nazikçe Rossella'ya uzattı. "Onu götüremeyiz... yani yanımızda eve sokamayız."

Kadının gözleri parıldadı. "Doğru mu söylüyorsun? Alberto, biz..."

Bay Caller isteksizce başını salladı ve kabul etti. Sonra elini uzatıp köpeğin başını yarım yamalak okşadı: "Sorun değil: Siz gelip alıncaya kadar ona biz bakarız..." Sonra aniden karısına döndü: "Rossella, çok rica ederim! Çerçeve!"

"Ah tabii!" dedi kadın. "Tüm bu olanlardan sonra az daha unutacaktım..."

Aynı zamanda müzik kutusu olan çerçeveyi çocuklara

uzattı. Ama Julia ve Rick kararlılıkla bu hediyeyi geri çevirdiler.

Ancak Caller çifti kolay ikna olacak gibi değildi. "Bütün gün bu çerçeveyi tekrar eve geri getirelim diye yanımızda oraya buraya taşımadık ya!" dediler ve paha biçilmez eşyayı Julia'ya teslim ettiler.

"Teşekkürler Alberto. Teşekkürler Rossella!" diye sevinçle kıkırdadı kız. "Siz olmasaydınız asla Peter'i bulamazdık. Şey olmuş olsa da..."

"Belki de böyle olması gerekiyordu," diye kardeşinin sözünü tamamladı Jason.

Baca temizleyicileri gibi simsiyah ve pis olsalar da, Alberto üçünü beraber kollarına aldı. "Bugün inanılmaz şeyler yaşadım. Hayatımın en akıl almaz gününü geçirdim. Tek dileğim bir gün bana gerçekten neler döndüğünü anlatmanız."

"Söz veriyoruz," dedi Jason. "Aslında biz de daha tam anlamış değiliz."

"Belki yarın görüşürüz?" diye umutla sordu Rossella ve Diogo'yu heyecanla göğsüne bastırdı.

"Belki yarın görüşürüz," diye cevap verdi Rick.

"Dondurma vaktinde," dedi Rossella. "Venedik Trionfante'de..."

"Kafe Florian demek istediniz herhalde!" diyerek kadının yanlışını düzeltti Julia.

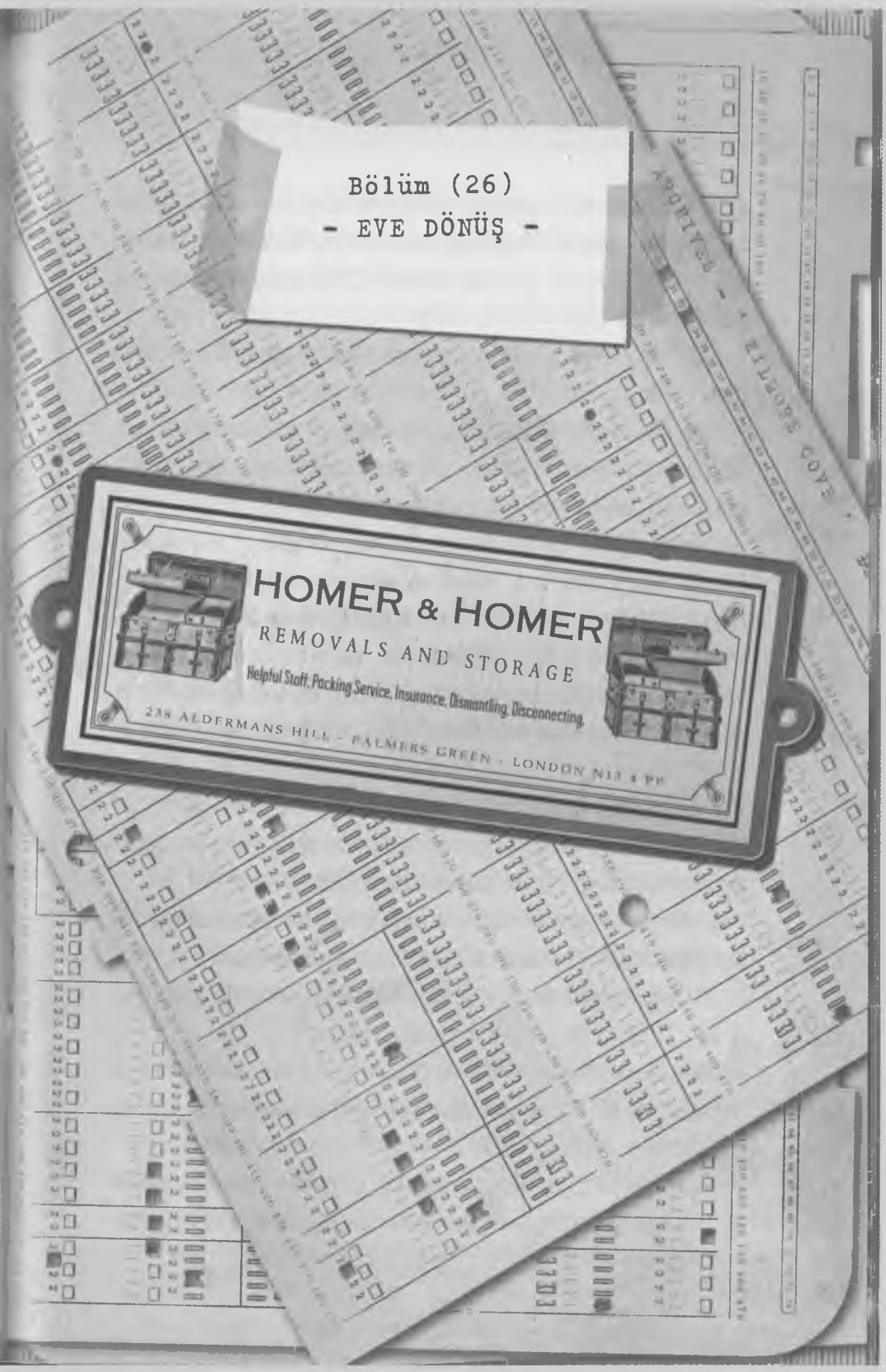
Bölüm (26)
- EVE DÖNÜŞ -
HOMER & HOMER
REMOVALS AND STORAGE
Helpful Staff, Packing Service, Insurance, Dismantling, Disconnecting.
238 ALDERMANS HILL · PALMERS GREEN · LONDON N13 4PP

Son dönemecin ardından Kilmore Koyu burnunu gösterdiğinde Bayan Covenant derin bir nefes aldı. "İnanasım gelmiyor! Sonunda geri dönebildik! Çıkıp toprağı öpsek mi, ne dersin?"

"Lütfen," diyerek güldü kocası. Direksiyonu kırarak arabayı kenara çekti.

Covenant çifti beraberce serin akşam rüzgarına çıktılar. Sağ taraflarındaki fener denize hükmeden bir halkın gümüşi kulesini andırıyordu. Işığı sönmüştü.

"Aşağıda bir tür bayram kutluyor olmalılar," diye mırıldandı Bay Covenant. Karısına kasabanın ana meydanını işaret etti. Biraz daha ötede insanlar öbek öbek Kilmore Koyu'nun yegane hanının önüne akın etmekteydiler.

"İşte şurada da, bizim tatlı evimiz..." diye ekledi karısı ve uçurumun tepesine kurulmuş Argo Villası'nın ışıklı kulesini işaret etti.

Birbirlerine sarıldılar.

"Aksiliklerle dolu iki günün ardından artık yeni hayatımıza başlayabiliriz," dedi Bayan Covenant.

"Hmmm..." dedi kocası ve eski sükunetini kaybetmiş kasabadaki hanın önünde toplanan kalabalığa baktı.

Bir süre sonra Bayan Covenant, "Gidelim mi?" diye teklif etti. "Jason ve Julia bizi bekliyorlardır."

Bay Covenant gülümsedi: Karısı için çocuklarından uzak olmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu.

"Gidelim."

Arabaya bindiler ve sahil yolunu izleyerek kasabaya indiler. Rüzgarlı Han'ın önünde biraz yavaşladılar. Bütün kasa-

ba burada toplanmış olmalıydı.

Bay Covenant camını indirdi ve gördüğü ilk kasabalıya sordu: "Neler oluyor?"

"Argo Villası'nın eski ev sahibi geri döndü!" diye açıkladı adam ve hanı işaret etti.

"Ne dediniz, anlamadım?"

"Ulysses Moore, eski ev sahibi! Ölmemiş, kasabaya dönmüş ve kendini bu hanın bir odasına kapatmış."

Saçlarına ucuz görünüşlü sarı gölgeler atılmış bir kadın, "Dışarı çıkmaya karar verir diye bekliyoruz! Olağanüstü değil mi?"

Ama tüm bunlar Bay Covenant'a çok da olağanüstü gelmiyordu. Tam tersine... Son birkaç haftası film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti: Bahçıvanla yaptığı görüşme, evi ziyaret edişleri, teklif edilen komik denecek kadar ucuz fiyat...

"Dolandırıldığımızın farkında mısın?" dedi aniden ve hiddetten köpürerek arabadan dışarı çıktı.

"Ah hayır, olamaz!" diye bağırdı Bayan Covenant. "Biliyordum. İçime doğmuştu. Fazla güzeldi... Hem de tam Londra'daki daireyi satmışken!" Bir kez daha bağırdı. Sonra arabadan çıkıp kalabalığa karışan kocasını takip etti.

Hanın kapısının önünde bir kız, içeri girmeye çalışan insanları çaresizce durdurmaya çalışıyordu.

"Ona dışarı gelmesini söyle! Ona konuşmak istediğimizi söyle!"

"Evet! Evet! Ulysses Moore'la konuşmak istiyoruz!"

Covenant çifti güç bela kızın dikkatini çekmeyi başardı: "Hanımefendi... affedersiniz? Hanımefendi?"

"Argo Villası'nın sahibini görmek istiyoruz!" diye haykırdı Bayan Bowen hemen arkalarından.

"Arabayı süren kişiyi görmek istiyoruz!" diyerek bu bağırışa katıldı Bayan Stella.

Bayan Covenant pansiyonun önüne park etmiş gri arabaya baktı. Yepyeni bir arabaydı... Onu daha önce de bir yerde görmüştü.

Ceketini omuzlarına alırken, "Hey..." diye seslendi kocasına. "Şuraya bak..."

Ancak kocası pansiyonun kapısındaki kızla konuşmakla meşguldü. "Argo Villası'nın sahibiyle ilgili bu hikayenin aslı astarı var mı?"

"Bilmiyorum efendim, gerçekten..." diye cevap verdi kızcağız utangaç utangaç. "Kasaba halkı bir anda akın edip üst katta kalan beyefendiyle konuşmak istedi. Onun Argo Villası'nın eski sahibi olduğunu söylüyorlar. Kendisi ise şu anda odasında telefonla konuşuyor ve..."

"İşte!"

"Şurada duran Homer'in arabası değil mi?" diye bağırdı Bayan Covenant.

Bu sırada insanların arasında bir izdiham yaşanmaya başlamıştı.

"Pencereyi açıyor."

"Bakın!"

"İşte! Ulysses Moore!"

Adamın biri pencereden dışarı baktı. "Bay Covenant! Ba-

yan Covenant! Sonunda geldiniz!" diye bağırdı.

Argo Villası'nın sahibi ve sahibesi şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

Adam bembeyaz bir suratla konuşmaya devam ediyordu: "Bir saattir cep telefonunuzdan size ulaşmaya çalışıyorum! Odadan çıkmaya korktum, tüm bu insanlar aşağıda toplanmışlar..."

Kalabalık bir anda sus pus olmuş, adamı dinlemeye başlamıştı.

Bay Covenant penceredeki adamı tanıdı.

"Homer?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Homer de kim?" diye sordu birileri.

"Bizim nakliyatçımız!" diye cevap verdi Bayan Covenant.

Bay Covenant etraflarına toplanan kalabalığa aldırmadan, "Homer, orada ne haltlar ediyorsun?" diye sordu.

"Ne halt mı ediyorum? Dediğinizi yaptım ve bana ayırttığınız odaya çıktım... Dışarı baktığımdaysa beni almaya gelen bu mahşeri kalabalıkla karşılaştım!"

İnsanların ağızlarından hayal kırıklığı nidaları yükseldi.

"O halde bu adam Ulysses Moore değil..."

"Yeni ev sahiplerinin nakliyatçısı..."

"Buraya uyumaya gelmiş..."

Kısa süre sonra bütün kalabalık evlerine dağılmıştı.

Argo Villası'na çıkarlarken Covenant'lar ve Bay Homer, kasabada yaşanan heyecanı değerlendirdiler: Önce biri ortalığa, Rüzgarlı Han'da kalan yabancının odasını "Argo Villası'nın sahibi" adıyla tuttuğunu yaymıştı. Bunun nedeni

odayı tutanın aslında Bay Covenant olmasına rağmen, handa çalışan Agatha'nın bu ismi anlamaması ve deftere kaydını Argo Villası adıyla almasıydı. Homer'in tek hatasıysa nakliyat kamyonundan önce kasabaya varıp onları handa beklemek, üstüne üstlük bir de Argo Villası'nın eski sahibinin taktığı avcı şapkasının aynısından takmaktı.

"Bir de diyorlar ki, bu kasabada kimse başkasının işlerine burnunu sokmazmış!" diye homurdandı Bayan Covenant. "İzin verirseniz, ben bu konuda şehirdeki yaşamı tercih edeceğim..."

Bay Covenant kıkır kıkır gülüyordu.

Olayın çözüme ulaşmasının ardından kasaba halkıyla yeni gelenler arasında uzun bir tanışma faslı başlamış ve tüm bu olaylar silsilesi Saltwalker Meyhanesi'nde kadeh kaldırıp el sıkışarak devam etmişti. En sonunda da kalpten kahkahalarla kasabaya el sallamış ve yollarına devam etmişlerdi.

Bay Covenant, Homer & Homer Nakliyat'tan Homer'e dönerek, "İşin aslı şu ki..." dedi. "Aslında şu kasabada yaşayan hiç kimse Argo Villası'na sığınıp yaşamış eski ev sahibini tek bir kez olsun görmüş değil. Etrafta çok fazla... dedikodu dönüyor olmalıydı, anlıyor musun?"

Bay Homer anlamıştı. Bu kasabada herkesin biraz kafadan çatlak olduğunu da anlamıştı.

Tam o anda, "Aman dikkat!" diye çınladı Bayan Covenant'ın sesi.

Yolun ortasında bir at arabası vardı.

Bay Covenant yavaşladı ve arabayı uçurumun kenarına

çekti. Nestor karşılarındaydı. Bahçıvan onlara doğru geldi.

Gözlerine inanamayan Bayan Covenant, "Nestor?" diye sordu. "Burada ne yapıyorsunuz? Bu at da nereden çıktı?"

Covenant çifti üçüncü kez arabadan indi.

"Bay ve Bayan Covenant!" diyerek otuz iki dişini göstere göstere gülümsedi Nestor. "Atın kusuruna bakmayın... Onu şimdi ahırına götüreceğim."

Sabrı taşan Bayan Covenant, "Burada neler oluyor?" diye haykırdı. "Hepiniz delirdiniz mi?"

Nestor kadını sakinleştirmek için ellerini salladı. "Hayır, hayır. Siz.... sakin olun. Ben yalnızca... kasabaya iniyordum," Güçlükle yutkundu ve atı işaret etti, "... Ariadne ile beraber. Sonra... hiç... hiçbir şey olmadı."

Adamın birinin uçurumdan aşağı düşmesi dışında...

"Çocuklarım nasıl?" diye sordu Bayan Covenant. Gözlerini endişeyle Argo Villası'na çevirdi.

"İyiler, çok iyiler... inanın," diye geveledi Nestor. "Zor anlarımız oldu ama..."

"Nasıl olur da bana... inanın dersin?"

"Ne gibi zor anlar?"

Argo Villası'nın karanlığa gömülmüş bahçesinde tek bir sinek bile vızıldamıyordu.

Jason, Julia ve Rick hazırola geçmiş, Bay ve Bayan Covenant'ın ve utancından kıpkırmızı olmuş nakliyatçının önünde hiç hareket etmeden duruyorlardı.

Bayan Covenant üstlerini kaplayan kurum tabakasının altında kendi çocuklarını ayırt ettikten sonra, "Her kimsen

hemen geldiğin yere geri dön," diye konuştu, Rick'i kastederek.

Çocuk başını eğip, "Jason, Julia, görüşürüz..." diye mırıldandı.

"O kadar emin olma," diye ekledi Bayan Covenant. Bu arada Rick çaresizce bahçede bıraktığı bisikletini arıyordu.

Jason'ın aklının başına gelmesi uzun sürmedi: "Bisikletin Leonard'da!" dedi. "Bowen'ların pembe bisikletini al!"

"Leonard? Bowen'lar? Bütün kasabayla tanışmışız bakıyorum!"

Rick gıcırdayan bisikletle uzaklaştı ve gözden kaybolmadan önce son bir kez dönüp el salladı.

"Anne..."

"Kes sesini Julia. Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

"Ama hepsi benim suçum!" diye bağırdı Jason.

"Bayan Covenant, ben..."

"Siz sussanız iyi edersiniz Nestor. Çocuklarımın ne halde olduğunu görmüyor musunuz? Bu üstündeki nedir senin?"

"Katran anne. Ve bu da kurum. Ve bunlar da... sanırım yosun."

"Peki nasıl oldu da üstünü başını katran, kurum ve yosunla kaplamayı başardın?" Bayan Covenant'ın sesi felaket çanları gibi ötmeye başlamıştı.

Jason yeniden başını eğdi, ama kendini gülmekten alamıyordu.

Bay Covenant, "Belki de..." diye sesini yükseltme gafletinde bulunmuştu ki, Bayan Covenant avazı çıktığı kadar

bağırmaya başladı:

"AÇIKLAMA BEKLİYORUM! HEMEN!"

"Bay Bowen'in tavanarasının boşaltılması gerekiyordu," dedi Julia bir anda.

Jason'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı: Julia hayatında ilk defa annesine bir mazeret uyduruyordu.

"Ve Nestor'dan yardım istemek için buraya geldi," diye anlatmaya devam etti kız kardeşi. "Biz ikimiz ve Rick... yardım edebileceğimizi söyledik. Bay Bowen yaşlı bir adam. Ve... tavanarası da..."

"Katran içindeydi," diye devam etti Jason.

"Ve kurum," diye ekledi Julia. "Her yer kurum ve katran içindeydi. Ve yosunlar vardı. Ama harika zaman geçirdik. İki gün boyunca çalıştık. Sonunda Bay Bowen bize teşekkür etmek için kızının pembe bisikletini... ve Jason'la beraber sana vermeyi kararlaştırdığımız küçük bir şey daha hediye etti."

Bayan Covenant'ın dudakları fark edilir şekilde titremeye başlamıştı.

"N-n-ne dedin?"

"Argo Villası'nın bir resmi," diyerek gülümsedi Julia.

"Hem de çerçevesine eklenmiş bir müzik kutusuyla beraber."

Tabloyu gören Nestor'un gözleri yuvalarından uğramıştı. Peter Dedalus'un tatlı melodisi tüm bahçeye yayılmış, Bayan Covenant'ın öfkesini yatıştırmıştı.

"Ah," diye bağırdı. Onları bağışlayıvermişti. "Yavrularım!"

Homer, Nestor ve Bay Covenant birbirlerine bakıştılar ve

memnun memnun gülümsediler.

Kuledeki odada saklanan Leonard Minaxo da gülümsedi. Hepsi eve girince pencereyi açtı ve çatıya çıktı.

İki sıçrayışta akçaağaç dallarından birine ulaştı ve aşağı inip bahçenin karanlığında gözden kayboldu.

(...)

Oblivia Newton azınlık mahallesinin sokaklarına saparak aceleyle ilerledi. En yakın zamanda Amor degli Amici'ye ulaşmak istiyordu. Belki binlerce kez arkasına bakıp Kül Kont ya da benzeri gizli muhafızlardan birinin kendini takip edip etmediğini kontrol etti.

Çok yorgundu, bir sinir harbi yaşıyordu. Ama araştırmasına devam etmekte kararlıydı. Şimdi önünde tek bir amaç vardı: İlk Anahtar'ı bulmak.

Maskeler Adası'ndan ayrıldıktan sonra üstü başı kurum içinde ve yırtılmış kıyafetlerle kaldığı hana geri dönmüştü. Müşterilerin bakışlarına aldırmadan odasına çıkmış, siyah deriden motosiklet tulumunu giymiş, sırt çantasını alıp aşağı inmişti. Cebindeki son paraları da kaldığı odanın ücretini ödemek için harcamıştı.

Sonra handan çıkmış, Goldoni'nin komedyalarından birinin oynandığı tiyatroyu geçmiş ve yönünü bulmak için bir süre durup etrafına bakınmıştı.

Birkaç başarısız denemenin ardından sonunda loş bir so-

kağa girdi ve önüne çıkan bir evin yanından aşağı uzanan basamakları indi.

Yürümeye devam ederek bir kemerin altından geçti ve eski ve yıkılmak üzere gibi görünen iki binanın arasında uzanan son bir sokağa saptı.

Kendini pis hissediyordu. Saatlerdir sıcak bir duş ve su masajı hayaliyle ayakta duruyordu. Ve bir de çarkıfelek meyvesi özlü şampuan.

Amor degli Amici'ye vardı. Küçük bir kapının yanına yürüdü, açtı ve karanlık bir odaya girdi. Zaman Kapısı karşısındaydı! Hemen yanında da bir gondolda beraber kaçtıkları adam duruyordu.

Oblivia odadaki öteki kişiye baktı. O da kendi kadar kirliydi.

"Hiç dönmeyeceksin sanmıştım..." diye fısıldadı Peter Dedalus. "Bahse girerim..."

"Benimle asla bahse girme," diyerek kısa kesti Oblivia. "Her şeyi aldım. Hazır mıyız?"

"Evet," diye cevap verdi Kilmore Koyu'nun ihtiyar saatçisi. Sonra da Aynalar Evi'ne açılan kapıya baktı.

Bölüm (27)
- UYKUSUZLAR -

Argo Villası'nda bütün ışıklar sönmüştü. İyice yıkanıp kokular sürünen Jason yatakta yatarak deniz fenerinin ışığının yanmasını bekliyordu. Aydınlık bir geceydi ve baykuşlar daha şimdiden kasvetli kasvetli ötmeye başlamışlardı. Argo Villası karanlığın içinde çatırdıyor ve inliyordu. Tuzakların ortadan kaldırılmasını fırsat bilen hayaletin uzun ve geniş koridorlarda bir o yana bir bu yana koşuşturduğundan Jason'ın şüphesi yoktu.

Oğlan pencerenin kenarında duran Peter'e ait fotoğraf makinesine baktı, sonra gözlerini bir anlığına kapattı. Tam o anda bir ışık çaktı ve Jason gözlerini açtı.

Bir an sanki deniz fenerinin ışığı yanıvermişti. Sonra bir an sanki bir at kişneyivermişti. Kaplumbağa Parkı'na giden yoldaki tepeleri aşışlarını, *Metis*'in dümenine geçen deniz feneri bekçisini, Peter'in fotoğraflarını tekrar tekrar düşündü.

"Deniz fenerinin yanında seninle duran kim?"

"O Ulysses."

Oblivia'yla Peter arasındaki konuşmayı hatırlayan Jason, "Olabilir mi?" diye kendi kendine sordu.

Yorganın altından çıktı. Çıplak ayaklarını soğuk zemine koydu ve yavaş yavaş yürüyerek pencerenin kenarına geldi. Hiç hareket etmeden dışarı baktı.

Deniz feneri uykuya dalmış, ışığı sönmüştü.

Fotoğraf makinesinin yanında Peter'in albümünden kurtarmayı başardığı birkaç sayfa duruyordu. Fotoğraflardan

birinde Peter'in yanında duran kısa boylu ve oldukça şişman bir adam vardı. Adamın sivri bir sakalı vardı. Bu kişi Kara Volkan'dan başkası olamazdı.

İkinci fotoğraf yangın sırasında alevlerden zarar görmüştü. Deniz feneri yakınlarında çekilmişti.

"Deniz fenerinin yanında seninle duran kim?"

"O Ulysses."

Jason kapının ardından gelen bir sesle irkildi. Ayak sesleri. Hafif ve sessiz adımlar. Koridorda birisi yürüyordu.

Ve ayak sesleri tam kapısının önünde durdu.

Uzaklarda deniz, Salton Uçurumu'nun kayalıklarını dövüyordu.

Odasının kapısı yavaş yavaş aralandı.

Önce bir el gördü, sonra çıplak bir ayak.

"Julia!"

"Jason, uyanık mısın?"

Oğlan tuttuğu nefesini bıraktı. "Evet."

"Uyuyamıyorum," dedi kız ve kardeşinin yatağına oturdu.

"Ben de."

"Ne yapıyordun?"

"Dışarı baktım," diye cevap verdi Jason ve kızın yanına sokulup omzuna yaslandı. İkisi ayaklarını yukarı çekip yorganın altına girdiler.

Jason az önce bulduğu fotoğrafı sıkı sıkı elinde tutuyordu.

Kısa bir süre sesleri solukları çıkmadan öylece yattılar.

Julia, "Biliyor musun?" diyerek ağzındaki baklayı çıkardı. "Rick beni öptü."

"Seni öptü mü?"

"Öptü işte! Dudağımdan."

Jason ağzı bir karış açık Julia'ya bakakalmıştı.

"Peki, sen ne yaptın?"

"Bayılmış gibi yaptım."

Jason kıkırdadı: "Hay bin dalgakıran! Yarın bunu onun yüzüne vurmazsam bana da Jason demesinler!"

"Güvenilmez birisin Jason, biliyor musun?"

"Peki nasıldı?"

Julia ellerini ensesine koydu ve gözlerini odanın tavanına dikti.

"Güzeldi."

Kısa bir sessizliğin ardından "Sence Peter, Oblivia'yı hiç dudağından öpmüş müdür?" diye soruverdi.

"Bilmiyorum, ama öpmüş olmalı."

"Öyleyse onu gerçekten çok seviyordu."

"Sevmeseydi onu kurtarmak için kendini alevlerin ortasına atmazdı."

Jason elindeki fotoğrafı sıktı.

"O elindeki ne?"

"Peter'in bir fotoğrafı."

"Bana da göster."

Siyah beyaz bir fotoğraftı. Peter, yanında başka bir

adamla Kilmore Koyu fenerinin yanında duruyordu.

Jason'ın boğazında bir yumruk vardı. "Julia, Peter'in ev yanmadan önce ne dediğini hatırlıyor musun? Fotoğraftaki öteki kişinin Ulysses Moore olduğunu söylemişti..."

Julia'nın gözleri hayretten bir anda büyüyüvermişti.

"Doğru ya, öyle demişti," diye mırıldandı kız gözlerini kısıp kardeşine bakarak. "Bunu ben de duydum Jason ama... Nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum. Ben de kendi kendime sorup duruyorum. Ama... belki ismini değiştirmiştir."

Fotoğrafta Peter'in yanında durmuş gülümseyen kişi Leonard Minaxo'dan başkası değildi.

- DEVAM EDECEK -

Okuyucuya küçük bir not

Pierdomenico Baccalario'dan Kilmore Koyu'na gitmeden hemen önce yolladığı son bir elektronik posta daha aldık.

Kimden: **Pierdomenico Baccalario**
Konu: **Beşinci defter**
Tarih: **4 Şubat 2006 16:24:01**
Kime: **Doğan Egmont Yayıncılık**
Ek, 241 Kb

Selam, gene ben!

Bu elektronik postanın sorunsuz elinize ulaşmasını ümit ediyorum, çünkü bundan sonra size yazamayabilirim. Kilmore Koyu'na gidiyorum. Bu kez yürümeyi deneyeceğim...
Ancak öncelikle Ulysses Moore'un beşinci defterinin henüz çevirdiğim kısımlarını okumanız için gönderiyorum:

Tren rayları tünelin karanlık deliğinin içinde yitip gözden kayboluyordu. Jason, Julia ve Rick, tünelin hemen dışında durmuş içeri girip girmemek konusunda karar vermeye çalışıyorlardı. İçlerinden bir ses, uğursuz rüzgarlarla dalgalanan yabani otların ve sarmaşık dallarının istilasına uğramış açık bir ağzın önünde durduklarını fısıldıyordu kulaklarına.
"Şimdi siz, şu anda içeride olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi..." diye mırıldandı Jason.
Rick, "Başka bir yerde olamaz," diye karşılık verdi.
Kollarına batan dallarla cebelleşen Julia, "Tabii gerçekten öyle bir şey varsa," diye ekledi.
Jason, az önce bulduğu gazlı lambayı yakmak için eğildi. Çakmağı çıkarıp çaktı. O anda etrafa mide bulandırıcı siyah bir duman dağıldı.
"El feneri alamaz mıydık?" diye çıkıştı Julia.

Jason homurdansa da dikkatini lambadan ayırmıyordu. Sonunda yapış yapış dumanı kırmızıya çalan bir aleve çevirmeyi başardı.
"İşte oldu!" diye bağırdı zaferle.
Rayların üzerinden atlayarak elinde lambayla tünelin karanlığına daldı.
Julia ve Rick etraflarını seçmeye çalışarak onu takip ediyorlardı.
"Bir şey görüyor musun Jason?" diye sordu Julia birkaç adım sonra.
"Sadece çakıl taşları ve raylar."
"Nereye kadar uzanıyor?" diye üsteledi kız.
Jason'ın yerine Rick cevap verdi: "Hiç kimse bilmiyor. Tek bildiğimiz rayların dağın öteki tarafına ulaşmadığı. Ve bu yüzden de..."
Gördüğü şey karşısında sözü havada asılı kalmıştı.
Jason lambayı kaldırdı: "Hay bin dalgakıran..." diye mırıldandı. "Siz de benim gördüğümü görüyor musunuz?"
Julia hızla Rick'e döndü. "Sahiden varmış! Haklıymışsınız!"
Rick gülümsedi. Eliyle Julia'nın elini tuttu ve gözleriyle hemen önünde uzanan rayları izledi. Siyah raylar unutulmuş bir lokomotifin önünde bitiyordu. İşte Kara Volkan'ın siyah lokomotifi karşılarındaydı! Ve toz altında kalmış olsa da hala etrafa metalik pırıltılar saçıyordu.

İnanılmaz, öyle değil mi? Şimdi kaçmam lazım, ama en kısa zamanda size yepyeni haberlerle döneceğim.

Pierdomenico

Not: Beşinci defterden çıkan bir fotoğrafı da ekledim.

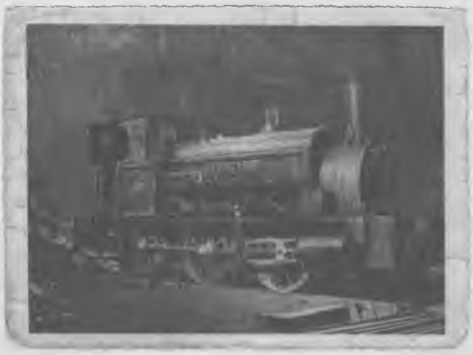

...Sandıkta bulduğum Ulysses'e ait başka resimler.

- İÇİNDEKİLER -

1. Tavanarasındaki şövalyeler *9*
2. Kül Kont *13*
3. Teneffüs zili *19*
4. Kapalı kapılar ile açık kapılar *25*
5. Gizli oda *37*
6. İhtiyar Baykuş *47*
7. Geçitteki izler *53*
8. Denizin şarkısı *61*
9. Yolcular avluda *71*
10. Ayrılıklar *81*
11. Davetsiz misafirler *89*
12. Eski ev *99*
13. Sıska mazeretler *113*
14. Genç kız odası *117*
15. Deniz feneri *129*
16. Çerçevenin arkası *141*
17. Kaplumbağa Parkı *157*
18. Kuyu ve güvercinler *169*
19. Yasak kitap *183*
20. Saat ustası *199*
21. Kaptan *207*
22. Siyah Gondolcu *217*
23. Maskeler Adası *227*
24. Karşılaşma *235*
25. Alevler *251*
26. Eve dönüş *265*
27. Uykusuzlar *277*

ULYSSES MOORE

1. ZAMAN KAPISI

On bir yaşındaki Jason ve Julia, Londra'daki apartman dairelerinden, uçurumun tepesindeki denize nazır tarihi Argo Villası'na yeni taşınmışlardır. Villanın yaşlı bahçıvanı Nestor'un ağzını bıçak açmasa da kayalıkların tepesine tünemiş bu evin sırlarla dolu olduğunu kısa zamanda kendileri de öğreneceklerdir.

Maceraya bayılan iki çocuk için esrarengiz odaları ve kilitli kapıları olan bir villadan daha heyecan verici ne olabilir?

Anne ve babalarının iş için Londra'ya gittiği bir akşam Jason ve Julia yanlarına arkadaşları Rick'i de alarak evi keşfe çıkarlar... Ve bir dolabın ardına gizlenmiş bir kapıyla karşı karşıya kalırlar. Açılmak nedir bilmeyen kapının üzerinde dört tane anahtar deliği vardır, ama evde buldukları anahtarlardan hiçbiri bu kapıya uymamaktadır. Kapının ardında ne olabilir? Ve onu gizlemekteki amaç nedir?

2. UNUTULMUŞ ESKİ HARİTALAR DÜKKANI

Eski Mısır, Punt Toprakları.

Jason, Julia ve Rick, Zaman Kapısı'nı aşmış ve kendilerini Hayat Evi denilen uçsuz bucaksız bir kütüphanenin içinde buluvermişlerdir. Saklanması için gönderilen papirüs tomarlarının ve tabletlerin toplandığı bu yerde, efsanevi Olmayan Oda'da saklanan gizemli bir haritanın peşine düşeceklerdir. Ve bu haritaya giden doğru yolu onlara sadece Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibi söyleyebilir...

3. AYNALAR EVİ

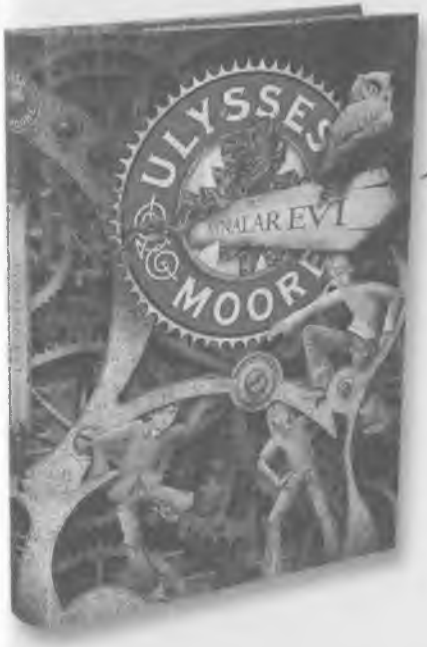

Kilmore Koyu'nda tuhaf şeyler olmaktadır: Asla var olmamış bir kralın heykeli kasabanın meydanında durmaktadır, tren rayları bir tünelin ardında kesilmektedir, Internet'e bağlanmak ve cep telefonuyla bir şebeke bulmak bile imkansızdır.
Sanki kasaba büyük bir sırrı saklamak uğruna tüm haritalardan silinmiştir. Acaba Ulysses Moore'un bu konuda bir bildiği var mıdır?
İpuçları Jason, Julia ve Rick'i Aynalar Evi'ne götürecektir: Dahi bir mucit olan Peter Dedalus'un gizemli meskenine. Ancak adam yıllar önce ardında tek bir iz bile bırakmadan kayıplara karışmıştır.
Hiçbir şey göründüğü gibi çıkmayacaktır…

VENETI

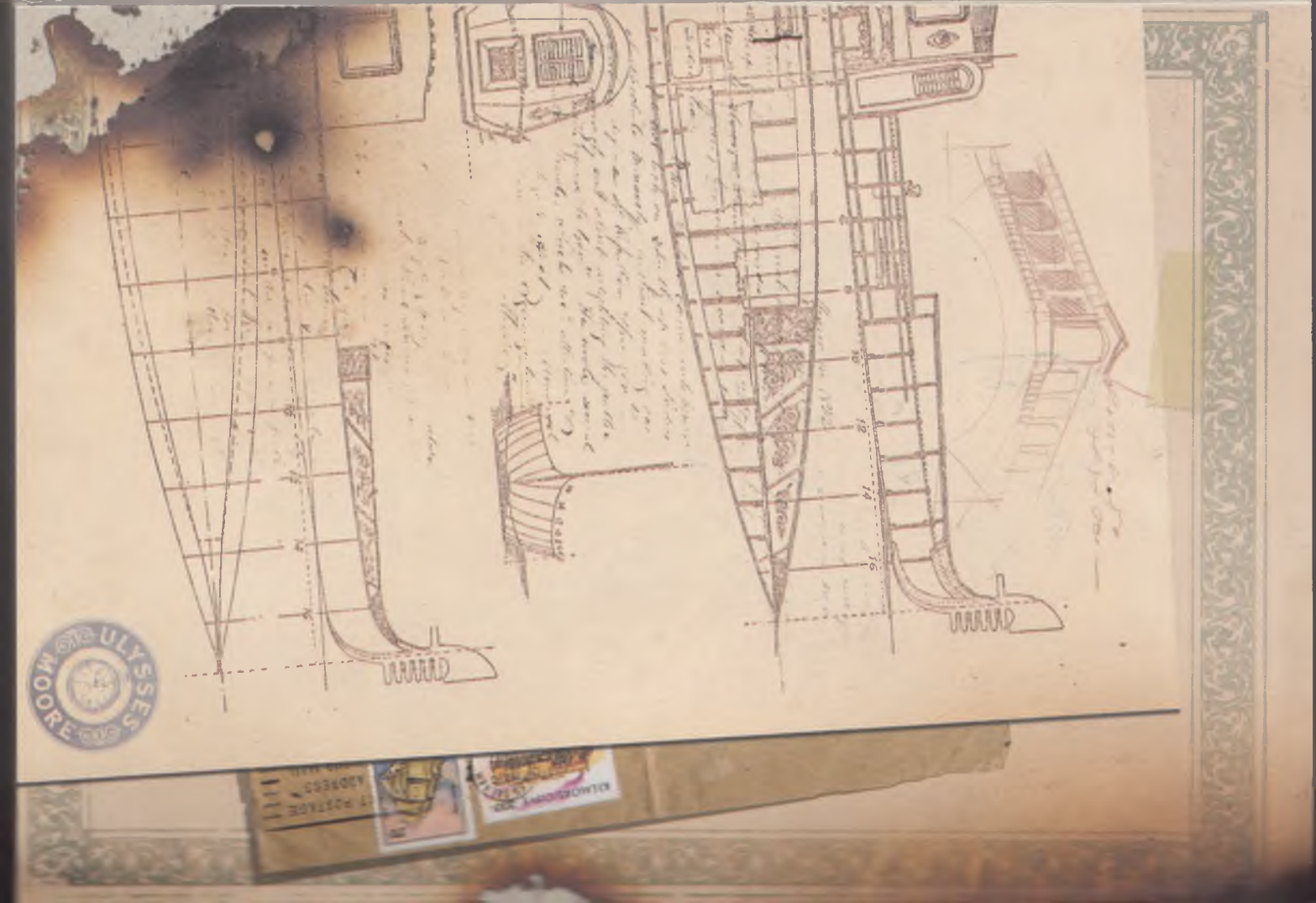

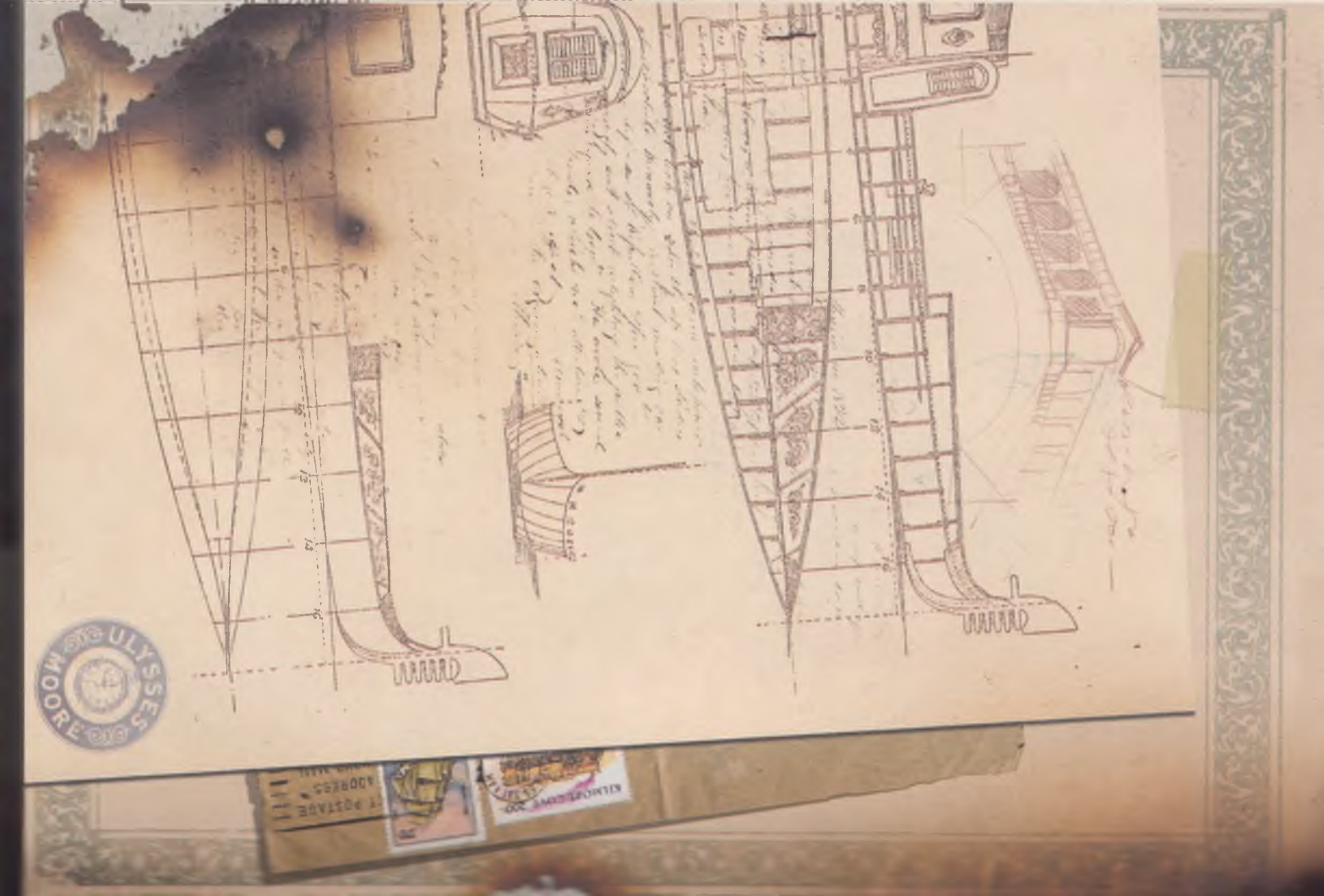

Gondol, lagünün sularında kayarcasına ilerlerken sislerin arasından görünen Venedik giderek uzaklaşıyordu. Günbatımıyla beraber suyun yüzeyi alev rengine bürünmüş ve sisin altında titreşmeye başlamıştı. Sığ sularda uzun gölgeli leylekler dolaşıyordu. Denizin hemen altında kıvrıla kıvrıla yüzen kısa ve gri yılanbalıkları göze çarpıyordu.

Güneş ufka gömülüp de lagünün suyu karanlığa büründüğünde, "Fener," diye buyurdu Siyah Gondolcu.

Güneş ışınlarının artık lagüne ulaşmadığı bir sırada ince bir sis bulutu etraflarını kaplamaya başladı. Sis bulutu usulca yükselmiş ve titrek bir duvar gibi onları çevrelemişti. Gri bir girdabın içine girmiş gibiydiler. Kıpırtısız suyun üzerinde kendilerini gondolcunun emin ellerine teslim etmişlerdi.

Çocuklara sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından gondolun pruvası kuma oturdu ve durdu.

"San Giorgio dell'Alga," diye konuştu Siyah Gondolcu. Altın küpesi fenerin ışığında pırıldıyordu. "Maskeler Adası."

Çizimler: Iacopo Bruno